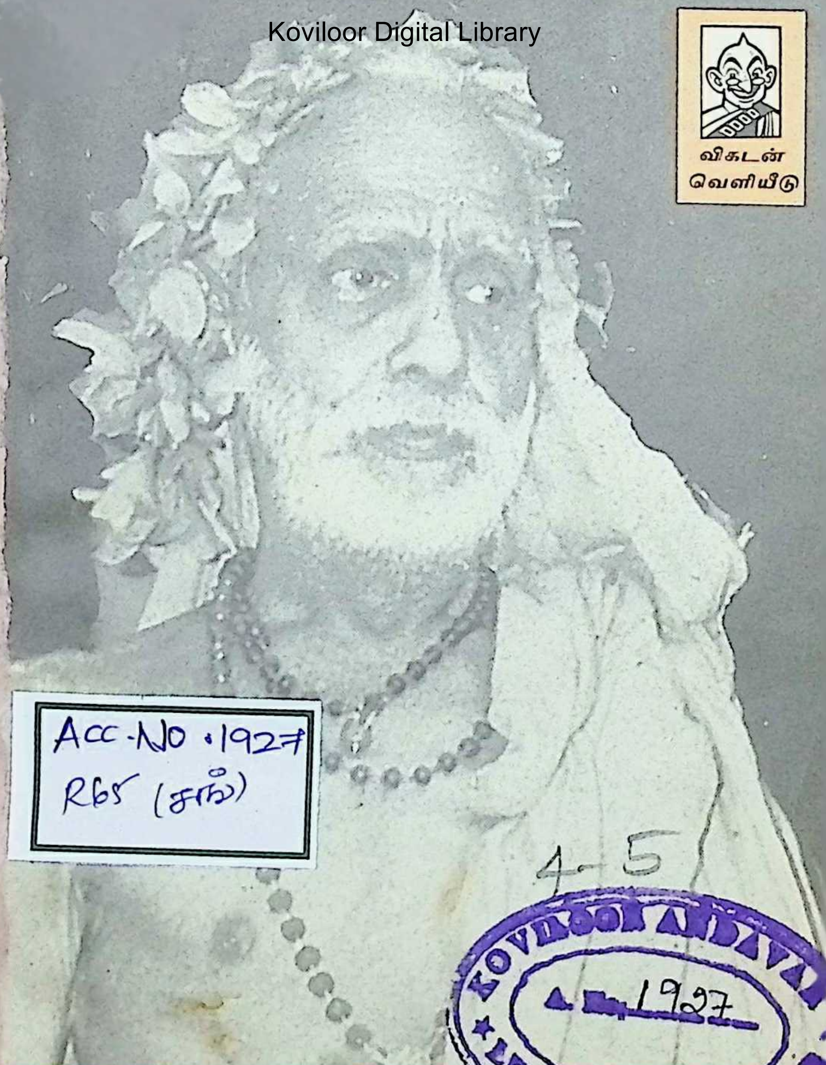
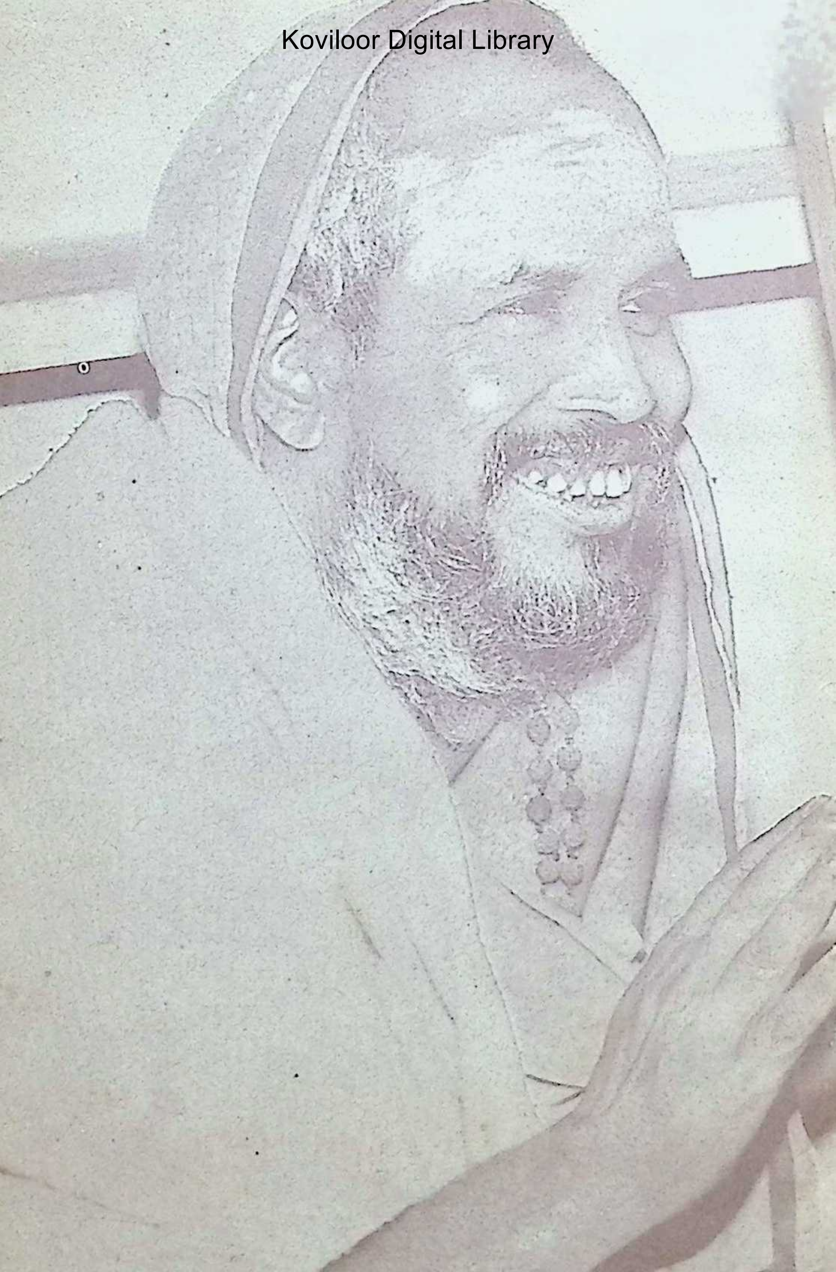
விகடன்
வெளியீடு

அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

4-5

அருள் உரை

1927

25

விகடன்
வெளியீடு

1993 — 12/00

முதற்பதிப்பு: ஜூலை 1993

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை - 600 002.

வேதம்

வேதங்களின் முக்கிய தாத்பரியம் என்ன?

புருஷத்வம், மஹத்வம் (மகத்துவம்) என்பதுபோல் பல வார்த்தைகளை முடிவில் 'த்வம்' சேர்த்துச் சொல்கிறோம். இங்கே 'த்வம்' என்பதற்குத் 'தன்மை' என்று பொருள். மஹத்தின் தன்மை மஹத்வம். புருஷனின் தன்மை புருஷத்வம். ஸரி, தத்வம், தத்வம் என்று ஸத்யமான முடிவுகளைச் சொல்கி றோமே! இது எப்படி? 'தத்வம்' என்றால் தத்-த்வம், அதாவது 'தத்'தினுடைய தன்மை என்று பொருள். தத்வ விசாரம், தத்வ உபதேசம் என்பவற்றுக்கு, பிரம்மமான தத்தினுடைய தன்மையை விசாரிப்பது, தத்தினுடைய தன்மையை உபதேசம் செய்வது என்பதே பொருள்.

வேதம் 'தத்' என்று பரம்பொருளைத் தூரத்திலுள்ள 'அது' வாகச் சொல்கிறது என்றால், நமக்கு அதனால் என்ன பயன்? அப்படி இல்லை. 'வெகுதூரத்தில் இருக்கிறவர்தாம் மிகவும் அருகிலும் இருக்கிறார்' – 'தத்தூரே தத்வந்திகே' என்று வேதம்★ உணர்த்துகிறது.

கல்யாணம் ஆகவேண்டிய பெண் ஒருத்தி இருந்தாள். அவளுடைய பெற்றோர் பந்துக்களுக்குள்ளேயே முறைப் பையனைப் பார்த்து அவனுக்கு அவளைக் கல்யாணம் பண் ணிக் கொடுக்கத் தீர்மானித்திருந்தார்கள். ஆனால் அந்தப் பெண், 'புருஷர்களில் எல்லாம் உயர்ந்தவன் எவனோ, அவ

★ ஈசாவாஸ்யோபநிஷத், 5.

னைத்தான் நான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வேன்' என்று பிடிவாதம் பண்ணினாள். அவர்களும், 'உன் இஷ்டப்படியே போ!' என்று விட்டு விட்டார்கள்.

அந்தப் பெண், 'புருஷர்களுக்குள்ளேயே உயர்ந்தவன் ராஜாதான்; கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டால் அவனைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வேன்' என்று தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டு, அவ்வூர் ராஜா பின்னாலேயே போய்க் கொண்டிருந் தாள்.

ஒரு நாளைக்கு ராஜா பல்லக்கில் போய்க் கொண்டிருந்த போது, ஒரு சாமியார் எதிரே வந்தார். ராஜா பல்லக்கை விட்டுக் கீழே இறங்கி, அந்தச் சாமியாருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டுத் திரும்பவும் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு போனான்.

இதை அந்தப் பெண் பார்த்தாள். 'அடடா! ராஜாதான் புருஷர்களுக்குள் உயர்ந்தவன் என்று எண்ணி இத்தனை நாளும் ஏமாந்து போய்விட்டேனே! ராஜாவைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர் சாமியார் போல் இருக்கிறதே! கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டால் இந்தச் சாமியாரைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்' என்று தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டு அந்தச் சாமியார் பின்னாலேயே சுற்ற ஆரம்பித்து விட்டாள்.

சாமியாரோடு போகும்போது, ஒரு நாள் அவர் தெருக் கோடியில் ஓர் ஆலமரத்தடியில் இருந்த பிள்ளையாருக்கு முன் நின்று குட்டிக்கொண்டு தோப்புக்கரணம் போடுவதை அவள் பார்த்தாள். 'சாமியாரைவிடப் பெரியவர் உயர்ந்தவர் இந்தப் பிள்ளையார்தான். அதனால் பிள்ளையாரைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்' என்று தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டாள். சாமியாரோடு போகாமல், அந்தப் பிள்ளையா ருக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து விட்டாள்.

அவளைத் தவிர அந்தப் பிள்ளையாரிடம் யாரும் அடிக்கடி வருகிற இடமாக அது இல்லை. அது கோயில்கூட இல்லை; வெறும் மரத்தடிதான். அதனால், தெருவோடு போகிற நாய் ஒன்று அந்தப் பிள்ளையார் மேலே காலைத் தூக்கிக் கொண்டு

'ஒன்றுக்கு'ப் போயிற்று. அதைப் பார்த்தவுடன், 'அடடா, இந்தப் பிள்ளையாரையும்விட உயர்ந்தது இந்த நாய்தான்!' என்று, அந்த நாயைத் துரத்திக் கொண்டு, அவள் போக ஆரம்பித்து விட்டாள்.

தெருவில் ஓடுகிற அந்த நாயை, ஒரு பையன் கல்லால் அடித்தான். அது 'வள் வள்' என்று குரைத்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டது.

'ஏண்டா அந்த நாயை அடித்தாய்?' என்று அந்தப் பையனை ஒருவன் பிடித்துக் கொண்டு அதட்டினான்.

'நாயைக் காட்டிலும் நாயை அடித்தவன் பெரியவன் என்று எண்ணினேன்; அடித்தவனையே திருப்பி அடிக்கிற இவன்தான் உயர்ந்தவன்' என்று தீர்மானம் பண்ணி விட்டாளாம் அந்தப் பெண்.

இப்படிக் கடைசியில் அவள் கண்டுபிடித்த அந்த ஆஸாமி தான் அவளுடைய அப்பா–அம்மா முதலில் அவளுக்குத் தீர்மானம் பண்ணியிருந்த பிள்ளை! 'வெகு தூரத்தில் யாரோ இருக்கிறான், இருக்கிறான்' என்று எண்ணிக் கொண்டே சுற்றி னாள். கடைசியில், அவன் அவளுக்கு அருகிலேயே இருந்தவ னாகப் போய்விட்டான். இப்படி லௌகிகமாக ஒரு கதை சொல்வது உண்டு.

'எங்கோ தூரத்தில் இருக்கிறான் ஸ்வாமி' என்று ஊரெல் லாம் சுற்றுகிறாயே! தெரியாதவரையில் அவன் தூரத்தில் இருப்பவன்தான். ஊரெல்லாம் சுற்றினாலும் அவனைப் பார்க்க முடியாது. அவன் உன்கிட்டேயே இருப்பவன்தான். 'த்தூரே தத்வந்திகே' – 'தூரத்திற்கெல்லாம் தூரம், சமீபத்திற் கெல்லாம் சமீபம்' என்று ச்ருதி சொல்கிறது.

ஹொரைஸன் என்பார்களே தொடுவானம், இங்கிருந்து பார்த்தால் ஆகாசமும் பூமியும் அந்த இடத்தில் ஒன்று சேருவது போல இருக்கும். அங்கே ஒரு பனைமரம் இருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். 'அந்தப் பனைமரத்தடிக்குப் போனால் பூமியும் வானமும் சேருகிற இடத்தைப் பிடித்து விடலாம்' என்று இங்கே இருந்து பார்க்கிறபோது நமக்குத்

தோன்றும். ஆனால் அங்கே போனால், தொடுவானமும் அங்கிருந்து வெகுதூரத்துக்கு அப்பால் போய்விட்டது போலத் தெரியும். நாம் போகப்போக, அதுவும் போய்க் கொண்டே இருக்கும். இந்தப் பனைமரத்தில் வந்து நின்றால் தொடுவானம் வெகுதூரத்துக்குப் போய்விட்டதே, அதைப் பிடிக்க இன்னும் நாமும் போக வேண்டும் என்று போய்க் கொண்டிருந்தால், அதைப் பிடிக்க முடியுமா? இந்தப் பனை மரத்துக்கு வெகுதூரத்தில் இருந்து பார்க்கும்போது இந்த இடத்தில்தான் தொடுவானம் இருப்பதுபோல இருந்தது. இந்த இடத்துக்கு வந்தவுடன், அது நம்மைவிட்டு இன்னும் வெகு தூரத்துக்குப் போய்விட்டது போலத் தெரிகிறது. ஆகவே அது எங்கே இருக்கிறது? நீ இருக்கிற இடத்தில்தான் இருக்கிறது. நீ இருக்கிற இடந்தான் அது. அப்படி 'அது', 'அது' என்று சொல்லப்படுகிற, வெகு தூரத்தில் இருக்கிற ஸ்வாமி, உன்கிட்டேயே – உன் உள்ளேயே – இருக்கிறது; நீயே அதுதான் என வேதம் உணர்த்துகிறது.

நீயே அது என்பதைத் 'தத்-த்வமஸி' என்ற மஹாவாக்கியமாக வேதம் சொல்கிறது. தத்வம் என்றால் இங்கே தத்தின் தன்மை என்று அர்த்தமில்லை. 'த்வம்' என்பதற்கு இரண்டு அர்த்தம் உண்டு. 'தன்மை' என்பது ஒன்று. 'நீ' என்பது இன்னொரு அர்த்தம். தத்-த்வம் அஸி என்னும்போது 'தத்-அது, த்வம்-நீ(யாக), அஸி-இருக்கிறாய்' என்று அர்த்தம். த்வம் என்பதற்கு இருக்கும் இரண்டு அர்த்தங்களை வைத்து, ஆசார்யாள்கூட 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் சிலேடையாக் ஒரு சுலோகம் பண்ணியிருக்கிறார்.*

தத்-த்வம் என்ற இரண்டு வார்த்தைகளும் சேர்ந்துதான் தத்வம் என வழக்கில் வந்திருக்கிறது. ஒரே ஸத்யமான பரமாத்மாவின் தன்மையைத் தெரிவிக்கிற வார்த்தையைக் கொண்டே, எந்த ஸத்யமான முடிவுக்கும் 'தத்வம்' என்று பெயர் சொல்கிறோம்.

'நான் நான்' என்று எதை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயோ அதுதான், அந்த அறிவுதான் ஸ்வாமி. அந்தப் பிரகாசம் உன்னிடத்தில் இல்லையென்றால், உன்னால் ஸ்வாமி என்றே ஒன்றை நினைக்க முடியாது. 'நான் என்று அறிகிறேன்,

---

* அருள் உரை 16-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 'பவானித்வம்' என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

நான் என்று நினைக்கிறேன், அப்படி நினைக்கிற அறிவுக்கு மூல வஸ்து வெகுதூரத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கிற 'தத்' என்று நினைக்கிறாயே, அந்த 'தத்'தும் நீயும் ஒன்றுதானப்பா!' இது தான் வேதத்தின் முடிவில் சொல்வது.

இது இது என்று எதைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோமோ, அந்த இதம் என்பது, மூலம் இல்லாதது அன்று. மூலம் இல்லாமல் இது என்று ஒன்று தோன்றாது. விதை இல்லாமல் மரம் தோன்றாது. இவ்வளவு பிரபஞ்சத்திற்கும் – மலைகள், சமுத்திரம், ஆகாசம், பூமி, மாடு, மனுஷன், கோபம், பயம், பிரியம், இந்திரியங்கள், சக்தி இப்படி எல்லாவற்றுக்கும் – இது என்று சுட்டப்படும் எல்லாவற்றுக்கும் – மூலம் உண்டு. பார்க்கப்படுகிறது, கேட்கப்படுகிறது, முகரப்படுகிறது, நினைக் கப்படுகிறது, உஷ்ணம் சீதளம் என்பதாக ஸ்பர்சிக்கப்படுகிறது, மனஸினாலே இந்திரியங்களினாலே ஆராயப்படுகிறது. அனுப விக்கப்படுகிறது – இவை எல்லாவற்றுக்கும் 'இதம்' என்றுதான் பெயர். புத்திசாலித்தனம், ஆச்சரியமான காரியங்கள், இது வரை வந்த விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள், இன்னும் வரப் போகும் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் முதலிய எல்லாம், அதாவது அறியப்படுவன எல்லாம் 'இதம்'தான். இவை எல்லாம் ஒரு மூலத்தையே காரணமாக உடையன. மூலம் இல்லாது போனால் 'இது' என்கிறது ஒன்றுமே இராது. மூலம் இல்லாமல் ஒரு பொருள் கிடையாது. எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு மூலம், பீஜம் இருக்கிறது. மனுஷ்ய சரீரம் என்றால் பீஜம் இருக்கிறது. மரம் என்றால் அதற்கு ஒரு பீஜம் (விதை) இருக்கிறது. மூலம் இல்லாமல் ஒன்றுமே கிடையாது. ஆதலால் பிரபஞ்சத்துக்கும் ஒரு மூலம் இருக்க வேண்டும். பிரபஞ்சத்தில் என்ன என்ன சக்தி இருக்கிறதோ அவ்வளவும் அந்த மூலத்தில் இருக்க வேண்டும்.

புளியங்கொட்டை முளைக்கிறபோது பார்த்தால் தெரியும். முளை கண்டவுடன் அந்த விதையை இரண்டாகப் பிளந்து பார்த்தால் அதற்குள் ஒரு மரமே இருப்பது தெரியும். பெரிய மரமாக வளரக் கூடிய சக்தி அதனிடத்திலேயே இருக்கிறது. எல்லா விதைகளிலும் அப்படியே இருக்கும். என்றாலும், புளியங்கொட்டையில்தான் நன்றாக நாம் பார்க்க முடியும்.

மந்திரங்களில் பீஜாக்ஷரங்கள் என்று உண்டு. ஒரு சின்ன விதைக்குள் ஒரு மஹாவிருக்ஷம் இருப்பதுபோல், இந்த அக்ஷரங்களுக்குள்ளே அளவுகடந்த சக்தியை அடைத்து வைத்திருக்கிறது. ஐகாக்ரியத்தோடு (one-pointed concentration-ஒடு) லக்ஷக் கணக்கான ஆவிருத்தி அந்த அக்ஷரத்தை ஜபித்தால், அதன் உள் சக்தி முழுதையும் கிரஹிக்க முடியும்.

உலகத்திற்குள் எவ்வளவு சக்தி இருக்கிறதோ, எவ்வளவு மேதை இருக்கிறதோ, சாமர்த்தியம் இருக்கிறதோ அவ்வளவும் மூலமான ஸ்வாமிக்குள் இருக்க வேண்டும். மூலம் இல்லாமல் இவை ஒன்றுமே தோன்றாது.

வேதம் முரசறைவதாவது, 'இது, இது என்று தோன்றும் பொருள்கள் எல்லாம் ஒரு மூலம் இன்றித் தோன்றவில்லை. மூலத்தில் இருக்கும்படியான சக்தி எதுவோ அதுவேதான் உலகம் முழுவதும் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த மூலம் எங்கே இருக்கிறது? இது இது என்று பார்க்கப்படுவன வற்றுள், உள்ளே இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற ஆத்மா வேதான் மூலம்.'

பெரிய நிலைக்கண்ணாடியை வைத்துவிட்டு அதில் பார்க்கிறோம். நம் உருவம் அதில் தெரிகிறது. நான்கு நிலைக் கண்ணாடிகளை முன்பின் வரிசையாக வைத்துவிட்டுப் பார்த்தால் ஆயிரம் உருவங்கள் தெரிகின்றன. அந்த ஆயிரத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறவன், ஆயிரத்துக்கும் மூலமான ஒரே ஒருவன்தான். இப்படி இத்தனை கோடி ஜீவர்களுக்கும் உள்ளே இருந்து, இது இது என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற ஒரே ஒருத்தன்தான் ஸ்வாமி! பார்க்கிற பொருள்தான் பார்க்கப்படுகிற வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் மூலம். அந்த மூலம் என்பது அறிவுதான். அறிவு என்பதே எல்லா ஜகத்திற்கும் காரணம். அந்த அறிவு எங்கே இருக்கிறது? உன்னிடமே இருக்கிறது. அகண்டமாக (பிரிவில்லாததாக) இருக்கக்கூடிய இது, உன்னிடம் கண்டமாக (பிரிந்ததாக)த் தோன்றுகிறது.

இது சின்ன பல்பு, அது பெரிய பல்பு. அது நீல விளக்கு, இது பச்சை விளக்கு. விளக்கில் அனேக உருவங்கள் இருக்கின்றன. இருந்தாலும் அவை எல்லாவற்றுக்குள்ளும் இருக்கும் சக்தி

– மின்சார சக்தி – ஒன்றுதான். எங்கும் வியாபித்திருக்கிற மின்சக்திதான் இங்கே, இந்த விளக்குக்குள் இருந்து பிரகாசிக்கச் செய்கிறது; fan (விசிறி)க்குள் இருந்து சுற்ற வைக்கிறது. இந்த எல்லாக் காரியங்களுக்கும் மூலமான சக்தி ஒன்று. அது அகண்டமானது. அதுவே ஒயரு(கம்பி)க்குள் வருகிறபோது கண்டமாகிறது. இயற்கையில் பளீர் பளீர் என்று மின்னும் போது, ஜலம் அருவியாகக் கொட்டும்போது, அங்கெல்லாம் இது தானே வெளிப்பட வந்துவிடுகிறது. இந்த மாதிரி உனக்குள்ளேயே இருக்கிற பரம ஸத்யமான தத்வம் உனக்கு flash ஆகும்படியாக (பளிச்சிடும்படியாக)ப் பண்ணிக் கொள். கர்மானுஷ்டானத்தில் ஆரம்பித்து, யக்ஞம், தேவதா உபாஸனை எல்லாம் பண்ணிக் கொண்டே போய், மஹா வாக்யத் தியானத்தில் முடிகிற வேத வேதாந்த ஸாதனங்களெல் லாம் இதற்குத்தான். வேதத்தில் இருக்கிற சமூக வாழ்க்கை முறைகள், குடும்ப தர்மங்கள், ராஜாங்க நீதிகள், கவிதை, வைத்தியம், ஜியாலஜி முதலான சாஸ்திரங்கள் எல்லாமும், இந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தில் கொண்டு போய் விடுவதற்காக ஏற்பட்ட படி வரிசைதான். முதலில் இப்படித் 'தத்'தும் 'த்வம்'மும் ஒன்றாயிருப்பதை, மின்னல் வெட்டு மாதிரிச் சில க்ஷணங்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்து கொள்வாய். பிரம்மா னுபவம் மின்னலில் மின்னல் மாதிரிக் கண்கொட்டுகிற நேரம் தான் உண்டாகும் என்று கேனோப நிஷத்தில் (IV.4) சொல்வது இந்த நிலையில்தான். அதோடு விடாமல் அப்யாஸம் செய்து கொண்டேயிருந்தால், அருவி தரை கொட்டுகிறபோது எப்போ தும் மின்சாரம் உண்டாகிற மாதிரி, எப்போதும் அந்த அனுபவத்திலேயே இருக்கலாம். இதுதான் சரீரத்தில் இருக்கிற' போதே மோக்ஷம். அப்புறம் சரீரம் போனபின், அந்தப் பரம ஸத்தியமாகவே இருந்து விடலாம். இப்படிச் சரீரம் உள்ள போது ஜீவன் முக்தி, உயிர் போனபின் விதேஹமுக்தி என்று வித்யாஸம் சொல்வதுகூட, மற்றவர்கள் பார்வையில்தான். ஞானிக்கு இரண்டும் ஒன்றுதான்!

இப்படி, எல்லாம் ஒரே பிரம்மம்தான் என்று நாம் அனு பவத்தில் தெரிந்து கொண்டு, இங்கேயே மோக்ஷத்தில் இருக் கும்படியாகப் பண்ணுவதுதான் ஸகல வேதங்களுக்கும் பரம தாத்பரியமாகும்.

இன்றைக்கு லோக விஷயங்களைப் பத்திரிகைகளின் (ந்யூஸ் பேப்பர்களின்) மூலம் தெரிந்து கொள்கிறோம். பல தேசத்தி லுள்ள ரிப்போர்ட்டர்கள், ந்யூஸ் ஏஜென்ஸிகள் எல்லோரும் கடிதம் எழுதியும், தந்தி கொடுத்தும், டெலிப்ரிண்டர் மூலம் மெஸ்ஸேஜ் கொடுத்தும் இந்தச் செய்திகள் எல்லாம் கிடைக் கின்றன. லோகத்திலுள்ள இப்படிப்பட்ட கருவிகளாலும், ஸாதாரண மனுஷ்ய புத்தியாலும் தெரிந்து கொள்ள முடியாத விஷயங்கள் இருக்கின்றனவே! அவற்றைத் தெரிந்து கொள்ள ஒரு பத்திரிகை வேண்டாமா? எதை இந்தக் கருவிகளால் தெரிந்து கொள்ள முடியாதோ, எந்த ஊரிலிருந்து தந்தியும், டெலிப்ரிண்டரும் வராதோ, அங்கேயுள்ள விஷயங்களைச் சொல்கிற பத்திரிகைதான் வேதம். அதீந்திரிய சக்தி வாய்ந்த ரிஷிகள் அந்தப் பத்திரிகையின் வழியாகத்தான் லோகாதீத மான, நம் ஸாதாரண புத்திக்கு அதீதமான ஸமாசாரங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இப்படி அனேக ஸமாசாரங்கள் வேதத்தில் இருந்தாலும் அதிலும் தள்ளப்படும் சில பாகங்களும் உண்டு.

'தள்ளப்படுவது' என்றால் ஒரேயடியாகத் தப்பு என்று ஒதுக்கி விடுவது என்று அர்த்தமில்லை. வேதத்தில் தப்பான ஸங்கதி ஒன்றுகூட இருக்க முடியாது. அப்படியிருக்கும் என்று நினைத்தாலே அபசாரம். ஆனாலும், முக்யமான ஒரு விஷ யத்தை ஏற்கச் செய்வதற்குப் பக்க பலமாகவும், பூர்வாங்க மாகவும் அதிலே பல விஷயங்கள் வரும்போது முக்கியமான விஷயத்தை மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டு பாக்கியைத் தள்ள வேண்டியதுதான் என்று நம் பூர்விகர்களே ஏற்பாடு பண்ணி யிருக்கிறார்கள். ஓர் ஆரம்ப நிலையில், அல்லது இடைநிலை யில், சில விஷயங்களை எடுத்துக் கொண்டாலும், மேல் நிலைக்குப் போகிறபோது அவற்றை விட்டு விடும்படியாக இருக்கிற பல ஸமாசாரங்களும், படிப்படியாக ஜீவனை உயர்த்திக் கொண்டே போகிறவையும் வேதத்தில் இருக்கின் றன. இவை ஒரு நிலையில் ஏற்கப்பட்டாலும் அதற்கு மேலே இன்னொரு நிலையில் தள்ளப்படுகிறவைதான்.

இப்படியில்லாமல் பரம தாத்பரியம் அல்லது 'விதி' என் பதாகப் பூர்ணமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களும்

வேதத்தில் இருக்கின்றன. அப்படியில்லாமல், ஸாரம் போக, பாக்கி தள்ளப்பட வேண்டியவற்றுக்கு 'அர்த்தவாதம்' என்றும் 'அனுவாதம்' என்றும் பெயர்.

ஒரு தத்வத்தை, விதியை நம் மனஸிலே படுகிற மாதிரி எடுத்துச் சொல்வதற்காக, அதற்கு மிகவும் உயர்வைக் கற்பிக்கிறதான அனேகக் கதைகளை வேதம் சொல்வதுண்டு. இப்படிச் சொல்லும்போது, விதியையே பூர்ணமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். கதைகளை 'அர்த்தவாதம்' என்று தள்ளி விடலாம். அதாவது, அவற்றை நாம் அனுஷ்டானத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. இது 'அர்த்தவாதம்'.

'அனுவாதம்' என்றால் என்ன? நமக்குத் தெரியாததை முடிவாகச் சொல்வதற்காகவே, நமக்குத் தெரிந்த ஒன்றில் வேதம் ஆரம்பித்து, அதையும் விவரித்துக் கொண்டு போகும். புதுசாக ஒரு விதியை அல்லது தத்வத்தைச் சொல்லாமல், சில இடங்களில் ஏற்கனவே நமக்குத் தெரிந்ததைத் திரும்பவும் சொல்லும். அதாவது வேதப் பிரமாண்யம் தேவைப்படாமல் நமக்கே நடைமுறையில் பிரத்யக்ஷப் பிரமாணம் முதலானதுகளால் தெரிய வருகிற விஷயங்களையும் சில இடங்களில் வேதம் சொல்ல வேண்டியதாகும். இதுதான் 'அனுவாதம்' என்பது.

அனுவாதமும், அர்த்த வாதமும் முக்யமானவை அல்ல. அவை வேதத்தின் முடிவான உத்தேசத்தைச் சொல்ல வந்தவை அல்ல. நமக்கு மற்ற எந்தப் பிரமாணங்களாலும் தெரியாததை வேதம் சொன்னால், அதுதான் விதி; அதுதான் முக்யமான வாதம். அதுதான் ஸத்யமான தத்வம். அதுதான் வேதத்தின் உத்தேசம், உபதேசம் எல்லாம்!

அதாவது இதர கருவிகளைக் கொண்டு தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதை வேதமும் சொன்னால், அது மறுக்க முடியாத வேதப் பிரமாணமாகி விடாது. தெரியாததைத் தெரிவிக்க ஏற்பட்டதுதான் வேதம். அது நமக்குத் தெரிந்ததையும் சொல்லி, தெரியாததையும் சொல்லிற்று என்றால், தெரியாததுதான் அதன் பரம தாத்பரியம் என்றே அர்த்தமாகும். நமக்குத் தெரிந்த இடத்தில் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்ற கருணையாலேயே தெரிந்ததையும் சொல்கிறது. ஆனால் இதுவே ஸத்ய

தத்வம் என்றால் தெரியாததைச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இல்லை! 'நமக்குத் தெரியாத ஒரு தத்துவத்தை வேதம் நீள நெடுகச் சொல்லியிருக்குமானால் அப்போது அதைத் தள்ளிவிடுங்கள்; தெரிந்ததையே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னால் அது பரிஹாஸத்துக்கு இடமாக அல்லவா ஆகும்? இதற்கு ஏன் தெரியாததை நீட்டி முழக்கிச் சொல்லியிருக்க வேண்டும்? சொல்லாமல் விட்டிருக்கலாமே!

சரி, நமக்குத் தெரிந்தது என்ன? தெரியாதது என்ன? உலக வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் இரண்டு விதமான அபிப்ராயங்கள் இருக்கின்றன. நமக்குத் தெரிகிற இத்தனை வஸ்துக்களும் ஒரே பொருளா, வேறு வேறா? – என்ற ஸந்தேஹம் ஏற்பட்டு இரண்டு பிரிவாகப் பிரிகிறது. நாம் பிரத்யக்ஷப் பார்வையை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு, வஸ்துக்கள் எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று வேறே வேறேதான் என்கிறோம். அப்படி வேற வேறேயாக வைத்துக் கொண்டால்தான், நமக்குக் காரியம் சரியாக நடக்கிறது. நமக்கு ஜலம் வேறே, எண்ணெய் வேறே தான். தீபம் வேண்டுமானால் எண்ணெய் விட்டால்தான் எரியும். ஜலத்தை விட்டுப் பிரயோஜனமில்லை. அதே தீபம் பெரிசாக எரிந்து நெருப்புப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டால், அப்போது ஜலத்தை விட்டுத்தான் அணைக்க வேண்டும். எண்ணெய் விட்டால் இன்னும் பெரிசாக ஜ்வாலை விடும்! இப்படியே எந்தக் காரியமானாலும் வஸ்துக்களிடையே வித்யாஸம் பார்த்து, அவை வேறே வேறே என்று வைத்துக் கொண்டு செய்தால்தான் காரியம் நடக்கிறது.

இப்படி வேறே வேறேயாகவே வைத்துக் கொள்கிறதுதான் த்வைதம்.

வேதத்தில் அனேகக் கர்மாக்கள், உபாஸனைகளைச் சொல்லியிருப்பதெல்லாம் இப்படிப்பட்ட த்வைத அடிப்படையிலேதான். அதனால், இங்கெல்லாம் வேதம் த்வைதமாக இருக்கிறது என்றுதான் ஏற்படுகிறது. இதை அத்வைதிகள் என்பதற்காக நாம் யாரும் ஆக்ஷேபித்துப் பேச வேண்டாம்.

ஆனால், இப்படி நமக்குத் தெரிந்த த்வைதத்தோடு வேதம் நின்றுவிட்டதா? என்று பார்க்கலாம். அப்படி நின்று விட்டால்

த்வைதந்தான் வேத தாத்பரியம் என்று சொல்லி விடலாம். ஆனால் வேதத்திலே என்ன பார்க்கிறோம்? ஸம்ஹிதையிலே ஆங்காங்கும், கடைசியில் உபநிஷத்தில் ஏகப்பட்டதாகவும், பிரத்யக்ஷத்தில் நமக்குத் தெரியாத அத்வைதத்தைச் சொல்லி யிருக்கிறதே! வஸ்துக்கள் வேறு வேறு இல்லை—எல்லாம் ஒரே ஆத்மாவின் வெளித்தோற்றங்கள்தான்—என்ற அபிப்பிராயத் துக்குக் கொண்டு விடுகிறதே!

நம்முடைய மதப் புஸ்தகங்களில் 'பூர்வபக்ஷம்', 'ஸித்தாந் தம்' என்று இரண்டு உண்டு. முதலில், பூர்வபக்ஷம் என்பதில் புஸ்தகத்தின் கொள்கைக்கு மாறுபட்டவர்களின் கொள்கை யைச் (opposite point of view) சொல்லியிருக்கும். அதை மட்டும் பார்த்தால் புஸ்தகத்தின் அபிப்பிராயத்தையே நாம் நேர்மாறாகப் புரிந்து கொண்டு விடுவோம். இப்படி எதற்குப் பூர்வபக்ஷம் பண்ணியிருக்கிறதென்றால் அப்புறம் ஸித்தாந்தம் செய்வதற்காகத்தான். அதாவது எதிர்வாதங்களை வென்று புஸ்தகத்தின் கொள்கையான சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டு வதற்கே, முதலில் அந்த எதிர்வாதங்களைச் சொல்லியிருக்கும். அப்புறம் ஸித்தாந்தம் என்ற பாகத்தில், அந்த வாதங்களுக் கெல்லாம் பதில் சொல்லி நிராகரித்துவிட்டுத் தன் கொள்கை யையே கெட்டியாக நிலை நாட்டியிருக்கும். எதிராளியின் அபிப்பிராயத்தையும் மறைக்காமல் சொல்லி, அதற்கு இப்படி நம் தரிசனங்களில் ('தரிசனம்' என்றால் தத்வ சாஸ்திரங்கள் என்று அர்த்தம்) பதில் சொல்லியிருப்பதைப் பிற தேசத்து அறிஞர்களும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

இதை எதற்குச் சொன்னேன் என்றால், 'வேதத்தில் அத்வை தத்தைச் சொன்னது, இப்படிப் பூர்வபக்ஷமாக அந்தக் கருத் தைச் சொல்லி அப்புறம் அது சரியில்லை என்று நிர்த்தாரணம் பண்ணுவதற்கா?' என்று பார்த்தால், அப்படி இல்லை.

அத்வைதத்தை விசேஷமாகச் சொல்கிற உபநிஷத்துகள் தான் ஸித்தாந்தம் மாதிரி 'ஞான காண்டம்' என்று கடைசியில் வருகிறது. த்வைதத்தைச் சொல்லும் 'கர்ம காண்டம்' பூர்வ பக்ஷம் மாதிரி இதற்கு முந்தியே வந்துவிடுகிறது. ஆகவே நமக்குத் தெரிந்த த்வைதத்தையும் வேதம் முதல் நிலையிலே சொல்லி, தெரியாத அத்வைதத்தையும் முடிவிலே சொல்கிறது

என்றால், அந்த அத்வைதந்தான் வேதம் சொல்ல வந்த லக்ஷ்யம், அதுவே வேதத்தின் பரம தாத்பரியம் என்றுதான் அர்த்தம்.

ஆனாலும் பூர்வபக்ஷத்தைக் கண்டிக்கிற மாதிரி வேதத்தில் த்வைதத்தைக் கண்டிக்கவில்லை. ஏனென்றால், காரணம் சொல்கிறேன். த்வைதத்தை வைத்துக் கொண்டு செய்கிற கர்மா, உபாஸனை ஆகியன அத்வைதானுபவத்துக்குப் போவதற்கு விரோதமில்லை. மாறாக அதற்கு உபாயமே இவை. அதனால் பூர்வபக்ஷத்தில் எதிர்க்கட்சிக்காரன் என்று ஒருத்தனை வைத்து அப்புறம் அவனைக் கண்டித்த மாதிரி, இங்கே த்வைதமான அபிப்பிராயங்களையும், கர்மாக்களையும் விரோத பாவத்துடன் எதிர்க்கட்சி என்று வைக்கவில்லை. ஆகையால், அவற்றை அப்புறம் கண்டிக்கவுமில்லை. முதலிலே பூ இருந்து, அப்புறம் அந்தப் பூ உதிர்ந்து பழமாகிற மாதிரி, முதலில் த்வைதமாக இருந்தே, நாம் அப்புறம் அதை விட்டு அத்வைதமாக வேண்டியிருக்கிறது. பூவுக்கும் பழத்துக்கும் விரோதமா என்ன? பழந்தான் முற்றிய நிலை என்பதற்காகப் பூவைக் கண்டிப்பதில்லையல்லவா?

மற்ற எல்லாமும் அதது இருக்க வேண்டிய லெவலில் இருந்தால், அவற்றை அத்வைதத்தில் கண்டிக்க வேண்டியதேயில்லை. லெவலை மீறுகிற போதுதான் கண்டிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இப்படித்தான் (சங்கர பகவத்பாத) ஆசார்யாளும், மற்ற அத்வைதக் கிரந்த கர்த்தாக்களும் இதர ஸித்தாந்திகளைக் கண்டனம் பண்ணி எழுதினது.

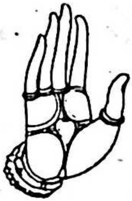
ஈச்வர கிருபையால், விஞ்ஞான வளர்ச்சியானது ஆத்மிகத்துக்குக் கெடுதலைப் பண்ணாமல், இதுவரைக்கும் வேதத்தால் அன்றித் தெரிந்து கொள்ள முடியாதிருந்த அத்வைதத்துக்கும் கிட்டே கிட்டே கொண்டு போவதாகவே 'மாடர்ன் ஸயன்ஸ்' ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸயன்ஸின் ஆரம்பத்தில் பார்த்தால் உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்கள் எல்லாம் வேறு வேறு என்றே நினைத்தார்கள். பிறகு எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாக 72 எலிமென்ட்களே இருக்கின்றன என்று தீர்மானித்தார்கள். அந்த 72ம் தங்களுக்குள் ஒன்றுக்கொன்று பல தினுசில் சேருவதால்தான் இத்தனை கோடி வஸ்துக்களும் வந்தன என்றார்கள். அப்புறம் Atomic

Science (அணு விஞ்ஞானம்) என்பதில் ஆராய்ந்து கொண்டே போனதில், இந்த 72 பதார்த்தங்களுக்கும் மூலம் ஒன்றேதான், ஒரே எனர்ஜி (சக்தி)தான் என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள்★.

ஆத்ம தத்வத்தை விசாரித்து, ஸத்யத்தைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள், அந்த ஸத்யம் அறிவு மயமானதே என்று சொல்லி, இந்த அறிவுக்குள்ளேயே ஜட வஸ்துக்களை மட்டுமில்லாமல் அறிவோடு (சைதன்யத்தோடு) இருக்கப்பட்ட ஜீவாத்மாவையும் சேர்த்து அத்வைதமாகச் சொல்கிறார்கள்.

ஒரே எனர்ஜி என்றாலும் சரி, ஏகச் சைதன்யம் என்றாலும் சரி, விஞ்ஞானிகளும் ஞானிகளும் சொல்கிற அந்த ஒன்றேயான வஸ்து நமக்குப் பிரத்யக்ஷத்தில் தெரியவில்லை. அதன் வேஷமான பல பல வஸ்துக்கள்தான் வேறே வேறே மாதிரி 'த்வைத'மாகத் தெரிகின்றன. இந்த த்வைதமே ஸத்யமானால், அதற்கு வேதத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்பதே இல்லை. நம்முடைய கண்ணுக்கும் புத்திக்கும் தெரிந்ததைச் சொல்ல வேதம் எதற்கு? நமக்குத் தெரியாததாகவும், தெரிந்த இடத்திலிருந்து ஆரம்பித்து நாம் போகக் கூடியதாகவும், கடைசியிலே முடிவான விஷயமாகவும் வேதம் ஒன்றைச் சொல்லுமானால், அதுதான் வேதங்கள் அத்தனைக்கும் முடிவான தாத்பரியம் என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படியிருப்பது 'ஜீவாத்மா தன்னுடைய நிஜ நிலையைப் பெற வேண்டுமானால் பரமாத்மாவில் அத்வைதமாகக் கரைந்து பிரம்மமாகி விடவேண்டும்' என்ற தத்வந்தான்.

★ அணு விஞ்ஞானம் உருப்பெறு முன்பே, அதாவது 1920-களிலேயே, ஸ்ரீ பெரியவர்கள் தமது உரையொன்றில், '72 எலிமென்ட்கள் ஒன்றுக்கொன்று சேருவதால் பல பொருட்களையும் உண்டாக்குகின்றன என்று சொல்கிறார்கள். இன்னும் மேலே ஆராய்ந்து கொண்டே போனால், அந்த 72 பதார்த்தங்களுக்கும் மூலம் ஒரே பதார்த்தந்தான் என்பதை அறிந்து கொள்வார்கள்' என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அவர்களது தீர்க்க தரிசனம் பலிதமானதில் வியப்பென்ன?

உபதேச ஸாரம்

பிரம்மமாகிவிடும் நிலைக்குப் போக உபநிஷத்துகளில் சொன்ன உபதேச ஸாரம் என்ன?

Time (காலம்), Space (இடம்) என்ற இரண்டு concept (கருத்து)களுக்குள்ளேயே நடைமுறைப் பிரபஞ்சம் முழுக்க மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்று 'மாடர்ன் ஸயன்ஸ்' சொல்கிறது. இந்த இரண்டிலிருந்து விடுபட்டதால்தான் பிரபஞ்சத்தின் மூலமான ஸத்யத்தைப் பிடிக்க முடியும் என்று உபநிஷத் சொல்கிறது. நாம் இருக்கிற இடமே 'ஹொரைஸன்' என்ற கதை சொன்னேனே—இதிலே Space அடிபட்டுப் போய்விடுகிறது. இப்படியே கால தத்வத்துக்கும் அதீதமாக நிற்க வேண்டும்.

இப்படிச் சொல்லி விட்டால் போதுமா? இது நம்மால் முடியுமா?

முடியும் என்று நம்பிக்கை தருவதற்கு, வியவஹாரத்திலேயே (நடைமுறையிலேயே) திருஷ்டாந்தம் இருக்கிறது. பொழுது போகவில்லை என்பதற்காக, எங்கேயோ காங்கோவில் நடக்கிற சண்டை ஸமாசாரத்தை விழுந்து விழுந்து படிக்கிறோம். ஆனால் இன்னும் கிட்டே பாகிஸ்தானில், காஷ்மீரில் சண்டை வந்தால் காங்கோவை விட்டு விடுகிறோம். பேப்பர்காரனே அந்த (காங்கோ) ந்யூஸை ஒரு மூலைக்குத் தள்ளிவிட்டு இந்த (பாகிஸ்தான்) ஸமாசாரத்தைப் பெரிசாகப் போட ஆரம்பிக்கிறான். இப்போது இந்த ந்யூஸ்தான் நமக்கு முக்கியமாயிருக்கிறது. அப்புறம் இன்னும் கிட்டே, 'திருத்தணி தமிழ் நாட்டோடு சேர வேண்டும்' என்கிற மாதிரி ஒரு விஷயத்தில் தமிழனுக்கும் தெலுங்கனுக்கும் சண்டை, அடி உதை என்றால் பாகிஸ்தான் ஸமாசாரங்கூட எங்கேயோ ஓடி விடு

கிறது. இந்த boundary-ச் சண்டைதான் நம் கவனத்தைப் பெறுகிறது. இப்போது பக்கத்துத் தெருவிலே ஏதோ கலாட்டா என்றால் தமிழன்-தெலுங்கன் சண்டையிலும் 'இன்ட்ரஸ்ட்' போய் விடுகிறது. (ந்யூஸ்) பேப்பரைத் தூக்கிப் போட்டு விட்டு தெருச் சண்டையைப் பார்க்கப் போய்விடு கிறோம். போன இடத்தில் யாராவது வந்து, நம் வீட்டில் பசங்கள் சண்டை போட்டுக் கொள்கின்றன; அல்லது பத்தினிக் கும் அம்மாவுக்கும் (மாமியார்-மாட்டுபெண்) 'யுத்தம்' என்று சொன்னால், தெருச் சண்டையையும் விட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு வந்துவிடுகிறோம்!

ஸர்வதேச ரீதியில் காங்கோச் சண்டைக்கு ரொம்பவும் முக்கியமிருக்கலாம். அதிலிருந்து பாகிஸ்தான் சண்டை, திருத் தணிச் சண்டை, தெருச் சண்டை, வீட்டுச் சண்டை என்று ஒன்றிலிருந்து ஒன்று சின்னதாகி, கடைசியில் அல்ப விஷயத் தில் வந்து நிற்கலாம். ஆனால் நம் ஈடுபாடோ inverse ratio-வில் (எதிரிடை விகிதத்தில்) ஒன்றைவிட ஒன்று ஜாஸ்தியாகிக் கொண்டே போயிருக்கிறது! இது ஏன்?

ஏனென்றால், Space-ல் காங்கோ எங்கேயோ இருக்கிறது. அதிலிருந்து ஒவ்வொன்றாகக் கிட்டே வந்து வீடு இங்கேயே இருக்கிறது. நம்மிடத்திலேயே இருக்கிற ஹொரைஸனுக்கு வருகிற கதைதான்.

இப்போது கொஞ்சம் பார்வையை உள்ளே திருப்பிக் கொண்டு விட்டால் போதும். உள்ளுக்குள்ளே, நம்முள்ளேயே இந்திரியங்கள் போடும் சண்டையை, கலாட்டாவைப் புரிந்து கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டால், மற்ற எல்லாமே - வீட்டுச் சண்டை உள்பட எல்லா ஸமாசாரமுமே - எங்கேயோ காங்கோவில் நடக்கிற மாதிரி ஓடிப் போகும். இந்த உள்-சண் டையை ('அகப் போராட்டம்' என்று பத்திரிகைகாரர்கள் சொல்கிறார்களே, அதைத்) தீர்த்துக் கொண்டு சாந்தமாக இருக்கவே முயற்சி பண்ணுவோம். அந்தச் சாந்தியில் இடம், வெளி, Space என்று எதுவும் இல்லாமல் போய்விடும். தூங்கு கிற போது இடம் தெரிந்ததோ? அப்படி ஆகும். தூக்கத்தில் அறிவும் உணர்ச்சியும் இல்லை; Space-ம் இல்லை. ஞானத்தில்

அறிவுமயமாக, அனுபவமயமாக இருந்துகொண்டே, Space இல்லாமல் இருக்கலாம்.

Time-காலமும் இப்படித்தான். பத்து வருஷத்துக்கு முன் அப்பா செத்துப் போனபோது அத்தனை அழுகை அழுதோமே! இப்போது ஏன் அந்த அழுகை வரவில்லை? செத்துப் போனவுடன் அழுத அளவுக்கு மறுநாள்கூட அழ வில்லையே. அது ஏன்? போன வருஷம் பிரமோஷன் கிடைத் தது, லாட்டரிச் சீட்டு விழுந்தது என்று ஆனந்தக்கூத்து ஆடினோமே? அந்த மாதிரி இப்போது ஏன் ஆடத் தோன்ற வில்லை?

இடத்திலே கிட்ட இருப்பதிடமே அதிகப் பற்று இருக்கிற மாதிரி, காலத்திலே நமக்கு இந்த ஸம்பவங்கள் கிட்டே இருக்க இருக்க, அவற்றால் நாம் அதிகம் பாதிக்கப்படுகிறோம்.

நமக்கு வெளியிலே பார்வையை விட்டு, இடத்தையும் காலத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, இப்படியாக ஓர் அளவில் இடத்தின் பாதிப்பும், காலத்தின் பாதிப்பும் நம்மைவிட்டு – நம் முயற்சி இல்லாமலே – போகிறதைப் பார்க்கிறபோது, நாம் முயற்சி பண்ணி உள்ளே பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டால் இந்த இரண்டு தத்வங்களிலிருந்தும் விடு பட்டு விடலாம் என்ற நம்பிக்கை உண்டாகிறது. நம் முயற்சி இல்லாமல் தூக்கத்தில் காலமும் இடத்தோடுகூடத் தெரியாமல் போனாலும், அப்போது 'இப்படி இருக்கிறோம்' என்ற ஞான மில்லை. ஞானம் பெற்று, 'தூங்காமல் தூங்குவது' என்று தாயுமானவர் முதலானவர்கள் சொன்ன ஸ்திதிக்குப் போனால், பூர்ண பிரக்ஞையுடனேயே இந்த Time-Space-லிருந்து விடுபட்டுப் பேரானந்தமாயிருக்கலாம். அப்போது–வீட்டுச் சண்டை மட்டுமில்லை, நம்மையே கத்தியால் குத்தினால்கூட அது காங்கோ ஸமாசாரம் மாதிரித்தான் எங்கேயோ இருக்கும். நமக்கு ரொம்பவும் நெருக்கமான பதி, பத்தினி, குழந்தை கண்ணுக்கு முன்னே செத்துப் போனால்கூட அது பத்து வருஷம் முந்தி அப்பா செத்துப்போன மாதிரிதான் இருக்கும்.

த்வைத-அத்வைத வாதங்கள் இருக்கட்டும். இப்போது அவை நமக்கு வேண்டியதில்லை; நமக்கு வேண்டியது என்ன?

நல்லதும் கெட்டதுமாகப் பலது நம்மைப் பாதிக்கிறது. அதனால் அழுகிறோம். சிரிக்கிறோம். இரண்டும் பாதிப்பு தான். இரண்டுமே போதும் போலத்தான் இருக்கிறது. சிரித்தால்கூட ஓர் அளவுக்கு மேலே போனால் வயிற்றை வலிக்கிறது! பலஹீனமாகிறது. 'சிரிப்பு மூட்டாதே!' என்று கோபித்துக் கொள்கிறோம். ஆனந்தமாக டான்ஸ் பண்ணினாலும் உடம்பு அசந்து போகிறது, போதும் என்றாகிவிடுகிறது. ஒரு பாதிப்பும் இல்லாமல் விச்ராந்தியாக இருக்க மாட்டோமா என்றுதான் இருக்கிறது. இதுதான் நமக்கு வேண்டியது. அத்வைதமுமில்லை, த்வைதமும் இல்லை.

*

இதற்கு என்ன பண்ணலாம் என்று பார்க்கிறோம். பாதிப்பு எப்படிப் போகும் என்று ஆலோசித்துப் பார்த்தால் ஒன்று தெரிகிறது. 'முதலிலே காங்கோ சண்டை ந்யூஸ் வந்தபோது விழுந்து விழுந்து படித்தோமே, அப்புறம் ஏன் விட்டுப் போச்சு? அது ஏன் இப்போது நம்மைப் பாதிக்கவில்லை' என்று ஆலோசித்தால், இடத்தில் (spaceல்) ஒன்று தள்ளிப் போகப் போக அதன் பாதிப்புக் குறைகிறதென்று தெரிகிறது. பத்து வருஷம் முந்திப் பிதா காலமானபோது அத்தனை அழுத நம்மை, இப்போது அது ஏன் பாதிக்கவில்லை? என்று யோசித்துப் பார்த்தால், காலத்திலே தள்ளிப் போகப் போகப் பாதிப்புக் குறைகிறது என்று தெரிகிறது. அதனால் நாம் பாதிப்பே இல்லாமலிருக்க வேண்டுமானால் பக்கத்திலேயே நடப்பதை காங்கோவில் நடக்கிற மாதிரிப் பாவிக்கப் பழக வேண்டும்; இந்த க்ஷணத்தில் வருகிற நல்லது – பொல்லாததுகளைப் பத்து வருஷத்துக்கு முந்தி நடந்த மாதிரிப் பார்க்க அப்யாஸம் செய்ய வேண்டும். எத்தனை ஸந்தோஷமும், துக்கமும் சாச்வதமாக இல்லாததால், எல்லாம் relativeதான் (ஸ்வய சக்தி இல்லாமல், இன்னொன்றைச் சார்ந்திருப்பதுதான்) என்று தெரிந்துவிட்டது. அதனால் இன்னொன்றைச் சாராமல் தன்னில் தானாக நிறைந்து Absolute-ஆக இருப்பதைப் பிடித்தால்தான் பல தினுஸான பாதிப்பு இல்லாமல் சாச்வத அமைதியாக இருக்கும் என்று தெரிகிறது. இதுதான் spirituality-யில் (ஆத்மிகத்தில்) ஐன்ஸ்டீனின் Relativity Theory (சார்புக்

கொள்கை)! அவரும் Time, Space-ஐத்தானே சொல்கிறார்?

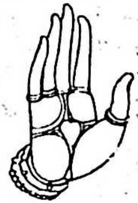
இந்த இரண்டிலிருந்தும் விடுபட வேண்டும் என்ற தாபம் தான் எனக்கு உபநிஷத்தின் உபதேச ஸாரமாகத் தெரிகிறது. எந்த அளவுக்குத் தாபப்பட்டு மீளுவதற்கு முயற்சி பண்ணு கிறோமோ, அந்த அளவுக்கு ஈச்வரப் பிரஸாதம் கிடைத்து, அந்த லக்ஷ்யத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகும்.

உபதேசம் வேண்டும் என்று மலைக்கும், காட்டுக்கும் ஓட வேண்டாம். இடமும், காலமுமே நமக்கு பாதிப்புப் போவதற் கான உபதேசத்தைப் பண்ணி விடுகின்றன. நாம் பகவானைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு முயற்சி பண்ண வேண்டியதெல்லாம், இடத்தில் தள்ளி, காலத்தில் தள்ளி இருக்கிற விஷயங்கள் மாதிரியே இந்த இடத்தில், இந்த க்ஷணத்தில் நடப்பதையும் தள்ளி வைப்பதற்கான சக்தியை அடைவதுதான்.

முதல் உபநிஷத்தான ஈசாவாஸ்யத்தில், 'அது (ஆத்மா) அசைகிறது; (ஆனாலும்) அசைவதில்லை. அது தூரத்திலிருக் கிறது; ஆனாலும் கிட்டேயே, உள்ளேயே இருக்கிறது' என்று சொல்லும்போது Space, Time இதுகளையும், இதற்கு அதீதமாக இருக்கிற ஸ்திதியையுந்தான் மாற்றி மாற்றிச் சொல்லி, இந்த இரண்டிலிருந்தும் விடுபடுகிற ஆர்வத்தை உண் டாக்கியிருக்கிறது. அடுத்த மந்திரங்களில் Time, Space எல்லாம் இவனுடைய ஆத்மாவுக்குள்ளேயே அடங்கியிருப் பதைப் பார்க்கச் சொல்லியிருக்கிறது. அப்படிப் பார்த்து விட்டால் அப்புறம் துவேஷமில்லை, மோஹமில்லை, துக்க மில்லை என்கிறது. அதாவது ஒருவிதமான பாதிப்பும் இல்லை. அப்புறம் ஒரு மந்திரம் இந்த ஆத்மா ஸர்வவியாபி என்று Space-க்கு மேற்பட்ட நிலையைச்சொல்லி, வருஷங்களுக் குப் பதார்த்தங்களை வகுத்துக் கொடுப்பதும் ஆத்மாதான் என்பதாக அதன் காலாதீத நிலையையும் சொல்கிறது.

மொத்தத்திலே, இன்றைய ஸயன்ஸின் லக்ஷ்யமாயிருக்கிற அதே Space-Time-ன் ஆதார ஸத்யம்தான் உபநிஷத் லக்ஷ்ய மாகவும் இருக்கிறது. அந்த ஸத்யத்தை அனுமானத்தினால் மட்டும் ஒரு postulate மாதிரி ஸயன்ஸ் சொல்கிறது. உபநிஷத்தோ இதை அனுபவ பூர்வமாக, தன்னில் தானாக

அடைய முடியும் என்கிறது. வேதமுடியான உபநிஷத்தின் முடிவு இதுவே!

வேதமும் தமிழ்நாடும்

வேதமிருந்தால்தான் லோகம் நன்றாக இருக்கும், ஆத்மாவும் க்ஷேமமடையும் என்பது என் அபிப்பிராயம். இந்தப் பெரிய மூலதனம் இப்போது வீணாகிப் போயிருக்கிற நிலை மாறி, இதை மறுபடி தழைக்கும்படியாகப் பண்ண வேண்டுமென்பதே எனக்கு ஸதா விசாரமாக இருக்கிறது. அதற்காகத்தான் என்னாலானதை ஏதோ திட்டம் கிட்டம் போட்டு வேத ரக்ஷணம், ஸ்டைஃபன்ட் என்று பல இடங்களில் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. ஆனால் இது இந்த மடம், அல்லது சில ஸ்தாபனங்களின் கடமை மட்டுமல்ல; இது நம் எல்லோர் கடமையுமாகும்; உங்கள் எல்லோருடைய ட்யூட்டியும் ஆகும். நிர்ப்பந்தத்துக்காக இல்லாமல், ஆசையோடு - ஆர்வத்தோடு நீங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து இது வேத பூமி என்பதை மறுபடி நிஜமாக்கப் பிரயாஸைப்பட வேண்டும். தமிழ் நாட்டுக்கு இதை நான் முக்கியமாகச் சொல்கிறேன்.

வேத விருக்ஷம் நன்றாக விழுது விட்டு வளர்ந்த மண் இந்தத் தமிழ் பூமி. 'வேதம் நிறைந்த தமிழ்நாடு' என்று (பாரதி) பாடியிருப்பது கவியின் அதிசயோக்தி இல்லை. அப்படித்தான் தமிழ்தேசம் இருந்திருக்கிறது.

சங்க காலத்திலிருந்து, எங்கே பார்த்தாலும் வேத வேள்விகளை வானளாவப் புகழ்ந்து சொல்லியிருக்கிறது. சங்கம் வளர்த்த பாண்டிய ராஜாக்கள் வைதிகமான யக்ஞாதிகளை நிறையச் செய்து, 'பல் யாகசாலை முது குடுமிப் பெருவழுதி' என்ற மாதிரியான பட்டங்களைத் தங்களுக்குப் பெருமையோடு சூட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ராஜதானியான மதுரையைப் பற்றி இரண்டு பெருமை. ஒன்று,

'மாடு கட்டிப் போர் அடித்தால் மாளாது என்று யானை கட்டிப் போர் அடித்தது.' இது தான்ய ஸுபிக்ஷத்தைச் சொல்வது. இன்னொன்று ஆத்ம ஸுபிக்ஷத்தையும், லோக ஸுபிக்ஷத்தோடு சேர்த்துச் சொல்வது. அதாவது, பல ஊர்க்காரர்கள் தங்கள் தங்கள் ஊர்ப் பெருமையைச் சொல்லும்போது மதுரை வாசிகள், 'எங்கள் ஊரில் வேத சப்தத்தோடேயாக்கும் பொழுது விடிகிறது. சேரர்களின் தலைநகரான வஞ்சியில் இருப்பவர்களும், சோழர்களின் தலைநகரான கோழி என்ற உறையூரில் இருப்பவர்களும், தினமும் கோழி கூவுவதைக் கேட்டு விழித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அதைவிடப் பெருமைப் படத்தக்க விதத்தில் விழித்துக் கொள்பவர்கள் பாண்டிய ராஜதானியான மதுரையில் வசிக்கிற நாங்களே. வேத அத்யயனத்தை, மறையொலியைக் கேட்டுக் கொண்டுதான் நாங்கள் விழித்துக் கொள்கிறோம்' என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள்! இது சங்க இலக்கியத்திலே இருக்கிற விஷயம்★.

திருக்குறளில் பல இடங்களில் வேதநெறி சிறப்பித்துப் பேசப்படுகிறது. வேதத்திலுள்ள பஞ்ச மஹா யக்ஞங்களைத் தான் திருவள்ளுவர் சொல்கிறார்:

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு
ஐம்புலத்தார் ஓம்பல் தலை

ராஜநீதி தவறினால் கோ-ப்ராமணர்களுக்கு க்ஷீணம் உண்டாகும் என்பது ஒரு முக்யமான வைதிகக் கொள்கை. கோ(பசு)வையும், பிராமணர்களையும் தனியாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதற்குக் காரணம், கோ தருகிற நெய், பால், சாணம் முதலியனதான் யக்ஞத் திரவியங்களில் முக்யமானவை; யாகத்தைப் பண்ணுகிற அதிகாரம் பெற்றவர்களோ பிராமணர்கள்— என்பதுதான். இதே மாதிரி கோ-ப்ராமணர்களைத் திருவள்ளுவர் குறிப்பிட்டு, அரசன் நீதித்தண்டம் தவறினால், இந்த இருவராலும் கிடைக்கிற லோக உபகாரம் வீணாகிவிடும் என்கிறார்.

★ நான்மறைக் கேள்வி நவில்குரல் எடுப்ப
ஏம இன்றுயில் எழுதல் அல்லதை
வாழிய வஞ்சியும் கோழியும் போலக்
கோழியின் எழாதெம் பேரூர் துயிலே. (பரிபாடல்).

ஆயயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூல்மறப்பர் காவலன் காவான் எனின்.

'ஷட் கர்ம நிரதர்' என்று பிராமணர்களுக்கு உள்ள வைதிக மான பெயரை, அப்படியே மொழிபெயர்த்து 'அறுதொழி லோர்' என்கிறார். அத்யயனம்-அத்யாபனம் (தான் வேதம் ஓதுவது-பிறருக்கும் ஓதுவிப்பது); யஜனம்-யாஜனம் (தான் வேள்வி செய்வது-பிறரை வேள்வி செய்விப்பது): தானம்-ப்ரதிக்ரஹம் (வேள்வியில் தானே தக்ஷிணை தருவது; இம் மாதிரிச் செலவழிப்பதற்கு வேண்டிய மூலதனத்துக்காகவே பிறத்தியாருக்குச் சிக்ஷை சொல்லி முடித்த பின் அவர்களிட மிருந்து தக்ஷிணை வாங்கிக் கொள்வது) என்ற ஆறும்தான் பிராமணனுக்கு உரிய ஷட்கர்மாக்கள். இது மனுஸ்மிருதியில் சொன்னது. தர்ம சாஸ்திரங்களில் இன்னொன்றான பராசர ஸ்மிருதியில் வேறு தினுசாக ஆறு கர்மாக்களை பிராமணனின் நித்யப்படியாக (daily routine-ஆக)ச் சொல்லியிருக்கிறது.

ஸந்த்யா-ஸ்நானம் ஜபோ ஹோமம் தேவதானாம் ச பூஜனம்॥
ஆதித்யம் வைச்வதேவம் ச ஷட்கர்மாணி தினே தினே॥

ஒன்று ஸந்தியாவந்தனம்; அதை ஸ்நானத்தோடு செய்ய வேண்டும். பிராமணன் பச்சைத் தண்ணீரில் முழுகப் பயப் படவே கூடாது. எப்போது பார்த்தாலும், தினமும் இரண்டு, மூன்று வேளை ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். ப்ராத ஸ்நானம் (விடியற்காலை), மாத்யான்னிக ஸ்நானம் (பகல்), ஸாயங்கால ஸ்நானம் என்று பண்ண வேண்டும். இப்படி மூன்று வேளை யும் ஸ்நானம் பண்ணியே அந்தந்த வேளைக்கான ஸந்தியா வந்தனத்தையும், மாத்யான்னிகத்தையும் செய்யவேண்டும். இதுதான் ஸந்த்யா-ஸ்நானம். முதலில் ஸந்தியா வந்தனம், அப்புறம் ஸ்நானம் என்று சொன்னதால், ஸந்தியா வந்தனம் பண்ணிவிட்டுப் பிறகு ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும் என்று குயுக்தி பண்ணக் கூடாது...

இந்தக் காலத்தில் இப்படியெல்லாம் விதண்டா வாதம், மரி யாதைக்கு அர்ஹமான (உரிய) விஷயங்களில் கேலிப் பேச்சு

பேசுவதெல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆசார்யாள் முடிவாக உபதேசித்த 'ஸோபான பஞ்சக'த்தில் 'துஸ்தர்க்காத் ஸுவிரம்ய தாம்' என்று சொல்கிறபோது, குதர்க்கமாக, குயுக்தியாக மத விஷயங்களில் அர்த்தம் பண்ணுவதைத்தான் கண்டித்திருக்கிறார். மிகவும் பூஜ்யமான வேதத்தின் விஷயத்தில் இது மிகவும் அவசியம். பவ்யத்தோடு பணிவோடு அதைக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். வேதாந்த நிர்ணயத்துக்கு நல்ல யுக்திகளை ஒரு பிரமாணமாக ஆசார்யாள் ஒப்புக் கொள்கிறார். குயுக்தி, துஸ்தர்க்கம் (அல்லது குதர்க்கம்)தான் கூடாது என்கிறார். எந்த அளவுக்குத்தான் மனுஷ்ய அறிவு போக முடியுமோ, அந்த எல்லைக்குள்ளேயே அதற்கு அதிகாரம் கொடுத்து வேதத்தை ஆராய்ச்சி பண்ணுவதில் தப்பில்லை. ஆனால், நம் சிற்றறிவுக்கு எல்லையே வகுக்காமல் பூரண அதிகாரம் கொடுப்பதுதான் தப்பு...

ஸ்நானம்-ஸந்த்யா என்றில்லாமல், ஸந்த்யா-ஸ்நானம் என்றதற்குக் காரணம், பிராமணனுக்கு ஸந்த்யா வந்தனம்தான் மற்ற எல்லா அனுஷ்டானங்களையும்விட முக்கியமாக இருப்பது. அதனால் அவனுடைய கர்மாவைச் சொல்லும்போது அதற்கே முதலிடம் கொடுத்திருக்கிறது.

ஆறு தொழில்களில் முதலாவது ஸந்த்யா-ஸ்நானம். இரண்டாவது ஜபம்—அனேக மஹாமந்திரங்களை, அவரவர் குல தேவதை, இஷ்டதேவதை முதலியவற்றின் மந்திரங்களை ஜபிப்பது. மூன்றாவது ஹோமம், அதாவது யக்ஞம். நாலாவதாக தேவதா பூஜனம்—கந்த, புஷ்ப, தூப, தீப, நிவேதனங்களால் ஈச்வரனை வழிபடுவது. ஐந்தாவதாகச் சொன்ன ஆதித்யம் என்றால் அதிதியை உபசரிப்பது. அதாவது விருந்தோம்பல். கடைசியில் வைச்வ தேவம். பஞ்சமனும், நாய் முதலான ஜந்துக்களும் உள்பட ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் பலி போடுவது வைச்வதேவம்.

இப்படிப் பண்ணுபவர்களைத்தான் 'அறு தொழிலோர்' என்று ரொம்பவும் பெரியவரான வள்ளுவர் சொல்கிறார். கெட்ட ராஜ்யத்தில் பிராமணர்கள் வேத அத்யயனம் பண்ண மாட்டார்கள், வேதத்தை மறந்து விடுவார்கள் என்கிறார்—அறு தொழிலோர் நூல் மறப்பர். பிராமணர்கள் வேதத்தை மறக்கா

மல் இருக்க வேண்டும்; அப்படிப்பட்ட நல்ல ராஜ்யம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதுதான் வள்ளுவரின் ஆசை என்று இதிலிருந்து தெரிகிறது.

தமிழ்த் தெய்வம் என்று சொல்லப்படும் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியின் ஆறுமுகங்களை வர்ணிக்கும்போது, சங்க நூலான திருமுருகாற்றுப் படையில், அவருடைய முகங்களில் ஒன்று பிராமணர்கள் வேதவிதி தப்பாமல் செய்யும் யக்ஞங்களை ரக்ஷிக்கவே இருக்கிறது என்கிறது★.

ஜைன-பௌத்த சம்பந்தமே முக்கியமாக உள்ள ஐம்பெரும் காப்பியங்களில்கூட, பல இடங்களில் வேதத்தை, வைதிக தர்மத்தை ரொம்பவும் சிலாகித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறது! 'அந்தணர் ஓம்பலை' விசேஷித்துச் சொல்லியிருக்கிறது; வேத சப்தம், யக்ஞம் (ஆரண ஓதையும் செந்தீ வேட்டலும்) இவற்றைக் கொண்டாடியிருக்கிறது என்று புலவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வைச்யனான கோவலன் அனேக வேத கர்மானுஷ்டானங்களைப் பண்ணினதற்கு அதிலே குறிப்புகள் இருக்கின்றன என்கிறார்கள்.

தமிழ் வார்த்தைகளும், வழக்கிலுள்ள அனேக வசனங்களுமே, இந்த நாட்டின் வைதிக ஈடுபாட்டுக்குப் பெரிய சான்றுகளாக இருக்கின்றன. 'யஜனம், யக்ஞம்' என்பனவற்றுக்கு 'வேட்டல், வேள்வி' என்ற வார்த்தைகள் பிராசீனமாக இருந்து வருகின்றன. 'சயனம்' என்ற யக்ஞ மண்டப அமைப்புக்குப் 'பரப்பு' என்ற வார்த்தை பழங்காலத்திலிருந்து இருக்கிறது. இம்மாதிரி வேறு நாகரிகத்திலிருந்து வந்த விஷயங்களுக்கு, ஒரு பாஷையில் தனிப்பெயர்கள் ஆதிகாலத்திலிருந்து இருக்க முடியாது. இப்போது கிறிஸ்துவ தேசத்திலிருந்து பைபிள் வந்தால், அதற்கு நாம் 'கிறிஸ்துவ வேதம்' என்று பேர் கொடுத்தாலும், வேள்வி மறை என்பவை போல் இந்தப் பேர் வேரூன்றாமல் பைபிள், பைபிள் என்றேதான் சொல்கிறோம். அதுவுமில்லாமல் அதை வேதம் என்கிறபோது, வேதம் என்று ஏற்கெனவே நம்மிடமிருக்கிற மூல சாஸ்திரத்தின்

★ .... ஒரு முகம் மந்திரம் விதியின் மரபுளி விழா அது அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும் மே

பேரைக் கொண்டுதான் அதற்குப் பேர் வைத்திருக்கிறோம். பைபிளைத் தவிர வேறு வேதம் நமக்கு உண்டு. ஆனால், வேத யக்ஞத்தைத் தவிர வேறே 'வேள்வி' என்று ஒன்று கிடையவே கிடையாது. 'வேள்வி' என்று தமிழிலே பெயர் இருந்தாலும், வைதிக தர்மத்தில் இல்லாததாகத் தமிழ் நாட்டுக்கு என்று மட்டும் வேள்வி என்று வேறு கர்மா இருக்கவில்லை. இப்படியே 'மறை' என்றால் வேதம்தான். தமிழில் வேறே மறை என்று ஒன்று இருந்து, அந்தப் பெயரை வேதத்துக்கு வைக்கவில்லை.

இந்த 'மறை' என்ற வார்த்தை ரொம்பவும் ஆழமான, பொருத்தமான பொருள் கொண்டதாகும். வேதங்களில் அங்கங்கே மறைவாக ரக்ஷிக்க வேண்டிய பகுதிகளுக்கு 'ரஹஸ்யம்' என்று வேதத்திலேயே பேர் கொடுத்திருக்கிறது; உபநிஷத்துகளில் இப்படிப்பட்ட ரஹஸ்யமான பாகங்களையே தனியாக 'உபநிஷதம்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. வேதியர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே ஜாக்ரதையுடன், கொஞ்சமும் அம்பலப் படுத்தி விடாமல் மறைவாக ரக்ஷிக்க வேண்டிய சில பாகங்களை மட்டுமே வேத, உபநிஷத்துகள் இப்படிச் சொல்கின்றன. தமிழ் இன்னும் ஒரு படி மேலே போய் வேதம் முழுவதையும் 'மறை' என்று சொல்லி விட்டது! 'மறை' என்றால் மறைத்து ரஹஸ்யமாகக் காப்பாற்றப்பட வேண்டியது என்று அர்த்தம். வேதம் அதிலே அதிகாரம் பெற்றவர்களிடம் மட்டும் பேசிற்று. 'இன்னின்ன பாகங்களை நீங்கள் மறைவாகப் போற்றி வாருங்கள்' என்று அதிகாரிகளுக்குச் சொல்லிற்று. தமிழ் பாஷை வேதியர்களை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளாமல், ஸமஸ்த ஜன சமூகத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு பேசும்போது, எப்படி வேதமானது பிராமணர்களுக்குள்ளேயே சில பாகங்களை ரஹஸ்யமாக ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்கிறதோ, அதே மாதிரி ஸகல வர்ணத்தாரையும் எடுத்துக் கொள்கிறபோது வேதம் முழுவதையுமே அதில் அதிகாரமுள்ளவர்கள், அதிகாரமில்லாதவர்களிடமிருந்து ரஹஸ்யமாக ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று கருதியே, முழுவேதத்துக்கும் 'மறை' என்று பேர் கொடுத்து விட்டது! அதை எல்லோருக்கும் என்று democratise பண்ணிவிடக் கூடாது என்பதுதான் தமிழ் ஜனங்களின் தொன்று தொட்ட அபிப்பிராயம் என்பது 'மறை' என்ற இந்த வார்த்தையிலிருந்தே தெரிகிறது.

இன்னொரு விதத்திலும் 'மறை' என்ற பெயர் பொருத்த மாயிருக்கிறது. வேதத்தினால் ஏற்படும் பயன் முழுவதும் உடனே தெரிந்து விடாது. ஆத்யாத்மிகமாக அதனால் அடையப்படும் பிரயோஜனங்கள் இப்போது மறைந்திருந்து பிற்பாடுதான் வெளிப்படும். இதனால் வேதமானது 'அதி ருஷ்டபலனை'ச் சொல்வது என்பார்கள். திருஷ்டியில் தெரி யாததுதான் அதிர்ஷ்டம். தெரியாதது என்றால் மறைந்திருக் கிறது என்றுதானே அர்த்தம்? எதன் பலன் இப்படி மறைந்திருக் கிறதோ அதை 'மறை' என்றே சொல்லி விட்டார்கள்.

நம் மதத்துக்கு வேதம் வேர். பக்தி, கோவில், தியானம், ஞானம் எல்லாவற்றுக்கும் மூலம் அது. மூலம் என்றால் வேர் என்றே அர்த்தம். கோயில், பக்தி, பூஜை முதலான மற்றதெல் லாம் வெளியே தெரிகிற அடிமரம், கிளை, பூ, காய், பழம் என்றால் வேதம் வேர். அதனால்தான் அடிமரம் முதலானவை இருக்கின்றன. வளர்கின்றன. ஆனால் வேர் இவற்றைப் போல் வெளியில் தெரியாமல் பூமிக்குள்ளேதான் ஓடிக்கொண்டு மறை வாக இருக்கிறது. இவ்விதத்திலும் மறை என்ற பெயர் மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கிறது.

'ஒத்து' என்றும் வேதத்துக்கு அழகான, அர்த்த புஷ்டியுள்ள தமிழ்ப் பேர் இருக்கிறது. எது எழுதப்படாமல், வாய்மொழி யாகவே, அதாவது ஓதப்பட்டே அப்யஸிக்கப்பட வேண் டுமோ அதுதான் 'ஓத்து'. திருக்குறளில் இந்தப் பேர் இருக் கிறது. வடாற்க்காடு ஜில்லாவில் திருவோத்தூர் என்று ஓர் ஊர் இருக்கிறது. ஞானஸம்பந்தர் அங்கே ஆண் பனையைப் பெண் பனையாக மாற்றினார். திருஒத்து-ஊர் என்பதே திருவோத்தூர் என்பது. வேதங்கள் பரமேச்வரனைப் பூஜை பண்ணின க்ஷேத்ர மாதலால் இப்படிப் பேர் ஏற்பட்டது. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் அதற்கு 'வேதபுரி' என்று பெயர் இருக்கிறது.

மறை, ஒத்து என்பது போல் 'ஆரணம்' என்ற பெயரும் வேதத்துக்குத் தமிழ் பாஷையில் இருக்கிறது. 'ஆரணன் காண்' என்று அடிக்கடி திருமுறைகளில் வரும்.

'வேத வாக்கோ!' என்று கேட்பது, தர்மசாலையை 'சத்தி ரம்' என்பது, முதலாளியை 'யஜமான்' என்பது, 'ஸாங்கோ

பாங்கம்' என்பது–இப்படி நடுவே நடுவே நான் சொன்ன அனேக விஷயங்களும், வைதிக அனுஷ்டானங்கள் தமிழ்த் தேசத்தில் எப்படி வேரோடியிருக்கிறது என்று காட்டுகின்றன.

எழுதி வைக்காமல் குரு-சிஷ்யன் என்று தலைமுறை தத்துவமாகக் காதால் கேட்டே பாடம் பண்ணப்பட வேண்டிய வேதத்துக்கு 'ச்ருதி' என்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பேர் இருக்கிறதென்றால், தமிழிலோ 'எழுதாக் கிளவி' என்று இன்னும் அழுத்தமான பேர் இருக்கிறது. 'ச்ருதி' என்றால் 'கேட்கப்படுவது'. இப்படிச் சொல்வதாலேயே 'எழுதப்படக் கூடாதது' என்று ஊகித்துக் கொள்ளும்படியாக விட்டு விட்டார்கள். ஆனால் தமிழிலோ வேதத்தை எழுதக் கூடாது என்று வெளிப்படையாகவே தெரியும்படியாக 'எழுதாக் கிளவி' என்று பேர் வைத்திருக்கிறது. வேதம் அதற்குள்ள நியமப்படியே ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் தமிழ் தேசத்துக்கு அவ்வளவு உறுதியிருந்திருக்கிறது!

இப்போது எந்த மதக் காரியமானாலும் 'சடங்கு' என்றுதானே தமிழில் சொல்கிறோம்? இது நான் இனி மேலே சொல்லப் போகும் 'ஷடங்கங்கள்' என்கிற வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களை வைத்தே ஏற்பட்ட பேர்தான்.

வேதங்களுக்குப் பிராணன் மந்திரங்கள் என்றால், அந்த மந்திரங்களுக்குப் பிராணன் அக்ஷர சுத்தம். அதாவது, சரியான உச்சரிப்புதானே? இது மாறினால் வெளி ஆகாசத்து சலனம் (vibration), உள்ளே நாடிச் சலனம் இரண்டும் மாறிப் பலனே மாறிவிடும் என்று சொன்னேனல்லவா? எந்தெந்த அக்ஷரம் சரீரத்தில் எங்கேயெங்கே பிறந்து எப்படி வெளிப்படுகிறது என்பதையெல்லாம் ரொம்பவும் scientific-ஆக (விஞ்ஞான ரீதியில்) சிக்ஷா சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. வெளியிலே மனுஷ்யர் காதுபடக் கேட்கிற 'வைகரி' என்ற சப்தத்துக்கு ஆதாரமாக உள்ளே 'பரா' என்ற சப்தம் இருக்கிறது. 'வைகரி' வாயில், உதட்டில் வருவது. 'பரா' என்ற மூலரூபம்தான் மூலாதாரத்தில் நாபிக்குக் கீழே இருக்கிற சப்தம். அது வைகரியாக வாய் வழியே வருவதற்கு முன் பச்யந்தி, மத்யமா என்ற இரண்டு நிலைகள் இருக்கின்றன. யோக ஸித்தியில் மேலே போகப் போகத்தான் படிப்படியாக பச்யந்தி,

மத்யமா, பரா முதலிய சப்தங்களைக் கேட்க முடியும். யோகேச்வரர்களான ரிஷிகள் பரா வாக்கையே கேட்கக் கூடிய வர்கள். மூலாதாரத்தில் பரா வாக்காக எந்தெந்தச் சப்தங்கள் இருந்தால், அவை வைகரியாக எல்லா மனுஷ்யர்களும் வெளிப்படக் கேட்கக் கூடியபடி வரும்போது, அவற்றால் தேவதாப் பிரீதியும், லோக க்ஷேமமும், ஆத்மாபிவிருத்தியும் உண்டாகுமோ, அப்படிப்பட்ட பரா வாக்குகளையே ரிஷிகள் அகண்ட ஆகாசத்திலிருந்து கிரஹித்து வேத மந்திரங்களாக நமக்குத் தந்திருக்கிறார்கள். இந்த விவரங்களைத் தொல்காப்பி யத்தில் ரொம்பவும் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு சொல்லியிருக் கிற விஷயம் ஸமீபத்தில் தெரிய வந்தது.

பரா, பச்யந்தி என்பவற்றைப் பரை, பைசந்தி என்று பழைய தமிழ் நூல்களிலேயே சொல்லியிருப்பது முன்னமே தெரிந்தது. ஆனாலும் பஞ்சப் பிராணங்களில் உதானன் என்ற மேல்நோக்கிப் போகிற காற்றினால்தான் மூலாதாரத்தில் சப்தங்கள் உண்டாகின்றன என்பது உள்பட, மந்திரயோகம் இத்தனை நுணுக்கமாகத் தமிழின் முதல் நூலான தொல்காப்பி யத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று இப்போதுதான் தெரிந்தது. வேத ஸ்வரங்களைத் தூக்கியும், தாழ்த்தியும், ஸமனாகவும், ஸ்வர பேதமில்லாமலும் சொல்வதை உதாத்தம், அனுதாத்தம், ஸ்வரிதம், பிரசயம் என்று சொல்வார்கள். அந்தச் சூக்ஷ்மங்களையெல்லாம்கூடத் தெரிந்து கொண்டு தொல்காப்பியத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

'கோயிலில் ஏன் ஸம்ஸ்கிருத மந்திரங்களைச் சொல்ல வேண்டும்? தமிழில் சொன்னால் என்ன?' என்று ஒரு கேள்வி ஸமீபத்தில் வந்ததல்லவா? அப்போதுதான் நன்றாகப் படித்த தமிழ்ப் புலவர்கள் இந்த விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டு விளக்கிச் சொன்னார்கள். 'மந்திரங்களைப் பொறுத்தமட்டில் எந்த பாஷை என்று பார்ப்பது அடிப்படையிலேயே தப்பு; இங்கே பாஷை, அர்த்தமெல்லாம் இரண்டாம் பக்ஷம்தான். சப்த மாத்திரத்தாலேயே ஏற்படுகிற பலன்தான் மந்திரங் களுக்கு விசேஷம். வைதிகமான மந்திரங்களுக்கு இப்படி சப் தத்தினாலேயே கௌரவம், சக்தி இருக்கிறது என்று தொல் காப்பியரே சொல்லியிருக்கிறார்' என்று அவர்கள் எடுத்துக்

காட்டினார்கள்.

அந்த விஷயத்தைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள், இங்கே நான் இன்னொன்றையும் சொல்லிவிட வேண்டும். உங்களில் ரொம்பப் பேருக்கு அது விசித்திரமாக இருக்கும். அதாவது, வேதம் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் இருக்கிறது என்றுதானே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? அதுவே தப்பு. வேத பாஷைக்கு 'ஸம்ஸ்கிருதம்' என்று பேர் இல்லை. அதற்குப் பேர் 'சந்தஸ்' என்பது தான். சந்தஸ் என்றால் சந்தம் (meter) மட்டுமில்லை. சந்தங்களில் அமைந்த வேதங்களுக்கும் வேத பாஷைக்கும்கூடச் 'சந்தஸ்' என்றே பேர். வேதம் தவிர மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் (லௌகிகமான பேச்சு, எழுத்து, காவியங்கள் ஆகியன மட்டுமின்றி தர்ம சாஸ்திரம், புராண இதிஹாஸம் உள்பட எல்லா விஷயங்களிலும்) பிரயோகமாகிற பாஷைக்குத்தான் ஸம்ஸ்கிருதம் என்று பேர். வேத பாஷை சந்தஸ். 'வேத பாஷையில் இப்படி இருக்கிறது' என்று சொல்லுமிடங்களில், வியாகரண சாஸ்திரம் எழுதிய பாணினி, 'இதி சந்தஸி' என்பார். மற்றபடி ஸம்ஸ்கிருதத்தைச் சொல்லும்போது 'இதி லோகே' என்பார்.

ஸம்ஸ்கிருதம் என்பது பார்த்துப் பார்த்து ஸம்ஸ்காரம் பண்ணப்பட்ட—அதாவது பழுதில்லாமல், வழுவில்லாமல் ரூபம் பண்ணப்பட்ட—பாஷை. ஆனாலும் முழுக்கவும் லோக க்ஷேமார்த்தமான சப்தங்களின் மூலத்தைக் கொண்டே ஏற்பட்ட ஒரு பாஷை உண்டென்றால் அது வேத பாஷையான சந்தஸ்தான். 'கிருதம்' என்றால் 'செய்யப்பட்டது' என்று அர்த்தம். 'ஸம்ஸ்கிருதம்' என்றால் 'நன்றாகச் செய்யப்பட்டது'. அப்போது யாரோ உட்கார்ந்து கொண்டு பிரயத்தனப்பட்டு இந்தப் பாஷையைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று ஆகிறது. வேத பாஷை இப்படி இல்லையே! அது தானாக flash ஆனது (பளிச்சிட்டது) என்றுதானே இத்தனை நாழிக் கதை சொன்னேன்? அதனால் அதில் grammar (இலக்கணம்) முக்கியமில்லை. லோகோபகாரமாக இப்படி வந்த சப்தங்களை வைத்தே அதற்கு நன்றாக grammar முதலியவையும் இருப்பதாக ஸம்ஸ்காரம் செய்து, தேவஜாதியினர் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையைப் பண்ணி அதில் பேசலானார்கள். அதனால்தான் Vedic

Grammar (வேத இலக்கணம்), Vedic prosody (வேதத்தின் யாப்பு) என்றெல்லாம் தனியாக இருக்கின்றன. வேதத்திலிருந்து ஸம்ஸ்கிருதம் பண்ணப்பட்டது என்பதாலேயே வேதம் ஸம்ஸ்கிருதம் இல்லை. பிற்பாடு ஸம்ஸ்கிருதம் தானாக வளர்ந்தும், ஸர்வ தேசப் பரிவர்த்தனைகளாலும் அனேக புது வார்த்தைகள் அதில் சேர்ந்த மாதிரி வேதத்தின் பாஷையில் ஏற்படவில்லை.

வேதம் ஸம்ஸ்கிருதம் இல்லை என்பதே, இப்போது நம் தாய் பாஷைகளுக்கு இல்லாத ஸ்தானம் ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கு ஏன் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் வேத வித்யையை ஆதரிக்காமல் கோபப்படுகிறவர்களுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்கும்! இரண்டு கால் பிராணி, நாலு கால் பிராணி ஆகிய அனைத்துக்கும் க்ஷேமத்தை உண்டு பண்ணும் சலனங்களை உண்டாக்கக்கூடிய சப்தங்களையே உடையதான வேத பாஷையும், மற்ற அனேக மந்திர சாஸ்திர மந்திரங்களின் பாஷையும், நாம் நடைமுறையில் சொல்கிற அர்த்தத்தில் பாஷையே இல்லை. அவை ஒரு ஜாதிக்கோ, இனத்துக்கோ உரியன இல்லை. ஸமஸ்தப் பிரபஞ்சத்துக்குமான பாஷை என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். சந்திரன் எல்லாத் தேசத்துக்கும் ஜிலுஜிலு என்று நிலா அடிக்கிறது; சூரியன் லோகம் பூராவும் ஜீவஸத்தைத் தருகிறது. 'எந்தத் தேசத்து சந்திரன்? எந்தத் தேசத்துச் சூரியன்? எங்களுக்கு இது வேண்டாம்' என்பார்களா?

தொல்காப்பியர், வேத சப்தங்கள் பரா என்கிற மூலத்தில் தோன்றியதால் முக்கியத்துவம் பெற்றவையாகும் என்று சொல்லி, 'இப்படிப்பட்ட அக்ஷரங்களைப்பற்றி இந்தத் தொல்காப்பியத்தில் நான் சொல்லப் போவதில்லை. இங்கே சாதாரண மனிதர்களின் காதுக்கு எட்டும் வைகரி சப்தங்களை மட்டுந்தான் விவரிக்கப் போகிறேன். மற்றது, உள் விஷயம், மந்திராக்ஷரம், அந்தணர் மறைத்தே என்று எழுத்ததிகாரத்தில் (102-ம் சூத்திரம்) சொல்லியிருப்பதாகவும், ஆதலால் ஆலயங்களில் மந்திர சப்தங்களை மாற்றாமல் ரக்ஷிப்பதற்குத் தொல்

காப்பியமே ஆதரவாகத்தான் இருக்கிறது என்றும், அந்தத் தமிழ்ப் புலவர்கள் எடுத்துக் காட்டினார்கள்.★

'நம் பாஷையில் ஒன்று இருந்தால்தான் உசந்தது; வேறெந்தப் பாஷையில் இருந்தாலும் மட்டம்; அது வேண்டாம்' என்று நினைப்பது கொஞ்சம்கூடப் பகுத்தறிவாகத் தோன்றவில்லை. உலகத்திலிருக்கிற அத்தனை புத்திசாலித்தனமும், நல்லதும், நம் பாஷையில்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் நினைத்தால், அவரவர்களும் இப்படித்தானே தங்கள் தங்கள் தாய் பாஷையைப் பற்றி நினைப்பார்கள்? அதனால் இந்தப் பாஷைதான் அந்தப் பாஷைதான் என்றால்—அதில் துளிக்கூடப் பகுத்தறிவும் இல்லை; யதார்த்த ஞானமும் இல்லை. ஒரு பக்கத்தில் நம்பிக்கையின் மீதே அனேக விஷயங்களை ஏற்க வேண்

★ எல்லா எழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து
சொல்லிய பள்ளி எழுதரு வளியில்
பிறப்பொடு விடுவழி உறழ்ச்சி வாரத்து
அகத்தெழு வளியிசை அரில் தப நாடி
அளவிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே;
அஃதிவண் நுவலாது எழுந்து புறத்திசைக்கும்
மெய்தெரி வளியிசை அளவு நுவன்றிசினே

இதற்குப் பதப்பொருள் வருமாறு:
எல்லா எழுத்தும்—(உயிர், மெய், உயிர்மெய் முதலிய) எல்லா எழுத்துகளும் (பிறக்கும் முறையினை),
வெளிப்படக் கிளந்து—(முன்னைய நூலாசிரியர்கள்) விளக்கியிருப்பதனால்,
சொல்லிய பள்ளி—மேற்கூறிய (தலை, மிடறு, நெஞ்சு, பல், இதழ், நாக்கு, மூக்கு, அண்ணம் என்னும்) எட்டு இடங்களிலும்,
எழுதரு வளியில்—உந்தியில் இருந்து எழுகின்ற உதானன் என்னும் காற்றினால்,
பிறப்பொடு—பிறக்கின்றன (பரை பைசந்தி மத்திமை என்னும்) ஓசைகளின் பிறப்புடன்,
விடுவழி—எழுத்துகளின் பிறப்பைச் சொல்லுமிடத்து,
உறழ்ச்சி வாரத்து—(மேற்கூறிய எட்டு உறுப்புக்களும் உதானன் என்னும் காற்றும்) வெவ்வேறாக மாறுபட்டு அமையும் தன்மையினால்,
அகத்தெழு வளியிசை—மூலாதாரத்தில் எழுகின்ற காற்றின் ஓசையினை.
அரில்தப நாடி—குற்றமற ஆராய்ந்து,
அளவிற்கோடல்—எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், விலங்கல் (உதாத்தம், அனுதாத்தம், ஸ்வரிதம், ப்ரசயம்) என்னும் தன்மை உடையனவாகக் கொள்ளும் முறைமை,
அந்தணர் மறைத்தே—அந்தணர்களின் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட முறைமை உடையதேயாகும்.

டிய ஆஸ்திக்யத்தைப் பரிஹாஸம் செய்து, 'பகுத்தறிவு, பகுத் தறிவு' என்கிறார்கள். இன்னொரு பக்கத்தில், இப்படிப் பிரத் தியக்ஷத்திலேயே பகுத்தறிவு இல்லாமல் இருக்கிறது! ஒரு பக்கத் தில் 'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்பதுதான் தமிழ் நாட் டின் தேசாசாரம் என்று சொல்கிறோம். இன்னொரு பக்கம், ஆதிகாலத்திலிருந்து இங்கு உறைந்து போய்விட்ட ஸனாதன மான ஸமாசாரங்களைக்கூட எப்படியாவது இல்லாமல் பண்ணிவிட்டால் தேவலை என்று நினைக்கிறோம்!

மந்திரங்களை நாம் விடுவதால் மந்திரங்களுக்கு ஒரு நஷ்ட மும் இல்லை. நமக்குத்தான் நஷ்டம். மைசூரிலிருந்து காவேரி வருகிறது, வெளிதேசத்திலிருந்து உயிரைக் காப்பாற்றக் கூடிய ஒரு மருந்து வருகிறது என்றால், 'அதெல்லாம் வேண்டாம்;

அஃது இவண் நுவலாது-(அவ்வேதங்களில் கூறிய பரை, பைசந்தி, மத்திமை என்னும் நிலையில் உள்ள ஓசைகளும், எழுத்துகளும் யோகிகளின் உணர்வுக்கே புலப்படுமாதலின்) அவ்வியல்பினை இங்குக் கூறாமல்,
எழுந்து புறத்திசைக்கும் மெய்தெரி வளியிசை-நெஞ்சத் தானத்தில் இருந்து எழுந்து, வெளியே நம் காதுகளில் கேட்டும்படி ஒலித்துப் பொருளை உணர்த்துகின்ற வைகரி ஓசையினது (எழுத்தினது),
அளவு நுவன்றிசினே-தன்மை அல்லது மாத்திரையினை மட்டுமே (இவ் விலக்கண நூலுக்கு வேண்டிய அளவு) கூறுகின்றேன்.

இந்நூற்பாவின் அமைப்பினால் மூலாதாரத்தினின்றும், உந்திக் கமலத் தினின்றும் ஓசை எழுகிறது என்றும், அவ்வோசையை எழுப்பும் காற்று உதானன் என்று பெயர் பெறும் என்பதும், அங்ஙனம் தோன்றும் ஓசையா னது பரை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்று நால்வகைப்படும் என்பதும், முதல் மூன்றும் யோகிகளின் உணர்வுக்கே புலனாகும் என்பதும், வைகரி என்பது ஒன்று மட்டுமே நம் செவிகளுக்குப் புலனாகின்ற எழுத்தொலியாக வெளிப்படும் என்பதும், அங்ஙனம் வெளிப்படுங்கால் அவ்வோசையானது உதாத்தம், அனுதாத்தம், ஸ்வரிதம், ப்ரசயம் என்னும் (எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், விலங்கல் என்னும்) நிலைகளில் அமையும் என்பதும், இவ்விவரங் கள் எல்லாம் வேதங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்பதும், அவற்றை யெல்லாம் இங்கு எழுத்ததிகாரத்தில் கூற முற்படாமல், தாம் தொடங்குகின்ற எழுத்ததிகாரத்திற்கு இன்றியமையாமல் வேண்டப்படுகின்ற சில குறிப்புக் களை மட்டுமே தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார் என்பதும் அறியக் கிடக் கின்றன. இதனால் வேதங்களின் தொன்மையும், அவற்றுள் விளக்கப்பட்ட ஓசைகளின் நுட்பங்களும், பண்டைக் காலத்திலேயே தமிழகத்துச் சான்றோர் களால் அறியப் பெற்றிருந்தன, அறிந்து தழுவிக் கொள்ளப்பெற்றன என்று தெரிகின்றது.

(பதப்பொருளும் கருத்துரையும் உதவியவர் பேராசிரியர் ஸ்ரீ ந.ரா. முருகவேள் அவர்கள்.)

உள்ளூர் ஜலம் கிடைத்தால்தான் குடிப்போம்; உள்ளூர் மருந்தானால்தான் சாப்பிடுவோம்' என்று உயிரைவிடுவார்களா? நமக்குப் பெரிய ரகஸ்யமாக இருக்கிற மந்திரங்களில் பாஷையைக் கொண்டுவந்து, அன்னியம் என்று ஒதுக்குவது இப்படித்தான். வாஸ்தவத்தில் அது அன்னியமும் இல்லை. நம்மோடு அன்னியோன்னியமாக ஆதிகாலத்திலிருந்து கரைந்ததுதான்.

ஆதி நாளிலிருந்து சென்ற நூற்றாண்டுவரை நம் தமிழ் தேசத்தில் இப்படிப்பட்ட பேத உணர்ச்சி இல்லவே இல்லை!

ரொம்பவும் தொன்மை வாய்ந்த புறநானூற்றிலேயே, நீண்ட சடாமுடியைக் கொண்ட இறைவன் எப்போது பார்த்தாலும் ஆறங்கத்துடன் கூடிய வேதத்தை ஓதிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று இருப்பதாக ஸமீபத்தில் ஒரு கட்டுரையில் பார்த்தேன்[1]. இன்னொரு புறநானூற்றுப் பாட்டில் இப்படி வருகிறது —அதாவது: தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களுக்கிடையில் எப்போது பார்த்தாலும் குஸ்திதான். இதற்கு மாறாக ஒரு சமயத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய ராஜாக்கள் மூன்று பேரும் ஒரே இடத்தில் சிநேகத்தோடு சேர்ந்திருந்தார்களாம். அந்தச் சோழ ராஜாவின் பேரே வைதிக ஸம்பந்தமானது – இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்று அவன் பெயர். இப்படி மூவரும் ஒற்றுமையுடன் சேர்ந்திருப்பதைப் பார்த்தாளாம் அவ்வைப்பாட்டி. அவளுக்கு ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை. இந்த காட்சியை ரொம்பவும் உசந்த ஒன்றோடு ஒப்பிட வேண்டுமென்று நினைத்துக் கடைசியில், 'பிராமணர் வீட்டில் கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணாக்னி என்ற மூன்று அக்னிகளும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற மாதிரி அல்லவா நீங்கள் மூவரும் சேர்ந்திருக்கிறீர்கள்!' என்றாளாம்[2].

---

1. நன்றாய்ந்த நீள் நிமிர்சடை முது முதல்வன்
வாய் போகாது ஒன்று புரிந்த ஈரிரண்டின்
ஆறுணர்ந்த ஒரு முதுநூல் (புறம்-166)

2. ஒன்று புரிந்து அடங்கிய இரு பிறப்பாளர்
முத்தீப் புரையக் காண்தக இருந்த
கொற்ற வெண்குடைக் கொடித்தேர் வேந்திர் (புறம்-367)

சங்க காலத்துக்கு அப்புறம் பார்த்தாலும், சேர, சோழ, பாண்டிய, பல்லவ ராஜாக்கள், எங்கே பார்த்தாலும் பிராமணர்களுக்கு 'இறையிலி'யாக (வரியில்லாததாக) நிலம் கொடுத்து ரக்ஷித்திருக்கிறார்கள். கடிகை என்றும், பாடசாலை என்றும் நிறைய வைத்து, ஏராளமான மான்யங்கள் தந்து வேத வித்யைகளை வளர்த்திருக்கிறார்கள்.

தமிழ் மறைகளாக முறையே சைவர்களும், வைஷ்ணவர்களும் கொண்டாடுகிற தேவாரத் திருமுறைகளையும் திவ்வியப் பிரபந்தங்களையும் பார்த்தாலோ, ஸ்வாமியைப் பற்றிச் சொல்கிற அளவுக்கு வேதங்களைப் பற்றியும் சொல்லியிருக்கிறது.

பக்தி என்பதுதான் தேவார-திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்கு முக்கியம்; கர்மா இல்லை என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், இவற்றைப் பார்த்தால் ஈச்வர பூஜையைவிட ஒருபடி அதிகமாகவே யக்ஞ கர்மாவைத்தான் ஸ்தோத்திரம் பண்ணியிருக்கிறது.

வேத பாஷை ஸம்ஸ்கிருதம் இல்லை என்ற மாதிரியே, இன்னொரு விசித்ரமான விஷயத்தை இப்போது சொல்லப் போகிறேன். அதாவது, நாஸ்திகம் என்றால் ஸ்வாமியில்லை என்று சொல்கிற நிரீச்வர வாதம் என்றுதானே இப்போது நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்? இது தப்பு. ஸ்வாமி இல்லை என்று சொல்லிக் கொண்டேகூட ஆஸ்திகர்களாக இருக்க முடியும். அப்படிப் பல பேர் இருந்திருக்கிறார்கள். 'இது என்ன வேடிக்கையாக இருக்கிறது? அப்படியானால் ஆஸ்திகம் என்றால் என்ன?' என்றால், ஆஸ்திகம் என்றால் வேதத்திலே நம்பிக்கை இருப்பது என்றுதான் அர்த்தம். ஸ்வாமியிடம் நம்பிக்கை இல்லா விட்டால்கூடப் பரவாயில்லை; வேத சப்தங்களின் மந்திர சக்தியில் நம்பிக்கை வைத்து, யக்ஞாதி அனுஷ்டானங்களைப் பண்ணி விட்டாலும் அது ஆஸ்திகம்தான். 'வேதங்கள் ஒன்றேயான ஈச்வரனைச் சொல்லவில்லை. பல தேவதைகளைத்தான் சொல்லியிருக்கிறது. அவர்கள் மனுஷ்யர்களைப் போன்ற ஓர் இனந்தான் – பரமாத்ம தத்வத்தின் ரூபங்கள் இல்லை. ஆனாலும் இவர்களைத் திருப்தி பண்ணினால் க்ஷேமம் உண்டாகும்' என்று அரைகுறையாகப் புரிந்து கொண்டு, வேத கர்மானுஷ்டானம் பண்ணுகிறவன்கூட

ஆஸ்திகன்தான். 'வேத கர்மாக்களைப் பரமேச்வர அர்ப்பண மாகச் செய்யாமல், அதன் பலனுக்காகவே பண்ண வேண்டும்' என்கிற கொள்கையைப் பின்பற்றின கர்ம மீமாம்ஸகர்களை ஆஸ்திகர்கள் என்றே கருதுகிறோம். அவர்கள் வேதத்துக்குச் செய்து கொண்ட அர்த்தம் தப்பாகவே இருக்கட்டும்; ஆனாலும் வேதம்தான் தர்ம ப்ரமாணம் என்று நம்பியிருக் கிறார்களல்லவா? அதனால்தான் அவர்களை ஆஸ்திகர்களோடு சேர்த்தது. இதே சமயத்தில் பாசுபதம், பாஞ்சராத்ரம் முதலான சைவ, வைஷ்ணவ சம்பிரதாயங்களில் வேதத்துக்கு விருத்த மான (முரணான) விஷயங்கள் இருப்பதாக ஒருத்தருக்குத் தோன்றினால், இந்த மதங்கள் வேதத்தின் பிரமாண்யத்தை (பிரமாணமாக இருக்கும் ஸ்தானத்தை) ஆட்சேபிப்பதாகத் தோன்றினால், அவர் இப்படிப்பட்ட சம்பிரதாயங்களைப் பின் பற்றி ஓயாமல் சிவனையோ விஷ்ணுவையோ பூஜை பண்ணு கிறவரைக்கூட நாஸ்திகர்களுடனேயே சேர்த்து விடுவார். பழைய கால புஸ்தகங்களில் இப்படித்தான் இருக்கிறது. இப்படியே சாக்த தந்திரங்கள் ஒருவருக்கு அவைதிகமாகத் தோன்றினால், அவர் சாக்தர்களை நாஸ்திகர்களோடு சேர்த்து விடுவார்.

வைதிக வழக்கை ஆட்சேபிப்பதுதான் நாஸ்திகம் என்பதே ஞானசம்பந்தரின் கொள்கையாகவும் இருந்திருக்கிறது; ஈச்வர பக்தி இல்லாமலிருப்பதுகூட அல்ல.

ஞானஸம்பந்தமூர்த்தி சைவ சமயாசாரியர்களுள் ஒருவர். குமாரஸ்வாமி அம்சமாதலால் ஈச்வரனான ராஜாவுக்குப் பிள்ளையான யுவராஜா மாதிரி ஹோதா படைத்தவர். 'ஆணை நமதே!' என்று தம்முடைய கோளறு பதிகத்தைப் பாராயணம் செய்கிறவர்களை நவக்ரஹங்கள் தொட முடியா தென்று, தம் வாக்காலேயே கம்பீரமாக உத்தரவு போட்ட யுவராஜா! அதனால் தமிழ் தேசத்தில் அவர் வாக்குக்குச் சட்டம் மாதிரியான அதிகாரம் உண்டு. பாலியத்தில் பல ஸ்தலங்களுக்குப் போய் பல அற்புதங்களைச் செய்திருக்கிறார். மயிலாப்பூரிலும் சில அற்புதங்களைச் செய்திருக்கிறார். பட்டீச் சுரம் என்னும் ஸ்தலத்தில் முத்துப் பல்லக்கு முதலியவற்றை ஈசுவரன் கொடுக்கப் பெற்றுக் கொண்டார். முத்துப் பல்லக்கில்

ஏறிக்கொண்டு ஸ்தல யாத்திரை செய்து கொண்டு வந்தார். அவருடன் 5000 பேர் பஜனை செய்து கொண்டு போவார்கள். பரமேச்வர பக்தி பண்ணிக் கொண்டு, சிவக்ஷேத்திரங்களான ஊர்களுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

அந்தக் காலத்தில் ஜைனமதம், பௌத்தமதம் என்னும் இரண்டும் இந்தத் தேசத்தில் இருந்தன. வேதம் தப்பு; அதன்படி நடந்தால் பிரயோஜனமில்லை என்று அந்த மதஸ்தர்கள் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார்கள். இவர்களில் பாண்டிய தேசத்தில் ஜைனர்கள் அதிகாரம் உடையவர்களாகி, அரசனையும் தங்கள் மதத்திற்கு இழுத்துக் கொண்டார்கள். மதுரையிலிருந்த பாண்டியன் சமணன் ஆனான். ஆனால், அவனுடைய பத்னியான மங்கையர்க்கரசியும் மந்திரி குலச்சிறையும் சிவ பக்தி மிகுந்தவர்களாக இருந்தார்கள். அரசன் சமணனாய் விட்டதற்காக அவர்கள் மிகவும் வருந்தினார்கள்.

ஞானஸம்பந்த மூர்த்தியின் பிரபாவத்தை அவர்கள் கேட்டார்கள். அவர் மூலமாக அரசனை மாற்றலாம் என்று எண்ணி, அவரை மதுரைக்கு அழைத்துப் போனார்கள்.

அவர் மதுரைக்குப் போனவுடன் சமணர்கள் வாதத்துக்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது அரசியும் மந்திரியும் இந்த சமணர்கள் இவரை என்ன செய்துவிடுவார்களோ என்று பயந்தார்கள்.

ஈச்வரனுடைய கிருபை இருந்தால், எந்த ராஜ்யம் எப்படிப் புரண்டாலும் பயம் இல்லாமல் இருக்கலாம். முடிவிலே அருள் வெல்லும். ஒருவனுக்குப் பரமாத்மாவின் பரிபூரண கடாக்ஷம் இருந்தால் எப்பொழுதும் ரக்ஷிக்கும். பீரங்கிகளும் மற்ற ஆயுதங்களும் அவன் காலில் வந்து நமஸ்காரமாக விழும். பக்தியும் பகவத் கடாக்ஷமும் குறையும்பொழுது, தேசத்துக்கும் மதத்துக்கும் குறைவு உண்டாகிறது. ஈச்வர கடாக்ஷத்தைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றவன் ஒருவன் இருந்தாலும் போதும்; அவன் மூலமாகத் தேசம் க்ஷேமத்தை அடையும்; அப்பொழுது எது வந்தாலும் பயமில்லை.

ஆகவே, ஈச்வர கடாக்ஷத்தைப் பூர்ணமாகப் பெற்ற ஞானசம்பந்த மூர்த்தி கொஞ்சமும் பயமில்லை என்று வாதம் செய்

யத் துணிந்தார். வாதம் செய்யப் போவதற்கு முன் ஸுந்தரேச்வர ஸ்வாமி ஸன்னிதானத்தை அடைந்து ஒரு பதிகத்தால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அதில் 'ஜைனர்களை வாதத்தில் ஜயித்து உன்னுடைய புகழை நிலைநிறுத்த வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். ஒவ்வொரு பாட்டிலும் கடைசியில்,

ஞால நின்புகழே மிக வேண்டும் தென்
ஆலவாயி லுறையும் எம் ஆதியே

என்று பாடினார். ஆலவாய் என்றால் மதுரை.

ஜைனர்களை ஏன் ஜயிக்க வேண்டும்? 'அவர்கள் சிவன் கோயிலுக்கு வருவதில்லை; திருநீறிடுவதில்லை; ருத்திராக்ஷம் அணிவதில்லை; சிவபக்தியைப் பழிக்கிறார்கள்' என்று சொல்லி, இதனாலா அவர்களை ஜயிக்க வேண்டும் என்று ஸம்பந்தர் சொன்னார்? ஞாலமெல்லாம் சிவன் புகழ் பரவ வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்ட அவர், இப்படித்தான் சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஆனால், அவர் இப்படிச் சொல்லவில்லை. பின் என்ன சொன்னார்?

வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்
ஆதமில்லி யமணொடு தேரரை
வாதில் வென்றழிக் கத்திரு வுள்ளமே
பாதி மாதுட னாய பரமனே
ஞால நின்புக ழேமிக வேண்டும் – தென்
ஆல வாயிலு றையுமெம் மாதியே

என்று முதல் பாட்டிலேயே சொல்கிறார்.

சமணரும், தேரரும் வேத வேள்வியை, அதாவது வேதங்களையும் யக்ஞங்களையும் நிந்திக்கிறார்கள் என்பதாலேயே அவர்களை வாதம் பண்ணி ஜயிக்க வேண்டும் என்கிறார்.

சமணர் என்றால் ஜைனர்கள். 'ஜினர்' என்கிற மஹாவீரரைப் பின்பற்றுவதால் 'ஜைனர்' என்ற பேர் உண்டாயிற்று. ச்ரமணர் என்ற வார்த்தை தமிழில் சமணர் என்று ஆயிற்று. 'ச்ர' என்று ஸம்ஸ்கிருதக் கூட்டு எழுத்து தமிழில் 'ச', அல்லது வெறும் 'அ'வாக ஆகிவிடும். 'ச்ராவணம்' என்பது இப்படித்தான் 'ஆவணி' என்றாயிருக்கிறது. சங்கரன், சட்டி

என்பதிலெல்லாம் வரும் ச (sa) சப்தம், தமிழில் சில இடங்களில் 'அ' ஆகிவிடும். 'சமர்' (யுத்தம்) என்பது 'அமர்' என்று வருகிறது. யுத்தகளம்தான் சமர்க்களம் என்பது. அதை 'அமர்க்களம்' என்கிறோம். சரீரத்தை ரொம்பவும் சிரமப் படுத்தி, கடினமான விரதங்களை அனுஷ்டிப்பதால் ஜைனர் களுக்கு 'ச்ரமணர்' என்று பேர். அது தமிழில் 'சமணர்' என்றும், 'அமணர்' என்றும் ஆகிறது. ஜைனர்களில் 'ச்வேதாம்பர்' என்ற பெயரில் வெள்ளை வஸ்திரம் கட்டிக் கொள்பவர்கள் உண்டு. இல்லாது போனால் திகம்பரர்களாக, நிர்வாணமாகவே இருப்பார்கள். இதனால்தான், துணி கட்டிக் கொள்ளாத எவனையுமே அமணனாகச் சொல்லி 'அ(ம்)மணக் கட்டை' என்கிறோம்.

தேரர் என்றால் தேராவாதிகள் எனப்படும் பௌத்தர்கள்.

இந்த இரண்டு மதஸ்தர்களையும்தான் 'அமணொடு தேரரை' என்று முதற்பாட்டில் சொல்கிறார். அவர்கள் வேதத் தையும் யக்ஞத்தையும் நிந்திப்பவர்கள் என்று தோஷம் சொல் லுகிறார். அது பெரிய பாபம் என்கிறார். சிவபக்தி இல்லாத வர் என்று சொல்லவில்லை. இந்தப் பதிகத்தில் மற்றொரு பாட்டில்,

மறைவ ழக்கமி லாதமா பாவிகள்
பறித லைக்கையர் பாயுடுப் பார்களை
முறிய வாதுசெ யத்திரு வுள்ளமே
மறியு லாங்கையின் மாமழு வாளனே
ஞால நின்புக ழேமிக வேண்டும் – தென்
ஆல வாயிலு றையுமெம் மாதியே

என்று சொல்கிறார். இதில் மறை வழக்கமில்லாத மாபாவிகள் என்று நன்றாகவே திட்டிச் சொல்லியிருக்கிறார். ஒழுக்கம், வழக்கம் என்று தமிழில் இரண்டைச் சொல்லுவார்கள். ஆசாரம், அனுஷ்டானம் என்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்லுவ தேதான் இது. ஒழுக்கம் ஆசாரம்; வழக்கம் அனுஷ்டானம். மறை வழக்கமென்பது வைதிக அனுஷ்டானம். வைதிகானுஷ் டான மில்லாதவர்கள் ஜைனர்கள் அது மஹா பாபம் என்று நினைத்ததனால்தான், 'மாபாவிகள்' என்றார்.

'பறிதலைக்கையர்' என்று அவர்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் என்பவர் வேத பாஷ்யம் செய்தவர். ஸகல வித்யைகளையும் அறிந்தவர். விஜய நகர ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தவர். அவர் 'ஸர்வதர்சன ஸங்க்ரஹம்' என்று ஒரு புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறார். தர்சனம் என்பது மதத்துக்கு ஒரு பெயர். தர்சனம் – பார்ப்பது. உள்ளதை உள்ள படிப் பார்ப்பது மதமாகையால் தர்சனம் என்னும் பெயர் பெற்றது. அந்தப் புஸ்தகத்தில், அந்தக் காலத்தில் இருந்த எல்லா மதங்களைப் பற்றியும் எழுதியிருக்கிறார். ஜைன மதத்தைப் பற்றி எழுதியிருக்கும் இடத்தில், ஜைனர்கள் 'கேசோல்லுஞ்சனம்' பண்ணிக் கொள்ளுவார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார். உல்லுஞ்சனம் என்றால் பிடுங்குதல் என்று அர்த்தம். 'பாபம் செய்வதற்குப் பலனாகக் கஷ்டத்தை அனுபவிக்க வேண்டும். கஷ்டத்தை அனுபவித்தால் பாபம் போய்விடும். தலையிலுள்ள கேசத்தை ஒவ்வொன்றாகப் பிடுங்குவதால் கஷ்டம் அதிகம் உண்டாகும். அதனால் பாபம் குறையும்' என்பது ஜைனர்களுடைய அபிப்பிராயம். அதனால், ஒவ்வொரு மயிராகப் பிடுங்கிக் கொள்வார்கள். அவர்கள் வஸ்திரம் உடுத்த மாட்டார்கள். 'கடவஸனா:' என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. கடம் என்றால் பாய். வஸனம் என்றால் ஆடை. பாயை உடுப்பார்கள். இதைத்தான் 'பறிதலைக்கையர், பாயுடுக்கையர்' என்று ஞானஸம்பந்தர் சொல்லியிருக்கிறார். அவர்கள் செய்யும் பாபம் மறை வழக்கத்துக்குப் பாஹ்யர்களாக (வெளியாராக) இருப்பதும், வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்வதும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

பத்துப் பாடல்களில் முதல் ஏழெட்டில் இப்படி ஈச்வர பக்தி இல்லாதவர்கள் என்பதை அடியோடு சொல்லாமல், வேதத்தையும் கர்மானுஷ்டானத்தையும் விட்டவர்கள் என்பதற்காகவே சமணர்களைக் கண்டித்துவிட்டுக் கடைசியில்தான் பக்தியில்லாதவர்கள் என்பதற்காகக் கண்டனம் பண்ணுகிறார். முதலிலெல்லாம்,

'வைதிகத்தின் வழியொழுகாத; அந்தணாளர் புரியும் அருமறை சிந்தை செய்யா அருகர்★; வேட்டு வேள்வி செயும்

★ புத்தர் வரிசையில் உச்சியில் இருக்கிறார் அர்ஹத். அவரை வழிபடுகிற பௌத்தர்களை அருகர் என்பார்கள். ஜைனர்களின் தெய்வத்துக்கும் அர்ஹத் என்றே பெயர். ஆதலால் சமணருக்கும் இப்பெயர் பொருந்தும்.

பொருளை விளி மூட்டு சிந்தை முருட்(டு) அமண்; அழல(து) ஓம்பும் அருமறையோர் திறம் விழல(து) என்னும் அருகர்' என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகுதான் அவர்கள் சிவபக்தியில்லா மலிருப்பதைச் சொல்லுகிறார். சைவர்கள் மேல் பட்ட காற்றைக்கூட அவர்கள் ஒதுக்குகிறார்களாம்!

நீற்று மேனியா ராயினர் மேலுற்ற
காற்றுக் கொள்ளவும் நில்லா அமணரை

என்று சொல்லிவிட்டு கடைசியில்தான்,

அன்று முப்புரம் செற்ற அழக! நின்
துன்று பொற்கழல் பேணா அருகரை

என்பதாக, நேராக, அவர்கள் ஈசன் எந்தையின் இணையடியை வழிபடாததைத் தோஷமாகச் சொல்கிறார். இதற்கு முந்தி வைதிகக் கர்மாவுக்குத்தான் பிரதான்யம் கொடுத்துச் சொல்லி யிருக்கிறார்.

தேவாரத்திலும் திவ்யப் பிரபந்தத்திலும் பிராமணர்களைப் பற்றிச் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம் அவர்கள் யக்ஞ கர்மா னுஷ்டானத்தில் வல்லவர்கள் என்பதற்காகவே ரொம்பவும் பாராட்டிச் சொல்லியிருக்கிறது.

கற்(று) ஆங்கு எரி ஓம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ் தில்லை

என்பதாக, 'வேதத்தைக் கற்று, அதன்படி அக்னி வளர்த்து (எரி ஓம்பி) யாகம் பண்ணுவதாலேயே கலி புருஷனை விரட்டுகிற பிராமணர்கள் வசிக்கிற சிதம்பரம்' என்று சம்பந்த மூர்த்தி ஸ்வாமிகள் சொல்கிறார்.

ஓமாம்புலியூர்த் தேவாரத்தில், யக்ஞங்களைப் பற்றி நிறையச் சொல்கிறார். அதில் ஓரிடத்தில்,

பரப்பைப் படுத்(து) எங்கும் பசு வேட்(டு) எரி ஓம்பும்

என்று வருகிறது.

'பரப்பு' என்றால் யாகவேதியை முறைப்படி அமைப்பது. சயனம் என்பது அதுதான். 'பசு வேட்டு' என்றதால் யக்ஞத் திலே ஜீவஹிம்ஸை தப்பில்லை என்கிற அபிப்பிராயத்துக்குத்

தேவாரத்தின் ஆதரவு தெரிகிறது.

ஸம்பந்தர் பிராமணர், அதனால் யாகாதிகளைக் கொண்டாடிச் சொல்லியிருக்கிறார் என்று நினைத்தால் சரியில்லை. அப்பிராமணரான அப்பரும் ஸ்வாமியை வேத வேள்வி சம்பந்தப்படுத்தியே ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்.

'வேதியா வேத கீதா'; 'வேதங்கள் நான்கும் கொண்டு விண்ணவர் பரவி ஏத்த'; 'வேதத்தான் என்பர், வேள்வியுளான் என்பர்'; 'வேத நாயகன், வேதியர் நாயகன்'

என்பதெல்லாம் அப்பர் ஸ்வாமிகள் வாக்குத்தான். ஸ்வாமியே வேதாத்தியயனம் பண்ணுகிறார் என்று அவர் சொல்கிறார்: 'வேதமோதி வந்(து) இல்புகுந்தார்' 'வேதங்கள் வேள்வி பயந்தார் போலும்.'

மேலே சொன்ன ஓமாம்புலியூரில் அப்பரும் தேவாரம் பாடியிருக்கிறார். அதிலே,

ஓதி மிக அந்தணர்கள் எரி மூன்(று)ஓம்பும்
உயர் புகழ் ஆர்தரும் ஓமாம்புலியூர்...
ஒன்றிய சீர் இருபிறப்பர் முத்தீ ஓம்பும்
உயர்புகழ் நான் மறை ஓமாம்புலியூர்

என்றெல்லாம் புகழ்ந்து, ஓமம் (ஹோமம்) நிறைந்ததே ஓமாம் புலியூர் என்று கொண்டாடுகிறார். எரி மூன்று, முத்தீ என்பவை கார்ஹபத்தியம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணாக்னி என்பதாகப் பிராமணன் வளர்க்க வேண்டிய மூன்று அக்னி குண்டங்களைச் சொல்வது. இத்தனை நுணுக்கமாக அப்பர் ஸ்வாமிகள் பிராமண ஆசாரங்களைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்.

திவ்யப் பிரபந்தத்திலும் அனேக இடங்களில் ஒரு பெருமாள் க்ஷேத்திரத்தை வர்ணிப்பதானால், யக்ஞத்தில் எழும்புகிற ஹோமப் புகையே மேகங்கள் மாதிரி ஆகாசம் முழுவதையும் அடைத்துக் கொண்டிருக்கிற ஊர் என்று அதை வர்ணித்திருக்கும். இங்கேயும் ஜாதி வித்யாஸம், ஜாதி த்வேஷங்கள் இல்லாமல், அப்ராமணர்களான ஆழ்வார்களும் வேதங்களின் பெருமையைப் பாடியிருக்கிறார்கள். பிராமணரல்லாத

வரான திருமங்கையாழ்வார்தான் பெருமாளையே,

> சந்தோகன், பௌழியன், ஐந்தழலோம்பு
> தைத்திரியன், சாமவேதி!

என்று வேத சாகைகளைச் சொல்லி அவற்றால் துதிக்கிறார். அப்பர் 'முத்தீ'யைச் சொன்னார் என்றால், இவர் இன்னும் சூக்ஷ்மமாக வைதிக ஆசரணைகளைத் தெரிந்து கொண்டு, பிராமணர்களிலேயே ரொம்பவும் விஷயம் தெரிந்தவர்கள் அந்த மூன்றோடு ஸப்யம், ஆவஸத்யம் என்று வேறு இரண்டு அக்னிகளைச் சேர்த்துப் பஞ்சாக்னி வளர்ப்பதை 'ஐந்தழல் ஓம்புவது' என்கிறார். ஓமாம்புலியூரைத் தேவாரத்தில் சொன்ன மாதிரியே திருநாங்கூர், திருநறையூர் முதலான க்ஷேத்திரங்களை இவர் வேத விதி வழுவாத பிராமணர்களின் ஊர் என்பதற்காகவே திரும்பத் திரும்பப் போற்றிப் பாடியிருக்கிறார்★.

தமிழில் தொல்காப்பியம் என்று மிகப் பழைய இலக்கண நூல் இருக்கிறதல்லவா? அது அகஸ்திய சிஷ்யர்கள் பன்னிரண்டு பேர்களுள் ஒருவரான திருணதூமாக்கினியால் செய்யப் பட்டது. அந்தப் புஸ்தகத்துக்கு பனம்பாரனார் செய்துள்ள

★ உண்மை மிகு மறையோடு நற்கலைகள் நிறை பொறைகள்
உதவுக் கொடை என்றிவற்றின் ஒழிவில்லா பெரிய
வண்மைமிகு மறையவர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்

* * *

நாத்தொழில் மறைவல்லார்கள் நயந்(து) அறம் பயந்த வண்கை
தீத்தொழில் பயிலு நாங்கூர்

* * *

சொல்ஆர் சுருதிமுறை ஓதிச் சோமுச் செய்யும் தொழிலினோர்
நல்லார் மறையோர் பலர் வாழும் நறையூர்

(சோமு – சோமயாகம்)

* * *

வேத நான்(கு) ஐந்து வேள்வி அங்கம் ஆ(று) இசை ஏழ்
நடையாவல்ல அந்தணர் வாழ் நறையூர்
(ஐந்து வேள்வி – பஞ்ச மஹா யக்ஞம்; அங்கம் ஆறு – வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களான ஷடங்கங்கள்)

சிறப்புப் பாயிரத்தில், 'அரங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய அதங்கோட்டு ஆசான்' என்று வருகிறது. இதற்கு நச்சினார்க் கினியர் உரை எழுதும்போது, 'இங்கே ரிக்-யஜுஸ்-ஸாம-அதர்வ வேதங்களை நான்மறை என்று சொல்லவில்லை. அல்பாயுஸும், அநேக வியாதிகளும், ஸ்வல்பமே அறிவும் கொண்ட கலிகால ஜனங்களான 'சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவின*'ரின் ஸௌகரியத்தை முன்னிட்டு, மஹா ஸமுத்ரமாயிருந்த வேதங்களை வியாஸர் நாலாகப் பிரிப்பதற் கும் முற்பட்ட காலத்தில் தொல்காப்பியம் உண்டாயிற்று. ஆகையால், இங்கே நான்மறை என்பவை தைத்திரியம், பௌடிகம், தலவகாரம், ஸாமம் என்ற ஆதிகால வேத பாகங்களே' என்று எழுதியிருக்கிறார். திவ்யப் பிரபந்தத்தில், 'பௌழியா சந்தோகா' என்று வருகிறது. அதில் 'சந்தோகம்' என்பது ஸாமவேதம். 'பௌழியம்' என்பதே மேலே சொன்ன 'பௌடிகம்'. ரிக்வேத சாகைகளில் ஒன்றைச் சேர்ந்த 'கௌஷீதகீ ப்ராஹ்மணம்' என்ற 'பௌஷ்யம்' தான் பௌழி யம் என்றும், பௌடிகம் என்றும் ஆகியிருக்கிறது. தலவகாரம், தைத்ரீயம், பௌழியம் என்பவை முறையே ஸாமவேதம், க்ருஷ்ண யஜுர்வேதம், ரிக்வேதம் ஆகியவற்றைச் சேர்ந்த வேத சாகைகளின் பெயர்கள். ஸாமம் மட்டுமே முழுவேதத் தின் பெயர்.

மலையாளத்தில் உள்ள நம்பூதிரிப் பிராமணர்கள் யாவரும் வேதாத்தியயனம் செய்வார்கள். லௌகிகப் பிரவிருத்தி உள்ள வர்கள்கூட இளமையில் வேதாத்தியயனம் பண்ணினவர் களாகத்தான் இருப்பார்கள். ஈ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிப்பாடு என்று முதன் மந்திரியாக இருந்த கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்கூட, பால்யத் தில் அத்யயனம் பண்ணியவர்தான். சமீப காலம்வரை அங்கே பிரம்மச்சாரிகள் கௌபீனம், கிருஷ்ணாஜினம் (மான் தோல்), தண்டம், ஸமிதாதானம் முதலியவைகளை விடாமல் கைக்

★ 'நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளும் உடைமையால் நான்மறை என்றார். அவை தைத்திரியமும் பௌடிகமும் தலவகாரமும் சாம வேதமுமாம். இனி இருக்கும் (ரிக்கும்) யசுவும் (யஜுஸும்) சாமமும் அதர்வணமும் என்பாரும் உளர். அது பொருந்தாது. இவர் இந்நூல் செய்த பின்னர், வேதவியாதர் (வியாஸர்) சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர் உணர்தற்கு நான்கு கூறாக இவற்றைச் செய்தனராதலின்.'

கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால், இப்பொழுது அவர்கள்கூட மாறிக்கொண்டு வருகிறார்கள். எந்த ஜாதியினர் அதிக சிஷ்டர்களாக இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் தவறினால்தான் மிகவும் கீழே போய்விடுகிறார்கள். நம்பூதிரிகளில் ரிக்வேதத்தினர் அதிகம். அவர்களுடைய சுவடி ஒன்றில் ரிக்வேதத்திற்கு 'பௌழியம்' என்றே பேர் எழுதியிருக்கிறது. அதனால் பௌழியம் என்பது ரிக்வேதத்தின் பெயர் என்று தீர்மானமாகத் தெரியவந்தது. அதுதான் தொல்காப்பிய உரைகாரர் சொன்ன பௌடிகம்.

சங்கர பகவத் பாதாள் அவதாரம் பண்ணின இந்த நம்பூதிரி வம்சத்தில் இன்றைக்கும் வைதிக சிரத்தை அடியோடு போய்விடாத பெருமை இருக்கிறது. பல தப்பான மதங்கள் தலைவிரித்தாடிய சமயத்தில் வேத தர்மத்தை மீண்டும் ஸ்தாபிப்பதற்காகவே அவதாரம் செய்ய நினைத்த பரமேச்வரன், இருப்பதற்குள் எங்கே வேத அத்யயனமும் அனுஷ்டானமும் நிறைய இருக்கிறது என்று தேடிப்பார்த்தே, கேரளத்தில் காலடியில் ஒரு நம்பூதிரிக் குடும்பத்தில் அவதாரம் பண்ணினார் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அவர் காலத்தில் மலையாள மொழியே தோன்றியிருக்கவில்லை. தமிழ்மொழிதான் அங்கும் இருந்தது. ஸுந்தர மூர்த்தி ஸ்வாமிகளின் அத்யந்த ஸகாவான சேரமான் பெருமாள் நாயனார் காலத்தில்கூட மலையாளம், தமிழ் பாஷை பேசின சீமையாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. அவர் தமிழில்தான் 'திருக்கைலாய ஞான உலா' பாடியிருக்கிறார். அவர் மலையாளத்திலுள்ள திருவஞ்சைக்களத்திலிருந்து கொண்டு ராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணினவர். திவ்யப் பிரபந்தத்தில் 'பெருமாள் திருமொழி' என்ற பெயரிலுள்ள பாசுரங்களைச் செய்த குலசேகர ஆழ்வாரும் திருவனந்தபுரத்திலிருந்து கொண்டு ஆட்சி செய்தவர்தான். அப்போதும் தமிழ்தான் அங்கே இருந்திருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் முந்தி, இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தி, ஈச்வரனே சங்கரராக அவதாரம் செய்த போது கேரளம் தமிழ் தேசமாகவேதான் இருந்திருக்கிறது. பாரத நாட்டிலேயே இந்தத் தமிழ்நாட்டுப் பகுதியில்தான் வேதம் ரொம்பவும் ஜீவனோடு இருந்தது என்பதால்தான் அவர் அங்கே அவதரித்தார் என்பதிலிருந்து தமிழ் தேசத்துக்கு வேதத்தில் இருந்துள்ள விசேஷமான பற்றுதல் தெரிகிறது.

இன்றைக்குக் கேரளாவில் ஜாஸ்தி வேதாத்யயனம் இருப்பதற்குக் காரணம், ஆதியில் அது தமிழ்நாடாக இருந்ததுதான். அதே மாதிரி, ஸமீபத்தில் தமிழ்நாட்டைவிட ஆந்திராவில் வேதாத்யயனம் அதிகம் இருந்தாலும் கூட, ஆதியில் ஆந்திரர்களுக்கும் சோழர்களுக்கும் கல்யாண சம்பந்தம் ஏற்பட்ட போது, அந்தத் தெலுங்கு ராஜாக்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்தே ஏராளமான வேத வித்துக்களை அழைத்துக் கொண்டு போய்த் தான் தங்கள் தேசத்தில் வைதிகஸ்ரீயை விருத்தி பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது, ஏதோ துர்பாக்யவசமாகத் தான் இப்போது மற்ற திராவிட மாகாணங்களைவிடத் தமிழ் நாட்டிலேயே வைதிக த்வேஷம் தலைதூக்கியிருந்தாலும், பூர்வத்தில் அந்தச் சீமைகளுக்கும் வேதவித்யை இங்கிருந்து தான் போயிருக்கிறது. ஆந்திராவில் 'த்ராவிடலு' என்று பேர் போட்டுக் கொள்கிற பிராமணர்கள், ஆதியில் தமிழ்நாட்டி லிருந்து போன குடியினர்கள்தான்.

தமிழ்நாட்டில் ஆதிகாலத்திலிருந்து இருந்து வந்திருக்கிற மதம் உள்பட, சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம் முதலான ஷண்மதங்கள்; ஸாங்கியம், யோகம், நியாயம், வைசேஷிகம் முதலிய ஸித்தாந்தங்கள்; மந்திர தந்திர ஆகமங்கள் எல்லாமே வேதத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டவைதான்; வேதப் பிரமாண்யத்தை ஒப்புக் கொள்கிறவைதான். நவீன ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் வேதம் வடக்கிலிருந்து வந்ததாகவும், தென்னாட்டில் வேறு மதமும் வேறு முதல் நூல்களும் இருந்ததாகவும் சொல்லி, அவர்கள் ஆரியர்கள், இவர்கள் திராவிடர்கள் என்று கதை கட்டிவிட்டுச் சண்டையைக் கிளப்பி விட்டிருப்பதற்கெல்லாம் உண்மையாக ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்திரங்களையும், தமிழின் பழ நூல்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஆதாரமேயில்லை. சாஸ்திரங்களை மூடநம்பிக்கையுடன் ஏற்றுக் கொண்டு ஏமாந்து போகக் கூடாது என்று இந்த நவீன ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொல்கிறார்கள். கடைசியில், இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிற நிலைமை என்ன என்றால், இவர்கள் தாங்களே பகுத்தறிவோடு, ஸயன்டிஃபிக்காகச் சொல்கிறோம் என்று அடித்துச் சொல்லி விட்டதால், அனேக ஜனங்கள் இவர்கள் சொல்வதையே ஆராய்ச்சி பண்ணாமல், 'இதுதான் சரி' என்று வெறும் நம்பிக்கையின் மேலேயே ஏற்றுக் கொண்டு நிஜமென நினைக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்! வேத சாஸ்திரங்களில்

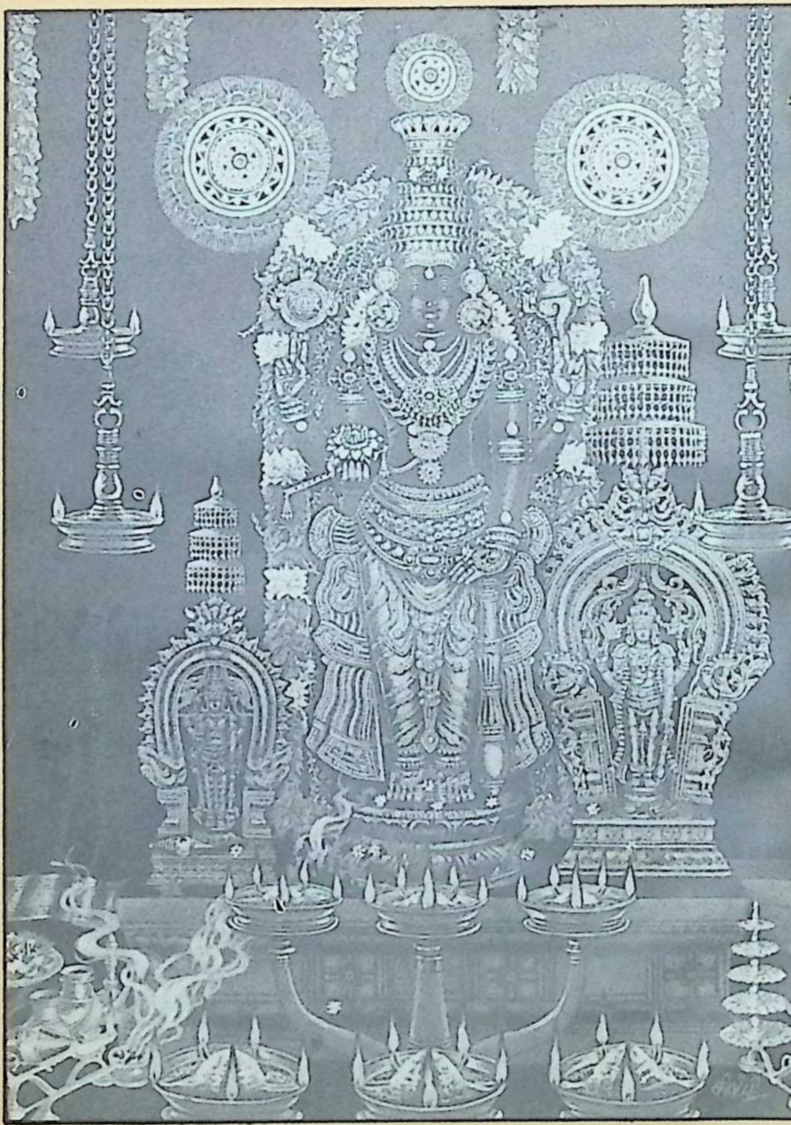
நம்பிக்கையின் மீதே அனுஸரிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அவற்றை அறிவால் ஆராயக் கூடாதுதான். ஆனால், அவற்றில் நன்றாகப் பகுத்தறிவோடு ஆராய்ந்து பார்க்கிற பகுதிகளும் உண்டு. அதோடு சேர்த்துச் சேர்த்து நம் தாய் பாஷைகளில் உள்ள ஆதிநூல்களையும் அலசி அலசிப் பார்த்தாலோ, இந்த ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் சொல்கிற race theory (ஆரிய - திராவிட இன பேதக் கொள்கை), தமிழ் மதம் வேறே என்பதெல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் அடிபட்டுப் போய்விடுகிறது. இப்படியெல்லாம் நம் தேசத்தில், நல்லதற்கில்லாமல் அனேக தப்பபிப்பிராயங் கள், த்வேஷம், சாஸ்திரத்தில் அவநம்பிக்கை ஆகியன ஏற்பட்டு விட்டதே என்று வருத்தமாக இருக்கிறது. இதெல்லாம் போய் இங்கே ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும், ஸமஸ்தப் பிராணிகளுக்கும் க்ஷேமத்தைத் தரக்கூடியதான வேத மரபு மறுபடி நன்றாகத் தழைக்க வேண்டும். இதுதான் நாம் பரமேச்வரனிடம் எப் போதும் செய்துகொள்ள வேண்டிய பிரார்த்தனை.

இப்போதே அனேக வேதசாகைகள் இருந்த இடம் தெரியா மல் போய்விட்டன. மற்றவையும் அழியும்படி விடவே கூடாது. இதைவிடப் பெரிய (ட்யூட்டி) கடமை எதுவும் நமக்கில்லை. நமக்கிருக்கிற புத்தி பலம், திரவிய பலம், கூட்டுறவுச் சக்தி எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து நாம் பண்ண வேண்டிய காரியம், தற்போது எங்கெங்கேயோ கொஞ்சம் கொஞ்சம் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் வேத சாகைகள் எல்லாம் அழிந்து போய்விடாதபடி, அவற்றுக்கு ஆக்ஸிஜன் கொடுத்து உயிரூட்டுவதுதான்!

அனந்தமாகப் பரவிக்கிடந்த வேத சாகைகள், ஏற்கெனவே நம் அலக்ஷ்யத்தால் விரல்விட்டு எண்ணுகிற அளவுக்கு வந்து விட்டன. இதுவும் அடுத்த தலைமுறைக்கு இல்லை என்ற பெரிய பாபம் நமக்கு ஸம்பவிக்காதபடிப் பண்ண வேண்டும்!

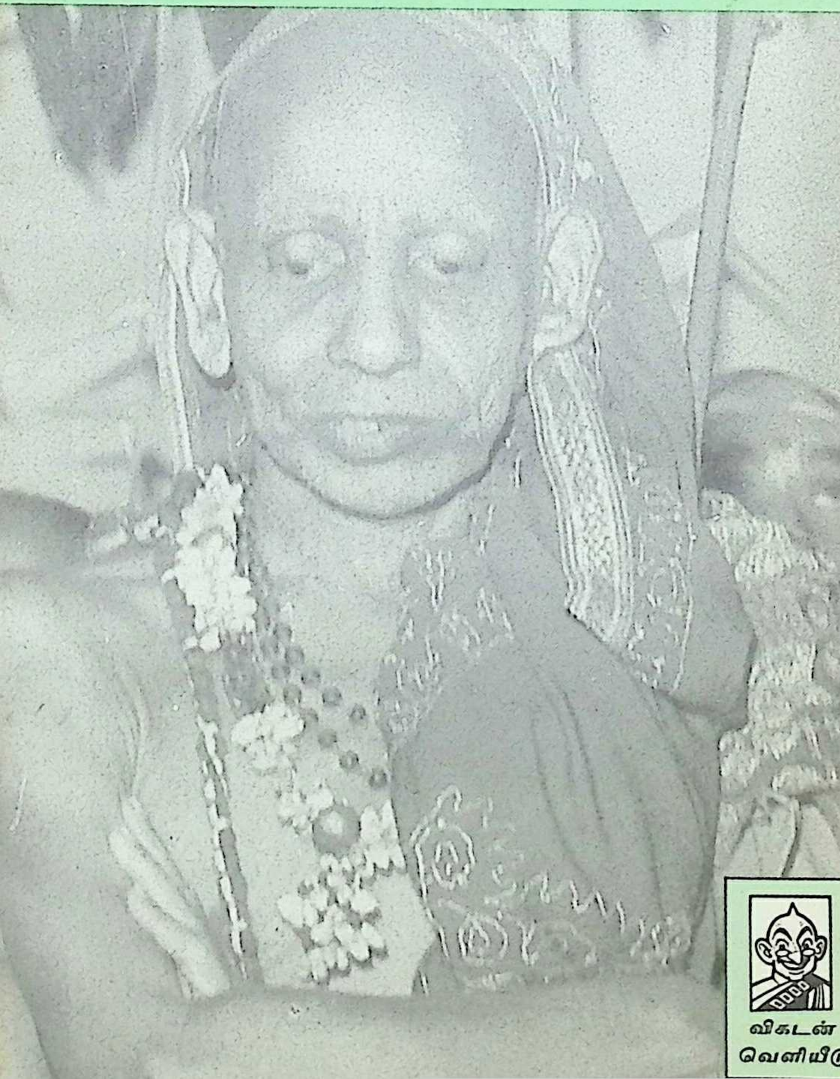
அடுத்த புத்தகத்தில்...
வேதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர் கின்றன.

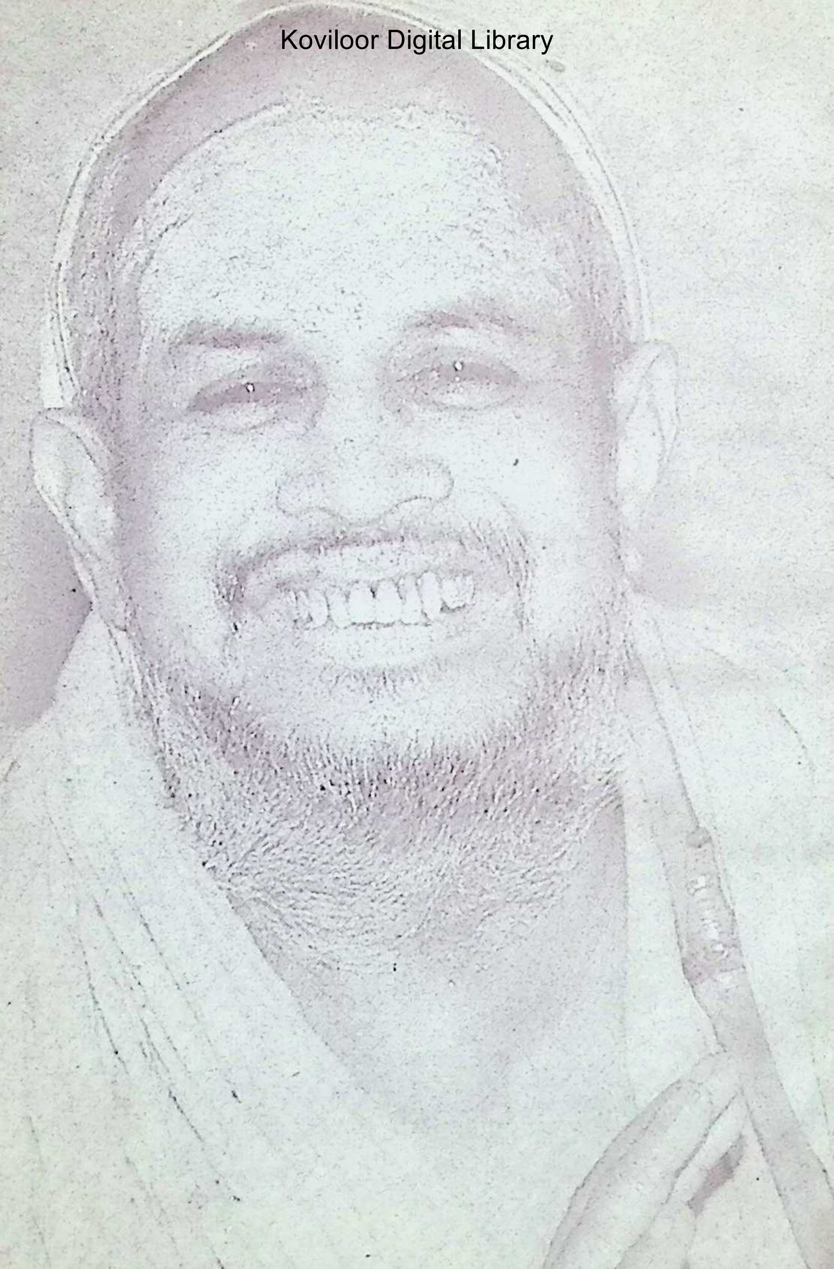

ஸ்ரீ குருவாயூரப்பன்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

26

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜூலை 1993

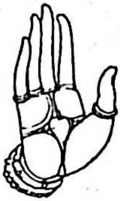
பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை—600 002.

வேதம்

வேத சாகை

வேதங்கள் அனந்தம், அதாவது முடிவேயில்லாதவை. வேதாந்தம் என்றாலோ வேதத்தின் முடிவு என்று அர்த்தம். வேதமுடி (ச்ருதிசிரஸ்) என்றாலும் வேதத்தின் முடிவுதான். முடிவே இல்லாத வேதத்தின் முடிவு என்றால் என்ன அர்த்தம்? தத்வரீதியிலே வேதங்களில் என்ன தாத்பரியங்களைச் சொல்லியிருக்கிறதோ, அவை எல்லாவற்றுக்கும் முடிந்த முடிவான ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் இந்த உபநிஷத் பாகத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருப்பதால், அது வேதாந்தமாகிறது – அதாவது வேதத்தின் முடிவாக, முடிவான கொள்கையாக இருக்கிறது!

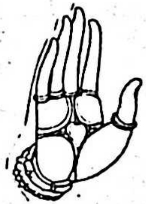
பிராமணனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் கற்று, ஓதி, அப்பியஸிக்க வேண்டிய சாகை என்ற வேதப் பிரிவுகளில் முதலில் ஸம்ஹிதை, பிறகு பிராம்மணம், அதற்கப்புறம் ஆரண்யகம் என்று வந்து, ஆரண்யகத்தின் கடைசியிலே அந்த சாகையின் முடிவாக, அந்தமாக, உபநிஷத்துக்களே வருவதாலும் அவை வேதாந்தமாகின்றன.

கணக்கேயில்லாத வேதங்களை இப்படிப் பல சாகைகளாகப் பிரித்ததன் நோக்கம் என்ன? ஜீவன் பரிசுத்தி பெற்று ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுவதற்கான ஸகல விஷயங்களையும் அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டும். அத்யயன ரூபத்திலும், யக்ஞம் முதலிய அனுஷ்டானங்களாலும் அவன் செய்ய வேண்டிய கர்மா, அதற்கான மந்திரங்கள்; அப்புறம் யக்ஞத்தின் தத்வார்த்தமான விசாரணை; கடைசியில் பரமாத்ம தத்வம் பற்றிய விசாரணையும், அதன் நிதித்யாஸனமும் (அதாவது தியானம் பண்ணிப் பண்ணி அனுபவ பூர்வமாக

உணர்ந்து கொள்வதும்) – இப்படி மூன்றையும் ஒருவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு ஜீவன் கடைத்தேறுவதற்கு எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும். கடைத்தேறு வதற்கு அனந்தமான வேதங்களையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற அவசியமே இல்லை. அப்படித் தெரிந்து கொள்வது அடியோடு ஸாத்யமில்லாத காரியமும் ஆகும். பரத்வாஜர் மாதிரியான மஹரிஷிகளும் வேத மலையில் மூன்று பிடிதான் எடுத்துக் கொள்ள முடிந்தது என்று கதை சொன்னேனல்லவா? ஆகையால் எவ்வளவு தெரிந்து கொண் டால் ஒரு ஜீவன் ஸம்ஸ்காரம் பண்ணப்பட்டு, அதாவது அழுக்கு எல்லாம் நீங்கி சுத்தமாகிப் பரம்பொருளோடு கலப் பதற்குப் போதுமோ, அதையே ஒரு 'சாகை' என்று அனந்த மான வேதங்களிலிருந்து பிரித்துக் கொடுத்திருக்கிறது.

ஒரு சாகை என்பது ஒரு பிராமணன் பிறப்பது முதற் கொண்டு இறக்கும் வரையில் செய்ய வேண்டிய கர்மாக்களுக்கு உபயோகமான விஷயங்கள் அடங்கியிருப்பது. ஒரு சாகையை அத்யயனம் பண்ணி, அதாவது அதன் ஸம்ஹிதா மந்திரங் களை உருவேற்றி மனப்பாடமாக அத்யயனம் பண்ணி, இந்த மந்திரங்களை வைத்துக் கொண்டு, பிராம்மணத்திலுள்ளபடி யக்ஞங்களைச் செய்து, அப்புறம் இந்த வெளிக்காரியத்துக்கும் உள் தத்வத்துக்கும் பாலம் போட்டுக் கொடுக்கிற ஆரண்யகங் களை விசாரம் செய்து, கடைசியில் உள்தத்வம் மட்டுமேயான உபநிஷத்துகளை அனுஸந்தானம் பண்ணி, பிறகு உள்ளும் புறமும் எல்லாம் ஒன்றாகி விடுகிற மோக்ஷ நிலையை அடைந்து விடுவதற்கு வசதியாக, ஒவ்வொரு சாகையும் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பக்குவிகளானால் ஒரே ஒரு மந்திரம்கூடப் போதும், ஆத்மாவைக் கடைத்தேற்றுவதற்கு! இருந்தாலும், பொதுவாக ஒரு ஸாதாரண ஜீவன் பரிசுத்தமாவதற்கு எத்தனையோ கர்மாக்கள், உபாஸனை, ஜபம், தியானம் இவற்றைச் செய்ய வேண்டியதாகிறது. அப்படி ஒரு ஸாமானிய ஜீவன் கடைத் தேறுவதற்கான அளவுக்கு ஒவ்வொரு சாகையிலும் மந்திரங் களையும் கர்மாக்களையும் தத்வோபதேசங்களையும் கொடுத் திருக்கிறது.

பிராமணரல்லாதார் விஷயம்

பிராமணன் தவிர மற்றவர்கள் பரிசுத்தியாக வேண்டாமா? அவர்களுக்கு இந்தக் கர்மானுஷ்டானம் அத்யயனம், இவை இல்லையே என்றால், அவரவருக்கும் அவரவர் செய்கிற தொழிலே சித்தசுத்தியைத் தருகிறது. எந்த ஜாதியானாலும், தங்களுக்கு ஏற்பட்ட கர்மாவை (தொழிலை)ச் செய்து அதை ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணினால் ஸித்தி அடைந்து விடுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தை பகவான் கீதையில் (XVIII.46) தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஸ்வகர்மணா தம் அப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மானவ:।

யுத்தம் செய்வது, காவல் காப்பது முதலான தொழில் ஒருத்தனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்னொருவன் வியாபாரம் செய்கிறான், பசுவை ரக்ஷிக்கிறான். வேறொருவன் இந்த நாளில் தொழிலாளர்கள் என்று சொல்கிற labour force ஆக இருக்கிறான். பிராமணன் சமூகத்துக்காகச் செய்ய வேண்டிய தொழில் என்ன?

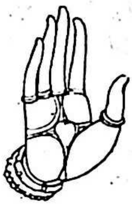
இந்த லோக ரீதியில் மற்றவர்கள் தொழில் செய்கிறார்கள். ஆனால், நம்முடைய லோக வாழ்க்கையில் பரமாத்மாவின் அனுக்ரஹந்தானே எல்லாவற்றுக்கும் முக்கியமாக வேண்டியிருக்கிறது? அதை ஸகல ஜாதியாருக்கும் ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பதற்கான காரியங்களே பிராமணனுக்கு ஏற்பட்டவை. பரமாத்வோடுகூட, முன்னமே சொன்னபடி அவரது அதிகாரிகளைப் போல இருக்கிற தேவர்களை ஸகல ஜீவ ஜந்துக்களிடமும் பிரீதி உள்ளவர்களாகப் பண்ண வேண்டியதும் பிராமணனின் தொழிலைச் சேர்ந்தது. அவன் அத்யயனம் பண்ணும் மந்திரங்கள், அவன் புரிகிற கர்மானுஷ்டானங்கள் எல்லாமே ஸகல ஜாதியாரின் க்ஷேமத்தை உத்தேசித்தவைதான்.

இந்த லோகத்தின் லெவலை மீறிய சக்திகளோடு இவனுக்குக் காரியம் இருப்பதால், இவன் மற்றவர்களைவிட அதிக நியமங்கள், விரதங்களோடு இருந்து மந்திர சக்தியை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு இவ்வளவு வேண்டாம். அவர்களுக்காகவும் சேர்த்து இவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று புரிந்து கொண்டால் இவனுக்கு மட்டும் ஸ்பெஷலாக வைத்திருக்கிறது என்ற தப்பபிப்ராயம் உண்டாகாது.

இந்தக் காரியம் தவிர, லோக ரீதியிலேயே இவன்தான் எல்லா வித்யைகளையும், சாஸ்திரங்களையும், மற்ற எல்லார் செய்கிற தொழில் முறைகளையும் நன்றாகப் படித்து, அவரவருக்கும் உரிய தொழிலை அவரவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். Teaching (கற்றுக் கொடுப்பதே) இவன் தொழில். மற்ற தொழில்களை இவனே செய்யாமல், அவற்றைப் பற்றிய நூல்களைப் பயில மட்டும் செய்து, அதற்கு உரியவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பதோடு நிற்க வேண்டும். மற்றவர்களின் சரீரத்தைக் காப்பாற்றுகிற காவல் காரியம், வியாபாரம், உடலுழைப்பு முதலியவற்றைவிட, அவர்களுடைய தொழில் முறை, வாழ்க்கை நெறி இவற்றையே காப்பாற்றிக் கொடுப்பதன் மூலம், அவர்களுடைய மனஸையும், அறிவையும் ரக்ஷித்துக் கொடுப்பதான இந்தத் தொழில் ரொம்பவும் பொறுப்பு வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. இந்தப் பொறுப்பை ஆற்றுகிறவன் நல்ல சித்த பரிபக்குவம் வாய்ந்தவனாக இருந்தாலன்றி இவன் செய்கிற காரியம் பலன் தராது. மனஸிலும், அறிவிலும் இவன் உயர்ந்த தூய்மையை அடைந்திருந்தால்தான் இவன் பிறரை அவற்றில் உயர்த்திவிட முடியும். அதே சமயத்தில், இவனுக்குத்தான் மற்றவர்களுக்கு இல்லாத பிரதிபந்தகம் (handicap) ஒன்றும் இருக்கிறது. புத்தியால் காரியம் செய்கிறோம் என்பதால், இவன் மற்றவர்களைவிடத் தனக்கு உயர்வு இருப்பதாக நினைத்து விட்டால், அது பெரிய பிரதிபந்தகம் ஆகிவிடும். இம்மாதிரிக் காரணங்களால்,, இவனைத்தான் ரொம்பவும் பரிசுத்தப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. நிரம்பவும் அஹம்பாவம் உண்டாகக் கூடிய ஹேதுக்கள் இருந்தும், இவனைக் கொஞ்சங்கூட அஹம்பாவமே இல்லாதவனாகப் பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. அதனால்தான், இவனை நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களால் நன்றாக வறுத்தெடுத்து சக்கை

யாகப் பிழிந்து சுத்தமாக்க வேண்டும் என்று வைத்திருப்பது.

மந்திரங்கள் பலிதம் ஆக வேண்டுமானால் கடும் நியமங்களை அனுஷ்டித்தால்தான் முடியும். தேள்கடி மந்திரம் மாதிரி ஒன்றை ஜபித்து விஷத்தை இறக்குகிறவர்களை இன்றைக்கும் பார்க்கிறோம். அவர்களைக் கேட்டால் நியமம் தப்பினால் தங்களுடைய ஜபம் பலிக்கிறதில்லை என்கிறார்கள். இன்ன வேளையில்தான் ஜபம் பண்ணலாம், இன்ன வேளையில் கூடாது, வாரத்தில் இந்த நாளில் கூடாது, தூபம் காட்ட வேண்டும், பலி போட வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு மந்திரத்துக்கும் ஒவ்வொரு விதி இருக்கிறது. விதி தப்பினால் பலனில்லாமல் போய்விடுகிறது என்கிறார்கள். கிரஹண காலத்தில் ஜபித்தால் நல்ல வீர்யம் ஸித்திக்கிறது என்கிறார்கள். இவ்விதமாக மந்திரம் பலன் தருவதற்கும், ஒரு வேத வித்து ஆத்ம சுத்தி பெறுவதற்கும் ஆதாரமான விஷயங்கள் அத்தனையும் ஒரு சாகைக்குள் வந்து விடும்படியாக வைத்திருக்கிறது.

சாகைகளின் பிரிவினையும் வழக்கில் உள்ளவையும்

ஆதிகாலத்திலிருந்தவர்கள் மஹாசக்தர்களாக, நிரம்ப யோக சக்தியும் புத்தி வன்மையும் உடையவர்களாக இருந்ததால் ஒவ்வொருவரும் ஏகப்பட்ட வேத சாகைகளை அப்பியாஸம் பண்ணி வந்தார்கள். அனேகம் மஹரிஷிகளுக்குத் தாமாகவே வேதங்கள் ஸ்புரித்தன. மற்றவர்கள் குருவிடமிருந்து அஸாதாரணமாக மேதா சக்தியினால் அபரிதமான வேத சாகைகளைக் கற்றுக் கொண்டார்கள். அதற்கப்புறம் இவர்களுக்காகவே வேத மந்திரங்கள் ஸ்புரித்ததும் உண்டு. குருவிடமிருந்து கற்றதற்கு மேலாகப் புதுப் புது வித்யைகளைப் பிரகாசப்படுத்தினார்கள். வேதம் முழுக்க ஸமுத்ரம் என்றால், அதைப் பூர்ணமாக அறிந்த யாரும் இருக்கவில்லைதான். ஆனாலும், இப்படி அந்த ஸமுத்ரத்தில் நிறைய பாகங்களைப்

பற்றித் தெரிந்தவர்களாக ஆதிகாலத்தில் இருந்தார்கள்.

பிற்காலத்தில் மனுஷ்யர்களின் தெய்விகமான யோக சக்திகள் குறைந்து கொண்டே வந்து, கலி ஆரம்பத்தில் ரொம்ப க்ஷீணமடைந்து விட்டது. ஜனங்களின் ஆயுஸ், ஆரோக்யம், புத்திபலம் எல்லாமே ரொம்பக் குறையலாயிற்று. புராணங்களில் இப்படிச் சொல்லியிருப்பதைத்தான், மேலே சொன்ன நச்சினார்க்கினியர் உரையிலும், 'சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதெல்லாம் பரமாத்மாவின் லீலைதான். ஏன் இப்படிக் குறைய வேண்டும் என்றால் சொல்லத் தெரியவில்லை. 'வேதங்களை நிரம்பக் கற்று யக்ஞாதிகளும், முடிவிலே ஆத்ம விசாரமும் பண்ணிக் கொண்டு வந்தவர்கள், தலைமுறை தலைமுறையாக நன்றாக விருத்தியாகிக் கொண்டுதானே வர வேண்டும்? அப்படியில்லாமல் ஏன் க்ஷீணமடைய வேண்டும்?' என்று கேட்டால் (பதில்) சொல்லத் தெரியவில்லை. பரமாத்மா ஒரே மாதிரியில்லாமல் நூதன நூதனமாக, விசித்ரமாக விளையாடிக் கொண்டு இந்த லோக நாடகத்தை நடத்துவதால் இப்படியிருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஆகக்கூடி evolution, evolution என்று (உயிரினம் மேலே மேலே அபிவிருத்தியாகிற கிரமத்திலேயே ஸ்ருஷ்டி போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்று) டார்வின் முதலானவர்கள் சொன்னாலும், ஆத்மிகமாகவும், புத்திப் பிரகாசம், நல்ல குணம், யோகசக்தி முதலியவற்றை வைத்துப் பார்க்கிறபோது evolution-கு நேர் மாறாக, கீழே கீழே டிக்ரி போவதாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. இதிலே ஒரு freezing point (அப்படியே குளிர்ந்து, உறைந்து போய்விடுகிற நிலை) மாதிரிக் கலியுக ஆரம்பம் வந்தது.

கிருத யுகத்திலிருந்து மனுஷ்யர்களின் சக்தி குறைந்து கொண்டே வந்திருக்கிறது. அந்த யுகத்தில் அஸ்தி (எலும்பு) இருக்கும்வரை ஒருத்தருக்கு ஆயுஸ் இருக்கும். ரத்தம், மாம்ஸம் எல்லாம் வற்றிப் போய் விட்டாலுங்கூட, எலும்புக்கூடு உளுத்து விழுகிற வரையில் உயிரோடு இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு நிரம்பவும் தியான சக்தி உண்டு. அவர்களை 'அஸ்தி கத ப்ராணர்கள்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. த்ரேதா யுகக்காரர்கள் 'மாம்ஸ கத ப்ராணர்'கள். அதாவது ரத்தம் சுண்டி

விட்டால்கூட மாமிஸம் அழுகுகிறவரை உயிரோடு இருப்பார்கள். இவர்களுக்கு யக்ஞாதி கர்மாக்களைப் பண்ணும் சக்தி விசேஷமாக உண்டு. த்வாபர யுக ஜனங்களுக்கு 'ருதிர கத ப்ராணர்' என்று பெயர். 'ருதிரம்' என்றால் ரத்தம். தமிழில் 'உதிரம்' என்றாகியிருப்பது இதுதான். இவர்கள் ரத்தம் வற்றுகிறவரை ஜீவனோடு இருப்பார்கள். பூஜை பண்ணுவதில் இவர்களுக்குச் சக்தி அதிகம். அப்புறம், இப்போது கலியுகத்தில் இருக்கிற நாம் 'அன்ன கத ப்ராணர்'கள். சோறு உள்ளவரைதான் நமக்கு உயிர் உடம்பில் தரித்திருக்கும். நமக்கு த்யான சக்தி, கர்மானுஷ்டான சக்தி, பூஜை பண்ணும் சக்தி எதுவும் இல்லை. 'கிருஷ்ணா, ராமா' என்று நாமாவைச் சொல்கிற சக்திதான் இருக்கிறது. நாமாவே காப்பாற்றிவிடும் என்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும் அதற்காகப் பிரம்ம ஸ்ருஷ்டியிலிருந்து வந்திருக்கிற வேதங்களை அழிந்து போகும்படிப் பண்ணலாமா? அது பெரிய நஷ்டமல்லவா? அந்த நஷ்டத்துக்கு ஹேது கிருஷ்ண பகவானின் தேஹோத்ஸர்ஜத்தோடு (தேக வியோகத்தோடு) பெரிதாக ஆரம்பித்தது. கிருஷ்ண பரமாத்மா சரீரத்தை பரித்யாகம் பண்ணிவிட்டு, லோகத்தை விட்டுப் புறப்பட்டவுடன், ஒரு பெரிய இருட்டு வந்து சூழ்ந்து கொண்டு விட்டது. கிருஷ்ண பரமாத்மா பேரிலும் இருட்டு (கிருஷ்ண-கறுப்பு); அவர் பிறந்ததும் இருட்டு; காராக்ருஹத்திலே நட்ட நடுநிசியிலே அவர் பிறந்தார். ஆனால் அவரே லோகத்துக்கெல்லாம் ஞானஜோதியாக இருந்தார்! கருணை ஜோதியாக, அருட்பெருஞ்ஜோதியாகவும் இருந்தார்! அவர் மறைந்ததும் ஞானத்துக்குப் பெரிய ஹானி உண்டாகி பெரிய இருள் சூழ்ந்து விட்டது. கெட்ட சக்திகளுக்கு ஒரு ரூபமாக இருக்கப்பட்ட கலிபுருஷனுக்கு அதிகாரம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதெல்லாம் எதற்காகவோ பரமாத்மாவே விளையாடிப் பார்த்துக் கொள்கிற லீலைதான்.

ஒரே ஜோதியாக வந்தார்; அப்புறம் ஒரே இருட்டு வந்து விடுமோ என்று பயப்படும்படியான நிலையை உண்டு பண்ணினார். இதற்கப்புறம் ஒரு கருணை உண்டாகி, 'லோகம் இப்படி ஒரேயடியாக வீணாகிவிட வேண்டாம்; கலிக்குக் கொஞ்சம் மாற்று மருந்து – கலியின் விஷத்தை முறிக்கிற மருந்து – கொடுத்து ரக்ஷிக்கலாம்' என்று நினைத்தார். வேதந்

தான் அந்த மருந்து. கலி புருஷன் அதைக் கபளீகரம் பண்ணி விடாமல் காப்பாற்றி விட்டால் போதும், லோகம் பிழைத்துக் கொள்ளும்; இருட்டிலே அது ஒரு விளக்காக வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கும் என்று பரம கருணையோடு எண்ணினார். பழைய மாதிரி வேதம் ஜோதியாகப் பிரகாசிப்பது கலியில் ஸாத்யமில்லை. கலிபுருஷனுக்கு அதிகாரம் கொடுத்தபின் அப்படிப் பண்ணுவதற்கில்லை. ஆனாலும், அது குறைந்த அளவுக்காவது எவ்வளவு பிரகாசிக்க வேண்டுமோ, அந்த அளவு இருக்கும்படிப் பண்ண வேண்டும் என்று நினைத்தார். தம்முடைய அம்சாவதாரமான வேத வியாஸ மஹரிஷி மூல மாக இந்தப் பெரிய உபகாரத்தைச் செய்தார்!

அப்போது வேத வியாஸருக்கு அந்தப் பேர் இருக்க வில்லை. அவருடைய (இயற்)பெயரும் கிருஷ்ணர் என்பது தான். தீவில் (த்வீபத்தில்) பிறந்தவராதலால் த்வைபாயனர் என்பார்கள். கிருஷ்ண த்வைபாயனர், பாதராயணர் என்ற பேர்கள் அவருக்கு இருந்தன. 'பதரி' என்னும் இலந்தை மரத் தடியில் தபஸ் பண்ணியதால் பாதராயணர் என்றும் அவரைச் சொல்வார்கள்.

பல ம்ஹரிஷிகளின் மூலமாக லோகத்துக்கு வந்திருந்த 1180 வேத சாகைகளும் கிருஷ்ண த்வைபாயனருக்குத் தெரி யும். அக்காலத்தில் அதெல்லாம் கலந்து ஒரே பிரவாஹமாகத் தான் இருந்தது. அதில் நிறையக் கிரஹிக்கும் சக்தி பூர்விகர் களுக்கு இருந்தது. அவதார புருஷரானதால் த்வாபரயுகக் கடைசியில் பிறந்த போதிலும் கிருஷ்ண த்வைபாயனருக்கோ அத்தனையையும் கிரஹிக்கும் சக்தி இருந்தது. சக்தி குறைந்த நமக்காக அவர் அவற்றை நாலு வேதங்களாகவும், அதில் ஒவ்வொன்றிலும் இன்னின்ன சாகை என்றும் பிரித்தார். ஒரு dam போட்டுப் பெரிய பிரவாஹத்திலிருந்து பல வாய்க் கால் வெட்டிவிடுகிற மாதிரி நாலு வேதங்கள், அவற்றின் சாகைகள் என்று விபாகம் (பகுப்பு) செய்தார். அது அவருடைய யோக மகிமை, தபஸின் வலிமை. இவற்றில் பிரார்த்தனா ரூபமான ரிக்வேத சாகைகள், யக்ஞ விதிகளின் ரூபமான யஜுஸ் சாகைகள், கான ரூபமான ஸாமவேத சாகை கள், ஆபத்துக்களைப் போக்கிக் கொள்வதற்கும், சத்ருக்களை நாசம் பண்ணுவதற்குமான மந்திரங்களையும் யக்ஞங்களையும்

முக்யமாகக் கொண்ட அதர்வ சாகைகள் எல்லாம் இருந்தன.

தேவர்களை ரொம்பவும் ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக ஸாமவேதத்தில் அதிகப்படியான சாகைகள் இருந்தன. 1180-ல் ஆயிரம் சாகைகள் ஸாமவேதத்திலேயே இருந்தனவாம்! ரிக் வேதத்தில் 21 சாகைகள் இருந்தன. யஜுர் வேதத்தில் 109 இருந்தன (சுக்ல யஜுஸில் 15; கிருஷ்ண யஜுஸில் 94). அதர்வ வேதத்தில் 50 சாகைகள் இருந்தன.

1180 என்பது விஷ்ணு புராணத்தில் வருவதாக ஒரு பண்டிதர் எடுத்துக் காட்டிய கணக்காகும். இதற்குக் கொஞ்சம் வித்யாஸமாக இன்னொரு கணக்கும் இருக்கிறது. அதன்படி ரிக் வேதத்தில் 21 சாகைகள்; யஜுஸில் 101; ஸாமத்தில் 1000; அதர்வத்தில் 11; மொத்தம் 1133 சாகைகள்.

இனிமேல் வரப்போகும் கலிகால ஜனங்கள் அல்ப சக்தர்களாகவே இருப்பார்களாதலால் இந்த ஆயிரத்து நூற்றுச் சொச்சத்தில் ஒரு சாகையை அத்யயனமும் அனுஷ்டானமும் பண்ணினால் போதும் என்று என்று க்ருஷ்ண த்வைபாயனர் கருதினார். பகவத் ஸங்கல்பமே அவருக்கு இந்த எண்ணத்தைத் தந்தது. அதனால் ஒருத்தரே பல வேதங்களைக் கற்றுக் கொள்கிற பழைய முறை போய், ரிக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வங்களில் ஏதாவது ஒன்றிலே ஒரு சாகையைப் படித்து மனப்பாடம் பண்ணி, அதன்படி செய்தால் போதும் என்ற புது ஏற்பாட்டைச் செய்தார். தம் சிஷ்யர்கள் நாலு பேரில் ஒவ்வொருவரிடம் ஒரு வேதம் என்று பிரித்துக் கொடுத்து, 'இதன் சாகைகளை நீங்கள் பிரசாரம் செய்யுங்கள்' என்று ஆக்ஞை பண்ணினார். ரிக்வேத சாகைகளைப் பைலர் என்ற சிஷ்யரிடமும், இப்படியே யஜுஸை வைசம்பாயனரிடமும், ஸாமத்தை ஜைமினியிடமும், அதர்வத்தை ஸுமந்து என்பவரிடமும் கொடுத்துப் பிரசாரம் செய்ய வைத்தார்.

இப்படி ஒரு ஜீவனுக்கு இது போதும் என்று வேதத்தை நாலாகவும், அந்த நாலை 1180 சாகைகளாகவும் பிரித்துக் கொடுத்ததாலேயே, கிருஷ்ண த்வைபாயனருக்கு 'வேத வ்யாஸர்' என்ற காரணப் பெயர் உண்டாயிற்று. வ்யாஸம் என்றால் கட்டுரை, essay, composition என்று அர்த்தம்.

ஒரு விஷயத்தை மட்டும் பிரித்து எடுத்துக் கொண்டு விளக்குவதால் அதற்கு வியாஸம் என்று பெயர் வந்தது. பல விஷயங்கள் இருக்கிறபோது, ஒவ்வொரு பொருள் பற்றியும் (subject wise ஆக) விபாகம் பண்ணுவது (பிரித்து classify பண்ணுவது)தான் வியாஸம். ஏகப்பட்டதாக இருந்து வந்த வேதசாகைகளைத் தீர்மானமாக இது போதும் என்று பிரித்து விபாகம் செய்ததாலேயே, கிருஷ்ண த்வைபாயனருக்கு வேத வ்யாஸர் என்ற பெயர் வந்துவிட்டது.

ஒரு சாகை போதும் என்று அவர் ஏற்பாடு பண்ணினதால், அதற்குமேல் கற்றுக் கொள்ளக் கூடாது என்று தடை போட்டு விட்டதாக அர்த்தமில்லை. 'மினிமம்' ஒரு சாகையாவது பயில வேண்டும் என்று வைத்தார். வியாஸர் வேதங்களை விபாகம் செய்து இப்போது ஐயாயிரத்து சொச்சம் வருஷமாகிறது. ஓரளவுக்குச் சரித்திர பூர்வமாகவே இதை நிர்ணயம் பண்ணியிருக்கிறது. சாஸ்திரங்களால் தீர்மானமாகத் தெரிகிற இந்தக் காலக் கணக்கை ஒப்புக் கொள்ளாமல் சரித்திரக்காரர்கள் மஹாபாரத காலம் கி.மு. 1500 என்று சொல்லி வந்தார்கள். இப்போது அது இன்னும் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தியும் போயிருக்கும் என்று சொல்லி, 5000 வருஷம் என்ற கணக்கு சரியாக இருக்கும் என்று அபிப்பிராயம் சொல்ல ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். வியாஸர் விபாகம் பண்ணிய பிறகும் ரொம்ப காலம் ஒருவரே ஒரு வேதத்தில் ஒரு சாகையை அத்யயனம் செய்தபின், இன்னொரு வேதத்தின் இன்னொரு சாகை, அப்புறம் மூன்றாவதாகப் பின்னுமொரு வேதத்திலே ஒரு சாகை என்றெல்லாம் அத்யயனம் பண்ணி வந்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கும் வடக்கத்தியர்களின் பேர்களுக்குப் பின்னால் சதுர்வேதி, த்ரிவேதி, த்விவேதி என்றெல்லாம் வருவதைப் பார்க்கிறோம். த்ரிவேதி ஒருத்தர் கவர்னராகக்கூட இருந்தார். 'துபே', 'தவே' என்பதெல்லாம் 'த்விவேதி' என்பதன் திரிபுகள் தான். நாலு வேதங்களிலும் ஒவ்வொரு சாகை அத்யயனம் பண்ணினவர்களின் பரம்பரையில் வந்தவர்களே 'சதுர்வேதி' என்கிறவர்கள். இவர்களை பெங்காலில் சட்டர்ஜி என்பார்கள். மூன்று வேதங்களில் அத்யயனம் பண்ணியவர்கள் த்ரிவேதிகள்; இரண்டில் பண்ணினவர்கள் த்விவேதிகள். இப்போது ஒன்றைக் கூடப் பண்ணுகிறவர்கள் ரொம்பவும் அபூர்வமாகிவிட்ட

போதிலும் குடிப் பெயரிலாவது இப்படி ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வேதங்களை அத்யயனம் பண்ணின பூர்விகர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு அத்தாட்சி கிடைக்கிறது. ஞான ஸம்பந்தர், தம்மை 'நான்மறை ஞானஸம்பந்தன்' என்று சொல்லிக் கொள்கிறார். நாலு வேதங்களையும் அத்யயனம் பண்ணினவர் அவர். அம்பாளின் க்ஷீரத்தைப் பானம் பண்ணினவராதலால், அவருக்கு ஸகல வேதங்களும் உடனே தெரிந்திருக்கும்!

இந்த ஐயாயிரத்துச் சொச்சம் வருஷத்தில், அனேக சாகைகள் வழக்கொழிந்து போய்விட்டன. கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தேய்ந்துகொண்டே வந்து, 1180 என்பது சமீப காலமாக ஆறேழு சாகைகளில் நிற்கிற பரம துர்ப்பாக்ய ஸ்திதியில் இருக்கிறோம்! ('சாகை' என்று, அதில் முதலில் வரும் ஸம்ஹிதையையே சொல்கிறேன்.) ரிக்வேதத்தின் 21 சாகைகளில் இப்போது இருக்கிறது ஒன்றுதான். சாகல சாகை என்று அதற்குப்பேர். ஐதரேய உபநிஷத் வருகிற சாகையாதலால் ஐதரேய சாகை என்றும் சொல்வதுண்டு. சுக்லயஜுஸின் 15 சாகைகளில் இப்போது இரண்டுதான் இருக்கின்றன. காண்வ சாகை என்பது மஹாராஷ்டிரத்தில் இருக்கிறது. மாத்யந்தின சாகைதான் வட இந்தியாவில் நிறைய இருக்கிறது. கிருஷ்ண யஜுஸின் 94 சாகைகளில் தைத்திரீயம்தான் அதிகம் உள்ளது. தக்ஷிணத்தில் மிகவும் அனுஷ்டானத்தில் இருப்பது இதுதான். ஸஹஸ்ர சாகை கொண்ட ஸாமத்தில் 997-ஐப் பறிகொடுத்து விட்டோம்! தமிழ்நாட்டில் தலவகார சாகை எனப்படும் ஜைமினீய சாகை ஒன்றுதான் எஞ்சியிருக்கிறது. மஹாராஷ்டிரத்தில் மட்டும் கொஞ்சம் ராணாயணீய சாகை என்பது இருக்கிறது. மேற்கே குஜராத் முதலான இடங்களிலும், கேரளத்திலும் கௌதும சாகை என்பது இருக்கிறது. அதர்வத்தின் ஐம்பது சாகைகளில் ஒன்றுகூட இல்லையோ என்றே பயந்து கொண்டிருந்தோம். சல்லடை போட்டுச் சலித்ததில் சௌனக சாகையை நன்றாக அத்யயனம் பண்ணின ஒருவர், குஜராத்தில் ஸினோர் என்ற இடத்திலிருக்கிறார் என்று தெரிந்தது. அவரிடமிருந்து இந்த அதர்வ சாகையை அத்யயனம் பண்ண நம் ஊர்ப் பசங்களை அனுப்பினோம்.

ரிக்வேதத்தைச் சேர்ந்த பிராம்மணங்களில் ஐதரேய

பிராம்மணமும் கௌஷீதகீ பிராம்மணமும் (சாங்காயன பிராம் மணம் என்றும் இதற்குப் பெயர் உண்டு) நமக்கு வந்திருக்கின் றன. இவற்றைச் சேர்ந்த ஆரண்யகங்களில் வரும் 'ஐதரேய உபநிஷத்'தும் 'கௌஷீதகீ உபநிஷத்'தும் இன்றைக்கும் வழக் கில் உள்ளன.

சுக்ல யஜுஸைச் சேர்ந்த பிராம்மணங்களில் 'சதபத பிராம் மணம்' ஒன்றே அனுஷ்டானத்தில் இருப்பது. இது மாத்யாந் தின சாகை, காண்வ சாகை இரண்டிலும் (கொஞ்சங் கொஞ் சம் வித்யாஸங்களோடு) பொதுவாக இருப்பது. வேதங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் விளக்கமாக இருக்கிற பெரிய புஸ்தகம் இது. ஆரண்யகமாகவும், ஆரண்யகம் பூராவுமே உபநிஷத்தாகவும் இருக்கப்பட்ட 'பிருஹதாரண்யகம்' ஒன்றே இன்றைக்கு சுக்ல யஜுஸில் நமக்குக் கிடைத்திருப்பது. 'ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்' இந்த வேதத்தின் ஸம்ஹிதா பாகத்திலேயே வருகிறது என்று முன்னேயே சொன்னேன்.

கிருஷ்ண யஜுஸில் இப்போது வழக்கில் இருக்கிற பிராம்ம ணம் 'தைத்திரீயம்'தான். இந்த வேதத்தின் ஆரண்யகங்களிலும் 'தைத்திரீயம்' என்பது இருக்கிறது. அதில்தான் தைத்திரீய உபநிஷத்தும், மஹா நாராயண உபநிஷத்தும் இருக்கின்றன. நிறையப் பிரயோஜனப்படுகிற ஸூக்தங்களும் மந்திரங்களும் மஹா நாராயண உபநிஷத்தில் இருப்பவையே. 'மைத்ராயணி ஆரண்யக'மும் அதே பேரைக் கொண்ட உபநிஷத்தும் இதே கிருஷ்ண யஜுஸில் கிடைத்திருக்கின்றன. கட சாகை (ஸம்ஹிதை), அதன் பிராம்மணம், ஆரண்யகம் எதுவும் இப்போது அனுஷ்டானத்தில் இல்லாத போதிலும் அதன் கடைசியில் வருகிற கடோபநிஷத் மட்டும் வழக்கில் இருக்கிற தென்று முந்தியே சொன்னேன்.

இதேபோல ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்தும், கிருஷ்ண யஜுஸைச் சேர்ந்த ச்வேதாச்வதர ஸம்ஹிதையின் முடிவாக வருவது என்றாலும் இந்த உபநிஷத்தைத் தவிர அந்த சாகை யின் மற்ற பாகங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

ஸாம சாகா ஸம்ஹிதைகளில் 997 நஷ்டமாகி விட்ட போதி லும், அதன் பிராம்மணங்களில் மட்டும் ஏழெட்டுத் தப்பிப்

பிழைத்திருக்கின்றன. தண்டய பிராம்மணம், ஆர்ஷேய பிராம் மணம், தேவதாத்யாய பிராம்மணம், ஸம்ஹிதோப நிஷத் பிராம்மணம், வம்ச பிராம்மணம், (ஷட்விம்ச பிராம்மணம், ஸாமவிதான பிராம்மணம், சாந்தோக்ய பிராம்மணம், ஜைமிநீய பிராம்மணம்) என்றிப்படிப் பல இருக்கின்றன. இந்த வேதத்தைச் சேர்ந்த ஆரண்யகங்களில் தலவகார ஆரண்யகம் என்பதைத் தலவகார பிராம்மணம் என்றும் சொல்வதுண்டு. இது ஜைமிநீய பிராம்மணத்தில் வருவதுதான். இதில் கடைசியில் உள்ளதுதான் கேனோபநிஷத். அதனால் அதற்குத் 'தலவகார உபநிஷத்' என்றும் ஒரு பெயர் இருக்கிறது. சாந்தோக்ய பிராம்மணத்திலிருந்து 'சாந்தோக்ய உபநிஷத்' கிடைத்திருக்கிறது.

அதர்வ வேதத்தில் எல்லாம் போய்விட்டாலும், அதிலிருந்து 'பிரச்னம்', 'முண்டகம்', 'மாண்டூக்யம்' என்ற மூன்று உபநிஷத்துகள் கிடைத்திருப்பதாக முன்பே சொன்னேன். 'நிருஸிம்ம தாபினீ உபநிஷத்'தும் அதர்வத்தைச் சேர்ந்ததுதான். இந்த வேதத்தில் நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஒரே பிராம்மணத்துக்கு 'கோபத பிராம்மணம்' என்று பெயர்.

1180 சாகைகளில் இப்படி ஏழெட்டு மட்டும் மிஞ்சியிருப்பதுங்கூட அடுத்த தலைமுறைக்கு நசித்துப் போய்விடும்படியாகப் பண்ணி விட்டால், அது மஹாபாபமாகும். ஒரு பரிஹாரமும் பிராயச்சித்தமும் இல்லாத பாபமாகும்.

திராவிட தேசம் என்று சொல்லப்படுகிற தக்ஷிண தேசத்தில், கேரளத்தில், வேத வித்யையானது நம்பூதிரிகளுக்குள் இன்னமும் அணையாமல் இருந்து வருவதைச் சொன்னேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆந்திரத்தில் வேதாப்பியாஸம் சமீபம் வரையில் நன்றாக நடந்திருக்கிறது. இதற்குப் பெரிய ஆதரவாக இருந்தது விஜயவாடாவில் நவராத்திரி ஸமயத்தில் நடத்திவந்த வருஷாந்தரப் பரீக்ஷைகளும், வித்வத்ஸதஸ்ஸும் ஆகும். பரீக்ஷையில் தேறினவர்களுக்கும், ஸதஸில் கலந்து கொண்ட பண்டிதர்களுக்கும், ரொக்கமாகப் பணம் கொடுத்து ஸம்மானிப்பார்கள். அதோடுகூட ஒரு ஸர்ட்டிஃபிகேட் (நற்சான்றுப் பத்திரம்) கொடுப்பார்கள். இதிலே விசேஷம்

என்ன என்றால், இந்தப் பரீக்ஷைக்கும், ஸதஸுக்கும் வெளியூர் களிலிருந்து, தூர தூரப் பிரதேசங்களிலிருந்துகூடப் பிரம்ம சாரிகளும், க்ருஹஸ்த வைதிகர்களும் வருவார்கள். பிற்பாடு இவர்கள் தங்கள் ஊருக்குத் திரும்புகிறபோது வழியிலுள்ள கிருஹஸ்தர்களின் வீடுகளில் ஸர்ட்டிஃபிகேட்டைக் காட்டினால் அந்த கிருஹஸ்தர்கள் இவர்களுக்கு நிரம்ப மரியாதை செய் வார்கள். இவர்களை அதிதிகளாக உபசரித்து ஸத்காரம் செய்வ தோடு, தாங்களும் திரவிய ஸம்மானம் செய்வார்கள். இதே மாதிரி, ஆந்திர தேசத்தில் ஒரு கலியாணம் என்று பண்ணும் போது, அதில் வேத பண்டிதர்களுக்கென்று ஒரு பங்கு தக்ஷிணையாக ஒதுக்குகிற வழக்கமும் இருந்தது. இப்போர்ப் பட்ட Cash incentive-கள் (ரொக்கத் தொகை தருகிற ஊக்க உற்சாகம்) காரணமாக வேதாப்யாஸம் ஆந்திர தேசத்தில் செழிப்பாக இருந்தது.

பிராமணன் 'பணம் பணம்' என்று பறக்கக் கூடாதுதான். அப்படிப் பறந்தால் அவன் பிராமணனே இல்லை. ஆனாலும், வேதம் தவிர மற்ற எந்தத் தொழிலில் போனாலும் பர்ஸ் நிறையப் பணம் வரும்; வேதத்துக்கு (வைதிக வாழ்க்கைக்கு)ப் போனால் அன்ன வஸ்திரத்துக்குக்கூட வழியில்லாமல் அவஸ்தைப்பட வேண்டியதுதான் என்கிற சூழ்நிலை போய், வைதிகனும் ஓரளவு ஸுபிக்ஷமாக, நிர்விசாராமாக ஜீவ யாத்திரை நடத்த முடியும் என்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து கொடுக் கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிச் செய்ததால்தான் தெலுங்கு தேசத்தில் ஸமீப காலம் வரையில் வேதாப்பியாஸம் ஓரளவுக்கு நல்ல நிலையில் இருந்திருக்கிறது.

தேசம் பூராவுக்கும் திட்டம் போட்டு, குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டில் இப்படி அவசியமான திரவிய சகாயத்துக்கு வழிகள் செய்துதான் இப்போது வேத பாடசாலைகளை உயிர்பிக்கப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

தமிழ்நாட்டில் கடைசியாக நாயக்கர், மஹாராஷ்டிரர் முதலிய ஹிந்து ராஜாக்கள் ஆண்டவரையிலும், அதற்கப்புறம் இங்குள்ள சுதேச ஸம்ஸ்தானங்களிலும் வைதிகர்களுக்கு நிரம்ப ராஜமானியங்கள் அளிக்கப்பட்டு வந்தன. ஒரு வேதாசாகை முழுவதையும் அத்யயனம் செய்கிறவனுக்கு 'ச்ரோத்ரியன்'

என்று பெயர். 'ச்ருதி' என்றால் வேதம் அல்லவா? அதிலிருந்து வந்தது 'ச்ரோத்ரியன்'. இப்படிப்பட்ட ச்ரோத்ரியனுக்குப் பூதானம், சின்னதாக ஒரு கிராமத்தையேகூடத் தானம் பண்ணுவது, அனேகத் தமிழ் ராஜாக்களின் வழக்கமாக இருந்திருக்கிறது. அந்தக் கிராமத்துக்கு வரி கிடையாது. 'இறையிலி' என்று இதைத்தான் பழைய சாஸனங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. 'பிரம்மதேசம்' என்று இப்போது சொல்லப்படுகிறவை பிராமணனுக்குத் தானமாக ('தேய'மாக) தரப்பட்ட ஊர்கள்தான். 'பிரம்மதேயம்' என்றே சாஸனத்தில் போட்டிருக்கும். 'சதுர்வேதி மங்கலம்' என்ற பெயரிலுள்ள ஊர்கள், நான்மறையாளருக்கு ராஜமான்யமாகத் தரப்பட்டவையே. வேதாத்யயனம் பண்ணி இன்னொருத்தனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறவர்களுக்கு ஸம்பாத்தியமுள்ள வேறு வேலை இல்லாதபடியால், அவர்களால் கிஸ்தி கட்ட முடியாது என்று உணர்ந்தே வரி விலக்கு அளித்திருந்தார்கள். நவாப் ராஜ்யத்திலும், கம்பெனி ஆட்சியிலும், பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்திலுங்கூட இந்த வரிவிலக்கு நீடித்தது. வேதத்தை வளர்க்க இவர்களாக ஏற்பாடு பண்ணாவிட்டாலும், ஏற்கெனவே ச்ரோத்ரிய கிராமங்களுக்கு இருந்த வரிவிலக்கை மட்டும் ரத்துப் பண்ணாமலேயிருந்தார்கள். அப்படியும் பிராமணர்கள் தாங்களே நிலங்களை விற்றுவிட்டு, ஸர்ட்டிஃபிகேட்டுகளாக மாற்றிக் கொண்டு கிராமத்தையும் விட்டு டவுன்களுக்கு வந்து, இங்கிலீஷ் படிப்பு, இங்கிலீஷ் ஸர்க்காரில் வேலை என்று போய், வேத சம்பந்தத்தை அடியோடு கத்தரித்துக் கொண்ட துர்க்கதி உண்டாகி விட்டது.

லௌகிகத்தில் (உலகியலில்) பிரவிருத்தி (தொழிலீடுபாடு) வைத்துக் கொள்ளாமல் ஆத்ம லாபகரமான காரியங்களையே தனக்காகவும் சமூகத்துக்காகவும் பாரம்பரியமாகச் செய்து வருவது என்ற உன்னதமான ஏற்பாடு நம் ஒரு தேசத்தில்தான் இந்த லோகம் பூராவிலுமே யுக யுகாந்தரமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இதன் பெருமையை பிராமணர்களே உணரத் தவறி, வேதத்தைவிட்டு வெள்ளைக்கார நாகரிகத்துக்குப் பாய்ந்தபின் மற்றவர்களும் இந்த ஜாதியின் அவசியத்தை மறந்து போன ஸ்திதி ஏற்பட்டு விட்டது!

பிராமணர் கடமை

இவ்வளவு தூரம் கேட்டதற்குப் பிரயோஜனமாக, பிராமணர்கள் எல்லாரும் ஏதாவது ஒரு காரியம் வேதத்தை ரக்ஷிப்பதற்காகப் பண்ண வேண்டும். நித்தியம் பிரம்ம யக்ஞம் பண்ண வேண்டும். பஞ்சமஹா யக்ஞங்களில் அது ஒன்று. இங்கே 'பிரம்ம' என்றால் வேதம் என்று அர்த்தம். அகண்ட தீபம் போல் மந்திர சக்தியானது நம்மிடம் அணையாதிருப்பதற்காக நாம் அதைச் செய்ய வேண்டும். நாம் அத்தியயனம் பண்ண வேண்டிய சாகையின் மஹரிஷி எவரோ அவருக்குத் தர்ப்பணம் பண்ண வேண்டும். பண்ணிவிட்டு இரண்டு அக்ஷரமாவது வேத அத்தியயனம் பண்ண வேண்டும். அதுவும் முடியாவிட்டால், காயத்ரீ ஜபத்தையாவது விடாமல் செய்ய வேண்டும். காயத்ரீ வேதத்தின் ஸாரமானது. காயத்ரீயை உபதேசம் பண்ணிக் கொண்ட பின்புதான், வேதாக்ஷர உச்சாரணம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அத்தகைய காயத்ரீயை ஸஹஸ்ராவிருத்தி (ஆயிரம் முறை ஜபிப்பது) தினந்தோறும் செய்ய வேண்டும். கடைசிப் பக்ஷம் பத்தாவது பிரதி வேளையும் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காயத்ரீ மந்திரம் சித்த சாந்திக்குக் காரணம். அதனுடைய தேவதை சூரியன். சூரியனுக்கு உரிய நாளாகிய ஞாயிற்றுக்கிழமை, இந்தக் காலத்தில் எல்லோருக்கும் லீவு நாளாக இருக்கிறது. ஆகையால் அன்று மட்டுமாவது விடியற்காலம் 4 மணிக்கு எழுந்து எல்லாரும் ஸஹஸ்ராவிருத்தி, காயத்ரீ ஜபம் செய்ய வேண்டும். செய்தால் க்ஷேமம் உண்டாகும்.

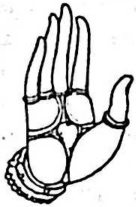
புருஷஸூக்தம், ஸ்ரீ ஸூக்தம், ருத்ரம் முதலான வேத ஸூக்தங்களையாவது எல்லாப் பிராமணர்களும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

இதெல்லாம் தற்போது உத்தியோகங்களில் இருக்கிற பிராமணர்களுக்குச் சொன்னது. இனிமேல் இவர்கள் பூராவாக அத்யயனம் பண்ணுவது கஷ்டமாதலால், அதமபக்ஷம் வேத சம்பந்தமாக இவ்வளவாவது செய்தாக வேண்டும் என்றேன். ஆனால், கஷ்டத்திலும் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு முடித்தால் தான் பெருமை ஜாஸ்தி. அந்த விதத்தில் இவர்கள் என்ன கஷ்டமானாலும் பெரிதில்லை என்று, எத்தனையோ ஆயிரம் தலைமுறைகளாகத் தொடர்ந்து வந்திருக்கிற வேத வித்யையை ஸ்வீகாரம் பண்ணியே தீருவது என்று பக்திசிரத்தையும் வைத்து விட்டால், இப்போதிருந்தாவது அத்யயனத்தை ஆரம்பித்துச் சில வருஷங்களில் பூர்த்தி செய்துவிடலாம். மேலே மேலே ஆராய்ச்சி பண்ணி, ஐம்பது வயசு, அறுபது வயசுக்கு அப்புறங்கூடப் பல வருஷங்கள் படித்து, உழைத்து பிஹெச்.டி. பட்டம் முதலானதுகளைப் பல யூனிவர்ஸிடிகளில் வாங்குகிறவர்கள் இல்லையா? மனஸ் இருந்தால் எதுவும் செய்யலாம். வேதம் என்றால் என்னவென்றே தெரியாம லிருந்துவிட்டு, அப்புறம் ஓர் ஆவேசம் வந்து நாற்பது வயசுக்குமேல் அத்யயனம் பண்ணினவர்கள் இருக்கிறார்கள். நம் வேத ரக்ஷணத் திட்டங்களின் பொறுப்புள்ள office-bearer-களிலேயே இப்படிப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனபடியால் சிரத்தையும் சங்கல்பமுந்தான் முக்கியம்!

வயதாகி உத்யோகத்துக்கு வந்துவிட்ட பிராமணர்களின் சொந்த விஷயம் எப்படிப் போனாலும், இவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் தப்பாமல் வேத அறிவைத் தர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அத்யயனம் பண்ணுவதற்கு விட முடியா விட்டாலும் (இப்படி நானே விட்டுக் கொடுத்துச் சொல்வது தப்புத்தான். நான் கொஞ்சம் இளக்கிக் கொடுத்து விட்டால் பாக்கியும் பிசுபிசுவென்று போய்விடும். ஆனாலும், நான் பிடிவாதமாக ஓர் ஆக்ஞை போடுவதால் ஒன்றுமே நடக்காமல் போய்விடுமோ என்பதால், இப்படி விட்டுக் கொடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதாகிறது), தங்கள் பிள்ளை களுக்கு எட்டாம் வயசில் உபநயனத்தைப் பண்ணி, அப்புறம் ஏழெட்டு வருஷமாவது ஸாயங்காலங்களில் ஒரு மணி நேரம் முக்யமான வேத பாகங்களைக் கற்றுக் கொடுக்க ட்யூஷன் வைக்க வேண்டும். ஓரிடத்தில் பல பிள்ளைகளைச் சேர்த்துக்

கூட்டுறவு அடிப்படையில் (co-operative basis) இதைச் செய்தால் செலவு குறையும். அதோடு ஏழைப் பசங்களும் கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

இது எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இன்றைக்கும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு நடக்கும் வேத பாடசாலைகள் மூடிப் போகாதபடியும், இவற்றில் மேலும் வித்யார்த்திகள் சேருமாறும் பண்ண வேண்டும். வித்யார்த்திகளுக்கும் அத்யக்ஷகர்(வாத்தியார்)களுக்கும் கணிசமான திரவிய சகாயம் பண்ணினால்தான் இந்தக் காரியம் நடக்கும். முன்னமே சொன்ன மாதிரி, பிராமணனுக்கு ரொம்பவும் ஜாஸ்தியாக லௌகிக சௌகரியங்களையும், தன வஸதியையும் தரக் கூடாதுதான். என்றாலும், நல்ல ஸம்பாத்தியம் தரக்கூடிய பல தொழில்கள் அவர்களை வசீகரிக்கிற தற்காலத்தில், சிலராவது இப்படிப் பூரணமாக வேதத்தைக் கற்றுக்கொண்டு பிறபாடு சொல்லிக் கொடுப்பது என்ற பிராமண ஸ்வதர்மத்தையே செய்ய வேண்டுமானால், அப்படிப்பட்டவர்கள் 'இல்லை' என்று அழாத அளவுக்கு அவர்களுக்கு வஸதி பண்ணித் தரத்தான் வேண்டும். ஆதியில் இல்லாத அனேக புதுப்புது சௌகரியங்களும், சுக சாதனங்களும் வந்துவிட்ட இந்த நாளில், சிலரை மட்டும் பரம வைராகிகளாக இருந்து கொண்டு ஸ்வதர்மத்தைப் பண்ணுங்கள் என்று சொன்னால், வேதரக்ஷணம் என்பது நின்றே போய்விட வேண்டியதுதான். அதனால் வேதத்துக்கே தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொள்ளும்படியாகச் சிலரைப் பண்ணும்போது, அவர்களுக்கு நாம் நன்றாகச் சம்மானம் செய்து, திரவிய சகாயம் நிறையக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். அவர்களுக்கு 'லக்ஸுரி' கூடாதாயினும், மற்ற தொழில்கள் அவர்களை இழுத்துக் கொள்ளாத அளவுக்கு ஸௌகர்யம் பண்ணித் தரத்தான் வேண்டும். இப்படியெல்லாம் செய்யத்தான் அனேகத் திட்டங்கள் நடத்தி வருகிறோம்.

வேத ரக்ஷணத் திட்டங்கள்

எனக்கு (1954-ல்) ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி பெரிய உத்ஸவமாகப் பண்ண வேண்டும் என்பதற்கு, பக்தர்கள் என்னிடம் அனுமதி கேட்டார்கள். அப்போது நான் சொன்னது இதுதான்: 'எனக்கென்று ஓர் உத்ஸவமும் வேண்டாம். இந்தத் தேசத்தை விட்டு என் காலத்தோடு வேதம் போய்விட்டது என்ற அபக்கியாதி எனக்கு ஏற்படாதபடி பண்ணிவிட்டால் அதுதான் எனக்கு உத்ஸவம்' என்று சொன்னேன். அதைப் பண்ண என்னால் முடியா விட்டால் எனக்கு உத்ஸவம் கொண்டாடிக் கொள்ள லாயக்கே இல்லை என்று சொன்னேன்.

இதற்கு மேல்தான், 'ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி டிரஸ்ட்' என்று ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. அது வேத பாஷ்யங்களைப் படிப்பதற்கு உற்சாகமூட்டுவதற்காக ஏற்படுத்திய டிரஸ்ட்.

வேதங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லித் தாத்பரியங்களை விளக்குவதே வேத பாஷ்யம். வேத மந்திரங்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்வதான இந்தக் காரியம் வேதத்தை அத்யயனம் பண்ணின பிற்பாடு செய்ய வேண்டியதுதான்.

ஆனாலும் அப்போதிருந்த நிலையில் வேத அத்யயனம் பண்ணுகிறதாவது கொஞ்சம் கொஞ்சம் நடந்து வந்தது. அதற்கப்புறம் பாஷ்யம் படிப்பதுதான் அடியோடு போய்விடுகிற மாதிரி இருந்தது. அதனால் அதற்கு முதலில் உயிர் கொடுக்க வேண்டும் என்று இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தது.

அப்புறம் (1957-ல்) கலவையில் நான் பீடத்துக்கு வந்து ஐம்பது வருஷம் முடிந்ததைக் கொண்டாட வேண்டும் என்று பக்தர்கள் ஆசைப்பட்டபோது, வேத பாஷ்யத்தோடு நின்றால் போதாது என்று, நேரே வேத அத்யயனத்துக்கு ஏற்பாடு

பண்ணி வேதபாடசாலைகளை எடுத்துக் கொண்டு நடத்துவதற்குக் கலவை பிருந்தாவன டிரஸ்ட் ஏற்படுத்தினோம். கலவைதான் என்னுடைய குரு, பரமகுரு என்கிற இரண்டு பூர்வாசாரியர்களின் ஸித்தி ஸ்தலம். அங்கே அவர்களுக்குப் பிருந்தாவனம் (ஸமாதி) இருக்கிறது. அவர்களுக்கு அர்ப்பணமாகிற விதத்தில் கலவை பிருந்தாவன டிரஸ்ட் என்று பெயர் வைக்கப்பட்டது.

பிற்பாடு, 'வேத தர்மசாஸ்திர பரிபாலன ஸபை' என்று ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அனேக இடங்களில் வேத ஸம்மேளனங்கள் நடத்திப் பண்டிதர்களைக் கௌரவிக்க ஏற்பாடாயிற்று.

அப்புறம் (1960-ல்) இந்த எல்லாக் காரியங்களையும் சேர்த்துப் பிடித்து நடத்துவதற்காக 'வேத ரக்ஷண நிதி டிரஸ்ட்' என்பதை ஏற்படுத்திற்று. இப்போது இந்தியா முழுவதிலும் வேத பாடசாலைகள் நடத்துவதற்கும், வேத பண்டிதர்களைக் கௌரவிப்பதற்கும் இந்த டிரஸ்ட்தான் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு, அனேகத் திட்டங்களை நிறைவேற்றி வருகிறது.

இதிலே ஒரு திட்டம். பாடசாலைகளிலோ அல்லது சம்பிரதாயமான வைதிகர்களின் கிருஹத்திலோ இந்தியா முழுதிலும் எங்கே எந்தப் பையன் அத்யயனம் செய்தாலும் சரி, அப்படிப் பட்டவர்களுக்காகப் பல இடங்களில் வருஷத்துக்கு ஒரு பரீக்ஷை வைக்கிறோம்.

ஒரு சாகையை அத்யயனம் பண்ணி மனப்பாடமாக்கிக் கொள்ள எட்டு வருஷம் பிடிக்கிறது. எட்டு வருஷமும் இப்படி வருஷாந்தரப் பரீக்ஷை நடத்தி, முடிகிறபோது பட்டம் தருகிறோம். முன்னே நான் வேதங்களை அத்யயனம் பண்ணுவதில் பதம், கிரமம் என்று பல இருப்பதாகச் சொன்னேன் அல்லவா? இதன்படி 'பதாந்த ஸ்வாத்யாயி' அல்லது 'க்ரமபதி' என்று பட்டம் கொடுக்கிறோம்.

பட்டம் இருக்கட்டும். திரவிய சகாயம் செய்து அல்லவா வேத வித்யையை ஊக்க வேண்டும்? இதற்கு என்ன செய்கிறோமென்றால், படிக்கிற காலத்திலேயே அத்யாபகர் (குரு), வித்யார்த்திகள் (சிஷ்யர்கள்) ஆகிய இருவருக்கும் ஒரு விகிதாசாரப்படி சம்பாவனைகளைக் கணக்குப் பண்ணிக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறோம். இதிலிருந்து அத்யாபகருக்கு

மாஸா மாஸம் கொடுத்து விடுகிறோம். அரைகுறையாகக் கற்றுக்கொண்டு வித்யார்த்தி ஓடிவிடக் கூடாது என்பதால், அவனுக்கு மட்டும் அத்யயனத்தை முடிக்கிறபோதுதான் சேர்த்துத் தருகிறோம்.

இந்தத் திட்டத்தின்படி, ஒரு குரு, ஒரு வருஷத்துக்கு ஒரு வித்யார்த்திக்கு நூறிலிருந்து நூற்றைம்பது ரூபாய் வரையில் பெறுகிறார். பத்து வித்யார்த்திகள் இருந்தால், குருவுக்கு ஒரு வருஷத்தில் 1500 ரூபாய் கிடைக்கும். ஒவ்வொரு வித்யார்த்தியின் பங்கிலும், வருஷத்துக்கு முந்நூறு, நானூறு (ரூபாய்கள்) சேர்ந்து எட்டு வருஷ முடிவில் அவனுக்கு இரண்டாயிரத்திலிருந்து நாலாயிரம் ரூபாய் வரையில் lumpsum ஆக (ஒட்டு மொத்தமாக)க் கொடுக்கிறோம்.

இப்படி அத்யயனம் முடித்தபின் காவியம், சாஸ்திரம் முதலியவற்றையும் படித்து, ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் நல்ல ஞானத்தை அபிவிருத்தி பண்ணிக்கொண்டு, 'ஸலக்ஷண கனபாடி' என்ற தகுதியைப் பெறுகிற வித்யார்த்திக்கு 1500-லிருந்து 3000 ரூபாய் வரை சம்பாவனை செய்கிறோம். ஒவ்வொரு வித்யார்த்தியும் பெறுவதில் கால் பங்கு குருவுக்கும் கொடுக்கிறோம்.

அத்யயனத்துக்குப் பின் ஸலக்ஷண கனபாடியாகத் தேர்ச்சி பெற மூன்று, நாலு வருஷங்கள் படிக்க வேண்டியிருக்கிறதென்று அனுபவத்திலிருந்து தெரிகிறது.

'ஸமிதாதானம்' என்று தினமும் அக்னியில் மந்திர பூர்வமாக ஸமித்துக்களை ஹோமம் பண்ண வேண்டியது பிரம்மச்சாரியின் தர்மம். அதேமாதிரி இன்னொரு தர்மம்; வீடு வீடாகப் போய் பிக்ஷை வாங்கி வருவது. வேதம் படிப்பதோடு மட்டுமில்லாமல் இப்படி ஸமிதாதானமும் பிக்ஷாசர்யமும் செய்கிற வித்யார்த்திகளுக்கு, சம்பாவனையை இரட்டிப்பாக்கிக் கொடுக்கிறோம்.

ஸலக்ஷண கனபாடி ஆனதற்குப் பிறகுதான் முதலில் சொன்ன வேத பாஷ்யப் படிப்பு வருகிறது. அதற்கு ஏழெட்டு வருஷம் பிடிக்கிறது.

அதாவது வேதக் கல்வி பூரணமாக ஆவதற்கு முதலில் எட்டு வருஷம் (க்ரமபதி பிருது வாங்குவதற்கு), அப்புறம் ஸலக்ஷண கனபாடியாக நாலு வருஷம், பிற்பாடு பாஷ்யத்துக்கு ஏழு வருஷம் என்று சுமார் இருபது வருஷங்கள் பிடிக்கின்றன. முதல் கிளாஸிலிருந்து எம்.ஏ. வரைக்கும் படித்து முடிக்க 17, 18 வருஷம் ஆகவில்லையா? அப்படித்தான் இதுவும். அதைவிட நிறைய ஆத்ம க்ஷேமம் தருகிற, அதைவிட உபயோகமான, லோக உபகாரமான படிப்பு வேத வித்யை!

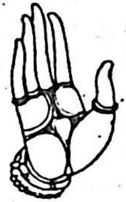
வேத பாஷ்யம் படிக்க வருகிறபோதே, ஒருத்தனுக்கு உத்தியோகத்துக்குப் போகிற வயசு வந்துவிடுகிறது. அவனை அப்படிப் போகாமல் இதற்குத் திருப்பிவிட வேண்டுமானால், படிக்கிறபோதே ஸ்டைஃபன்ட் மாதிரிக் கொடுத்தால்தான் முடியும் என்று நினைத்தோம். அதனால் ஏழு வருஷங்களில் பதின்மூன்று பரீக்ஷைகள் நடத்தி, ஒவ்வொன்றிலும் பாஸ் பண்ணினவுடன் முதல் வகுப்பானால் மாஸத்துக்கு 60 ரூபாய், இரண்டாவது வகுப்பானால் 40 ரூபாய், மூன்றாவது வகுப்பானால் 30 ரூபாய் என்று சன்மானம் செய்கிறோம். தவிர, இரண்டாவது பரீக்ஷை கொடுத்தவன் மூன்றாவது பரீக்ஷைக்குப் போகிற வரைக்கும் அவனுக்கு உபயோகமாயிருப்பதற்காக 100 ரூபாயும், இப்படியே மூன்றாவது' பரீக்ஷை கொடுத்தவனுக்கு 200 ரூபாயும், அதற்கு மேலான பரீக்ஷைகள் கொடுக்கிறவர்களுக்கு 250 ரூபாயும் விசேஷ சன்மானமாகத் தரப்படுகிறது. ஒரு வித்யார்த்தி இரண்டு தரம் ஃபெயிலானாலுங்கூட இந்தச் சன்மானம் கொடுக்கப்படுகிறது. எப்படியாவது அவர்கள் இந்தப் படிப்பை விட்டுவிடாமல் தொடரப் பண்ண வேண்டும் என்பதே எனக்கு விசாரமாக இருப்பதால், இப்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. அதாவது பிரதி வருஷமும் வேத பாஷ்ய வித்யார்த்தி ஒருவனுக்கு சுமார் 600 ரூபாய் கிடைக்கப் பண்ண வேண்டுமென்பது திட்டம்.

இப்படியெல்லாம் சுமார் இருபது வருஷம் படித்து முடிக்கிறவனை, அப்படியே கடைசி வருஷ சம்பாவனையோடு மட்டும் நடுத்தெருவில் விட்டு விடக்கூடாது! அவனுடைய வேத வித்யை அவனுக்கு எந்நாளும் கால் வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு வழி பண்ணுமாறு செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றிற்று. இதற்கு மூலதனமாக முழுப்படிப்பையும் முடித்துவிட்டுப்

போகிறவனுக்கு முதல் வகுப்பில் தேறியிருந்தால் 7000 ரூபாயும், இரண்டாம் வகுப்பானால் 5000 ரூபாயும், மூன்றாம் வகுப்பானால் 3000 ரூபாயும் கொடுக்கிறோம்.

முதல் வகுப்பில் தேறியவனுக்கு 'பாஷ்ய ரத்ன' என்றும், இரண்டாவதில் தேறியவனுக்கு 'பாஷ்ய மணி' என்றும், மூன்றாவதில் தேறியவனுக்கு 'பாஷ்யக்ஞ' என்றும் பட்டம் கொடுக்கிறோம்.

இவை தவிரப் பாரம்பரிய நியமாத்யயனத் திட்டம் என்றும் ஒன்று வைத்திருக்கிறோம். அது என்னவென்றால், குருகுலவாஸம் என்பது சில தலைமுறைகளுக்கு முன்னேயே பல இடங்களில் மாறி ஒரு பிரம்மசாரியானவன் வேறே குருவைத் தேடிப் போய் அவரோடு வாஸம் பண்ணாமல் தன் தகப்பனாரிடமிருந்தே படிக்கிற முறையாக ஆகி இருக்கிறது. இப்படி அனேகக் குடும்பங்களில் தகப்பனார்-பிள்ளை என்பதே குரு-சிஷ்யக் கிரமமாக அமைந்து சில தலைமுறைகளாக வேத வித்யை இவ்விதத்தில் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது. தற்போதும் அபூர்வமாக இப்படி வீட்டிலேயே பிதா-புத்ரன் என்று படித்து வருகிறவர்களை உத்ஸாஹப்படுத்தி விருத்தி செய்ய வேண்டும்; நல்ல வேத சாஸ்திர ஞானம் உள்ள ஒரு பிராமணர், தன் பிள்ளைக்கும் அதைக் கற்றுக் கொடுக்கும்படியாக ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே நியமாத்யயனத் திட்டம் போட்டிருக்கிறோம். இதன்கீழ் ஒவ்வொரு வித்யார்த்தியும் திட்டத்தில் சேர்கிறபோதே, அவன் பேரில் 12,500 ரூபாய் மூலதனம் போட்டு விடுகிறோம். அதன் வட்டியிலிருந்து அவனுடைய படிப்புக் காலம் முழுவதும் மாஸா மாஸம் 40 ரூபாய் ஸ்டைஃபன்டும் படிப்பைப் பூர்த்தி பண்ணுகிறபோது 'லம்ப்'பாக 9000 ரூபாயும் கொடுக்கிறோம். அதோடுகூட, முதலில் இவன் பேரில் போட்ட 12,500 ரூபாய் மூலதனத்தின் வட்டியிலும் 80% இவனுக்கு ஆயுஸ் உள்ளவரையில் கிடைத்து வரும்.

வேத பாஷ்யம்

அர்த்தம் தெரியாமலே வேதத்தை அத்யயனம் பண்ணி அந்தச் சப்தத்தை ரக்ஷித்து வந்தாலும் போதும், மந்திர சக்தி வாய்ந்த அந்தச் சப்தமே க்ஷேமத்தைக் கொடுத்துவிடும்; அர்த்தம் தெரியாமலும், ஒரு நம்பிக்கையின் பேரில் வேதாத்யயனம் பண்ணுவதுதான் வீர்யவத்தரம் – என்றெல்லாம் நடுநடுவே சொல்லியிருக்கிறேன். அதனால் அதுதான் என் பூர்ணமான அபிப்பிராயம் என்று அர்த்தமில்லை! வேதத்துக்கு அர்த்தம் தெரிந்து கொள்வதென்றால் அதற்கு ஏகப்பட்ட காலம் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அத்யயனத்துக்கு அப்புறமும் இத்தனை வருஷம் ஒருவனைப் பாடசாலையில் கட்டிப் போடுவது என்றால் சிரமம்தான். அதனால்தான் அர்த்தம் தெரிந்து கொண்டுதான் வேதாத்யயனத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்றால் ரொம்பப் பெரிசாக எதிர்பார்த்து அடியோடு ஒன்றுமே நடக்காமல் போய்விடப் போகிறதே, அத்யயனத்துக்குக்கூட யாரும் வராமலே போய்விடப் போகிறார்களே என்று நினைத்து பாதி ஸீரியஸாகவும், பாதி விளையாட்டாகவும், 'அர்த்தமே வேண்டாம்; (வேத) சப்தமே போதும்' என்று சொல்லி வந்தேன்.

வாஸ்தவத்தில், சப்தத்தை மட்டும் ரக்ஷித்துத் தருகிறவர்களாவது நிறைய இருக்க வேண்டும்; அதோடுகூட வேத மந்திரங்களுக்கு அர்த்தத்தையும் தெரிந்து கொண்ட சிலராவது இருக்கும்படியாகவும் பண்ணத்தான் வேண்டும். இதனால்தான் வேதபாஷ்யத்தில் ரொம்பவும் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

வேதத்துக்கு விசேஷமான அர்த்த கௌரவம் இருப்பதால் தான் அனேக மஹான்கள் அவற்றுக்குப் பாஷ்யம் என்கிற பேரில் விரிவாக அர்த்தம் (உரை) எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அவை வீணாகப் போக விடலாமா?

நாம் நம் அகங்களில் விவாஹம் முதலான பல காரியங்கள், சிரார்த்தம் முதலான பித்ரு காரியங்கள், இன்னும் சில ஹோமங்கள், ஆவணியவிட்டம் (உபாகர்மம்) முதலான வைதிக காரியங்கள் என்று பலவற்றைப் பண்ணுகிறோம். இவற்றின்போது வாத்தியார் சொல்லிக் கொடுக்கிற மாதிரி அனேக வேத மந்திரங்களைச் சொல்கிறோம். அடியோடு இந்தக் கர்மாக்களை விட்டுவிடுகிற துர்பாக்கிய ஸ்திதி ஈச்வரா னுக்ரஹத்தில் இதுவரை ஏற்படவில்லை. ஆனாலும் முன்னைக்கு இப்போது தினந்தினமும் கர்மாக்கள் க்ஷீணித்துக் கொண்டுதான் வருகின்றன. இதற்கு ஒரு முக்யமான காரணம், சொல்கிற மந்திரங்களுக்கு அர்த்தம் தெரியாததுதான். அர்த்தம் தெரியாமலே, வாத்தியார் சொன்னதை ஒப்பிக்கிறது என்றால் இந்தக் காலத்தில் படிப்பாளிகளாக இருக்கப்பட்ட நாகரிகக் காரர்களுக்கு அதிலே ஈடுபாடு இருப்பதில்லை. அர்த்தம் தெரியாவிட்டாலும், சிரேயஸ் என்று நம்பிக்கையோடு சொல் கிற சிரத்தையை இந்தக் காலத்தில் எதிர்பார்க்க முடியாது. வாஸ்தவத்திலும், ஒவ்வொரு சடங்குக்கும் வெவ்வேறு மந்திரம் இருப்பதாலேயே அததற்கும் பொருத்தமான அர்த்தத்தோடு தான் அவை இருக்கின்றன என்று ஆகிறது. அந்தத் தாத்பரியத் தைத் தெரிந்து கொண்டால், அவற்றில் பலவற்றுக்கு scientific basis (விஞ்ஞானபூர்வமான ஆதாரம்) இருப்பதாகத் தெரி கிறது; இன்னும் பல மந்திரங்களுக்கு emotional appeal (உணர்ச்சி பூர்வமான கவர்ச்சி) இருப்பது அவற்றுக்கு அர்த்தம் தெரிகிற போதுதான் வெளியாகிறது. இப்படி அர்த்தம் தெரிந்தால் ஈடுபாடு உண்டாகிறது. இதனால்தான் ஈடுபாடே இல்லாமல் மொண மொண என்று எதையாவது சொல்வதைத் 'திவச மந்திரம்' என்றே சொல்கிற வழக்கம் வந்துவிட்டது! ஆகை யால், இனிமேலாவது திவஸ மந்திரம் உள்பட எல்லாவற்றுக் கும் அர்த்தம் தெரியும்படியாகப் பண்ண வேண்டும்!

எப்படிப் பண்ணுவது? முதலில் வாத்தியாருக்கு அர்த்தம் தெரிய வேண்டும். இப்போது பெரும்பாலான வாத்தியார் களுக்கே அர்த்தம் தெரியவில்லை. ஒரு கர்த்தா அல்லது யஜமா னன் 'பண்ணி வைக்கிற' வாத்தியாரை, 'இதன் அர்த்தம்

என்ன?' என்று கேட்டால் அவருக்குச் சொல்லத் தெரிய வில்லை. இப்படியிருந்தால், பண்ணுகிறவனுக்கு சிரத்தை எப்ப டிக் குறையாமல் இருக்கும்?

இன்றைக்கு உள்ள பல நடுத்தர வயசுக்காரர்களுக்கு, 'நாம் சொல்லும் மந்திரங்களுக்கு அர்த்தம் என்ன?' என்று தெரிந்து கொள்கிற ஆர்வம் இருக்கிறது என்பதே என்னுடைய நம்பிக்கை. அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், வெறும் சப்தத்தைக் கிளிப்பிள்ளை மாதிரி ஒப்பிக்கிறது என்பதாலேயே அவர்களுக்குக் கர்மாவில் சிரத்தை குறைகிறது என்பது என் அபிப்பிராயம். ஆதலினால் வைதிக வ்ருத்தியை (உபாத்தியா யத் தொழிலை) மேற்கொள்ள இருக்கிறவர்களுக்கு வேத பாஷ் யத்திலும் நல்ல ஞானத்தை ஏற்படுத்தி, அவர்களை அர்த்தம் சொல்லும்படியாகப் பண்ண வேண்டும் என்று பிரயாஸை எடுத்திருக்கிறோம்.

அர்த்தம் தெரியாமல் வேதம் சொல்கிற பிராமணனை (வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களில் ஒன்றான) நிருக்தத்திலேயே சபித்திருக்கிறது.

நமக்கெல்லாம் அர்த்தம் தெரிய வேண்டும், கர்மாக்களில் சிரத்தை ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காகவேதான், அனேகம் பெரியவர்கள் வேதங்களுக்குப் பாஷ்யங்களை எழுதி வைத் திருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ மத்வாசாரியார்கூட ரிக்வேத முதல் காண்டத்தின் முதல் நாற்பது ஸூக்தங்களுக்குப் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார். ஸ்கந்த ஸ்வாமி என்பவரும் ரிக்வேத பாஷ்யம் செய்திருக் கிறார். கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்துக்கு பட்டபாஸ்கரரின் பாஷ்யம் இருக்கிறது. சுக்ல யஜுஸுக்கு மஹீதரரின் பாஷ்யம் இருக்கிறது. சமீபகாலத்தில்கூட தயானந்த சரஸ்வதி, அரவிந்த கோஷ், அரவிந்த கோஷின் வழியை அனுசரித்து கபாலி சாஸ்திரி என்று பல பேர் வேத பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இப்படிப் பல இருந்தாலும் ஸ்ரீ ஸாயணாசாரியாள் பண்ணின வேதபாஷ்யந்தான் வெள்ளைக்காரர்கள் முதற் கொண்டு authoritative (அதிகாரபூர்வமானது) என்று ஒப்புக் கொள்ளும்படியாக விசேஷமாகப் பிரகாசித்து வருகிறது.

பதினாலாம் நூற்றாண்டிலே தோன்றி விஜயநகர சாம்ராஜ்ய ஸ்தாபனம் பண்ணி, ஆதிசங்கர பகவத் பாதாளின் மடங் களைப் புது ஜீவனோடு புனருத்தாரணம் பண்ணின மஹா புருஷரான ஸ்ரீ வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள்தான் இந்த ஸாயனா சார்யர்கள். ரிக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வம் என்கிற நாலில் யஜுஸிலேயே கிருஷ்ண யஜுஸ், சுக்ல யஜுஸ் என்று இரண் டும் இருப்பதால் மொத்தம் ஐந்து வேதம் ஆகிறது. இந்த ஐந்து வேதங்களுக்கும் ஸாயணர் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார். அவருக்கு முன்னாலும் பலர் வேத பாஷ்யம் பண்ணியிருந்தா லும், இப்படி ஐந்து வேதங்களுக்கும் பண்ணினவர் அவர் ஒருத்தரே. இதோடு பூர்வ மீமாம்ஸை, உத்தர மீமாம்ஸை முதலான சாஸ்திரங்களிலும் பல க்ரந்தங்களை இயற்றியிருக் கிறார். ஒரு ஸாம்ராஜ்யத்தில் மந்திரி மாதிரி நிர்வாகப் பொறுப்பு வகித்துக் கொண்டே இத்தனை அத்யாத்ம நூல் களையும் ஒருத்தர் பண்ணினார் என்று நினைத்தாலே ஆச்சரிய மாயிருக்கிறது!

அவர் பண்ணின வேத பாஷ்யந்தான் ஆரம்பத்திலிருந்து வெகுவாகப் பிரசாரத்தில் இருந்தது. இனிமேல் அது போய் விடுமோ என்று பெரிய விசர்ரம் உண்டாயிற்று. வேத அத்ய யனம் செய்தவர்களானால், மேலே பாஷ்யம் படித்து அர்த்தம் தெரிந்து கொள்ளாமலே உபாத்யாய விருத்திக்குப் போய் விடுவதாகவும், காவியங்களை (சாஸ்திரங்களையும்கூடத்தான்) வாசிப்பவர்களோ அத்யயனம்கூடப் பண்ணாமல் நின்று விடுவதாகவும் ஆகி வந்ததால், வேதபாஷ்யம் வரவர ரொம்ப மங்கிக் கொண்டு வந்தது. அந்தச் சமயத்தில்தான் முன்னே சொன்னபடி இதை ரக்ஷிப்பதற்காக ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி டிரஸ்ட் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

முதலில் இந்த டிரஸ்ட்டின் ஆதரவில் பரீக்ஷைகள் ஆரம்பிக் கிறபோது, வேத பாஷ்யம் என்பது பிரசாரத்தில் இல்லாமல் புஸ்தகத்தில் மட்டுந்தான் இருந்தது. புஸ்தகத்தை வாங்க ஆளே இல்லையே என்று பிரசுரித்தவர்கள் கவலைப்பட்டுக் கொண் டிருந்த சமயம் அது. இந்த டிரஸ்ட் ஏற்பட்டபின் நாங்களே பாஷ்யம் படிப்பவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம், ஸம்மானம் இவற்றோடு புஸ்தகமும் வாங்கிக் கொடுத்து விடுவதால்,

நீண்டகாலமாக விலை போகாத புஸ்தகங்கள் எல்லாம் விற்பனை ஆயின. பிரஸ்களில் பாஷ்ய புஸ்தகம் ஸ்டாக் இல்லாமல், இனிமேல் வாசிப்பவர்களுக்குப் புஸ்தகத்துக்கு என்னடா செய்வது என்று நாங்கள் கவலைப்படும்படியாக நிலைமை மாறிற்று! பராசக்தியின் அனுக்ரஹத்தால்தான் இப்படி ஆயிற்று. அந்த அனுக்ரஹ பலம் இருக்கிறவரை புஸ்தகம் இல்லாததால் பாஷ்யம் படிப்பது நின்றுபோச்சு என்ற ஸ்திதி ஒரு நாளும் ஏற்படாது. இப்போது இருப்பதும் போதாது. இன்னும் நிறையப் பேர் வேதபாஷ்யம் படிக்க வர வேண்டும்.

நாம் ஒரு விவாஹம் செய்கிறோம், உபநயனம் செய்கிறோம், ஸீமந்தம் செய்கிறோம் என்றால், அதற்கு இரண்டு நாட்கள் முந்தி பாஷ்யக்ஞரான வேத பண்டிதரை வரவழைத்து, அதிலே பிரயோகமாகிற மந்திரங்களுக்கு என்ன அர்த்தம், சடங்குகளுக்கு என்ன தாத்பரியம் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கர்மாவைப் பண்ணுகிறபோதே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதென்றால் பொழுது இருக்காது. முன்னாடியே தெரிந்து கொண்டதால்தான் மனஸிலும் ஊறும்; கர்மா பண்ணுகிறபோது அதில் மனஸாறப் பிடிப்பும் இருக்கும்.

இப்போது நடக்கும் கல்யாணங்களில் ஒரு மாஸத்துக்கு முன்கூட அவகாசம் இருப்பதில்லை. யார் Band வைக்கலாம், யார் டான்ஸ் வைக்கலாம், எப்படி ஊர்வலம் விடலாம் என்று ஏற்பாடு பண்ணுவதற்கே காலம் போதமாட்டேன் என்கிறது! எதுதான் இத்தனைக்கும் உயிர்நிலையோ, எதை வைத்துத்தான் கல்யாணமோ, அந்த மந்திரங்களையும், அவற்றைச் சொல்லி நடத்தி வைக்கும் வைதிகர்களையுந்தான் கடைசிப் பக்ஷமாக வைத்திருக்கிறோம்! யாருக்காவது சிரத்தை ஏற்பட்டு, அவகாசமும் கிடைத்து, தான் செய்ய வேண்டிய கர்மாக்களின் மந்த்ரார்த்தங்களைத் தெரிந்து கொள்ளப் பிரியப்பட்டால், அதைச் சொல்லி விளக்குவதற்குச் சிலரையாவது தயார்ப் படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில்தான் வேதபாஷ்யம் சொல்லிக் கொடுத்து பரீக்ஷைகள் நடத்துகிறோம்.

விவாஹம், உபநயனம் என்று ஒரு கர்மாவின் பெயரைச்

சொல்லிப் பத்திரிகை போட்டு அதற்காக ஊர் கூட்டி, பந்துக் களை வரவழைத்து, ஆயிரக்கணக்கில் செலவும் செய்கிறோம். ஆனால், அந்தக் கர்மாவுக்கு உரிய கவனத்தைச் செலுத்துவதில்லை. அதன் அர்த்தம் என்ன, தாத்பரியம் என்ன என்பதையே தெரிந்து கொள்ள முயலுவதில்லை என்றால் அது சரியேயில்லை!

அர்த்தம் தெரிந்து செய்தால்தான் பலன் ஜாஸ்தி என்று சொல்லியிருக்கிறது. கர்மாவை விட்டுவிடுகிற துணிச்சல் வராமல் இன்னமும் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறவர்கள், அர்த்தத் துக்கான முக்கியத்துவத்தைக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். கர்மாவை விட்டுவிட்டால் தப்பு என்று ஏதோ ஒரு பயம் இருப்பதால்தானே இன்னமும் செய்து வருகிறோம்? அதே மாதிரி, இதற்கு அர்த்தம் தெரியாமல் செய்தாலும் தப்பு என்ற பயம் ஏற்பட்டு, பண்டிதர் மூலமாக அதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கர்மாவைச் செய்கிறவர்கள் அர்த்தம் தெரிந்து செய்தாலே அதன் பலனுக்குள்ள வீரியமும் ஜாஸ்தியாகிறது. யதேவ வித்யயா கரோதி... ததேவ வீர்யவத்தரம் பவதி என்று (சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் 1.10) சொல்லியிருப்பதை நம்ப வேண்டும்.

கர்த்தாவாக ஒருவன்தான் இந்த மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறான் அல்லது பூணூல் போட்டுக் கொள்கிறான். பாக்கி வந்திருக்கிறவர்கள் விருந்து, பேச்சுக் கச்சேரி, டான்ஸ் கச்சேரி, மேளம் என்று இவற்றிலேயே சந்தோஷப்பட்டுவிட்டுப் போய்விடலாமா? கூடாது. நம் எல்லாருடைய உயர்ந்த மரியாதைக்கும் உரிய வேத மந்திரங்கள் சொல்லப்படும்போது அதைக் கவனித்துக் கௌரவம் செய்ய வேண்டும். அதுவே மற்றவர்களுக்கும் சிரேயஸைத் தரும். மற்றவர்களும் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்டு கேட்டால், கர்த்தாவாக இல்லாமல் வெறுமே கேட்டால்கூட அவர்களுக்கும் புண்ணியம் ஏற்படும்.

அச்வமேத யாகம் என்று ஒன்று இருக்கிறதல்லவா? அதைக் கர்த்தாவாக, யஜமானனாக இருந்து கொண்டு செய்கிற யோக்கியதையும் அதிகாரமும் எல்லா ராஜாக்களையும் ஜயித்து அடக்கிய ஸார்வபௌமனான ஒரே ஒரு மஹாராஜாவுக்குத்

தான் உண்டு. இதனால் எந்த ஒரு காலத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், அப்போது லோகம் பூராவிலும் ஒரு ராஜாதான் இந்த யாகம் செய்யக் கூடிய அதிகாரியாகிறான். இந்த அச்வமேத யாகத்துக்கோ, வேறெந்தக் கர்மாவுக்கும் இல்லாத அளவுக்கு ஏராளமான புண்ய பலன்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஒரு தலைமுறையை எடுத்துக் கொண்டால், லோகம் முழுவதிலும் ஒருத்தனுக்குத்தான் இத்தனை புண்ணியமும் சேரும்படி இருக்கிறது! வேதத்தில் இப்படி ரொம்பவும் பக்ஷபாதம் செய்து மற்ற அத்தனை பேருக்கும் இந்தப் புண்ணியம் இல்லாமல் செய்திருக்கிறதே! இத்தனை பலம், படை வசதி, திரவிய வசதி இருக்கிறவனுக்குத்தான் உயர்ந்த புண்யங்கள் அத்தனையும் (கிடைக்கும்) என்றால், அவனைவிட நல்ல சீலங்களோடு இருக்கிற மற்றவர்களுக்கு வஞ்சனை செய்த மாதிரியல்லவா இருக்கிறது? வேதம் எங்கேயாவது இப்படிச் செய்யுமா?' என்று தோன்றுகிறது.

வாஸ்தவத்தில் வேதம் இப்படிப் பக்ஷபாதம் பண்ணவே இல்லை. வேதகர்மா ஒன்று பண்ணினால், கர்த்தாவுக்கு விசேஷ பலன் உண்டாகிறபோதே லோகம் முழுவதற்கும் அது நல்லதைப் பண்ணத்தான் செய்யும். இங்கே இருட்டாக இருக்கிறது என்று நான் ஒரு லைட் போட்டுக் கொண்டால் அது எனக்கு மட்டுமா வெளிச்சம் கொடுக்கிறது? இன்னும் பத்துப் பேருக்கும் கொடுக்கிறதோ இல்லையோ?

கர்த்தாவுக்கு விசேஷமான பலன், மற்றவர்களைவிடக் கூடுதலான பலன் என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். மற்றவர்கள்கூட அவன் மாதிரிக் கூடுதலான பலனை – அவனுக்குச் சமமான பெரிய பலனை பெறுவதற்கு ஒரு வழியும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது; வேதத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. ஒரு ராஜா அச்வமேதம் பண்ணுகிறான் என்றால், மற்றவர்கள் அப்படிச் செய்ய முடியா விட்டாலும், எப்படிச் செய்வது என்ற கிரமத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் அல்லவா? அந்த மந்திரங்களைத் தாங்களும் கவனிக்கலாமல்லவா? அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாமல்லவா? இப்படியெல்லாம் செய்துவிட்டால் மற்றவர்களுக்கும் யாகம் செய்த பூர்ண பலனே உண்டாகி விடுகிறதாம். இப்படி வேதத்தில் அச்வமேத

பிரகரணத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது.

இதே ரீதியில் கல்யாணமாகட்டும், அபர காரியமாகட்டும் (ஈமச்சடங்காகட்டும்) எதிலும் கலந்து கொள்கிறவர்களும் அர்த்த ஞானத்தோடு மந்திரங்களைக் கவனித்து வந்தாலே, அவர்களுக்கும் மகத்தான புண்ணியம் உண்டாகும்!

என் கடமை

வேதத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டியதுதான் உங்களுடைய பெரிய கடமை என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது தான் என் கடமை. நீங்கள் நான் சொல்வதைக் கேட்டாலும் கேட்காவிட்டாலும், உங்களைக் காரியம் பண்ணும்படிச் செய்ய எனக்குச் சக்தியில்லா விட்டாலும், 'இதுதான் உங்கள் காரியம்; இதுதான் உங்கள் கடமை' என்று வாய் வார்த்தையாகச் சொல்லவாவது எனக்குச் சக்தி இருக்கிற மட்டும் ஓயாமல் ஒழியாமல், நச்சுநச்சென்று, இதை நான் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டியதுதான். வேதத்துக்காகத்தான் ஆசார்யாள் இந்த மடத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அவர் பெயரை வைத்துக் கொண்டு உங்களைப் பாக்கி எப்படியெல்லாம் நான் ஏமாற்றினாலும் இந்த வேதங்களைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கும்படியான பொறுப்பையாவது 'ஸின்ஸிய'ராகப் பண்ணி விட்டால், அது ஓரளவு தோஷ நிவிருத்தியாகும். இதையும் பண்ணாவிட்டால் மஹாப்பெரிய தோஷமாகிவிடும். அதனால்தான் அலுப்புத் தட்டினாலும் சரி என்று திரும்பத் திரும்ப வேத ரக்ஷணத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்!

வெறுமே சொல்வதோடு இல்லாமல், மேலே சொன்ன மாதிரி ஸ்தூலமாகப் பல திட்டங்களும் போட்டு நடத்தி வருகிறது. இதற்காக உங்களிடம் யாசகம் பண்ணுகிறேன். 'யாசகம்' என்று இல்லாவிட்டால், 'ஆக்ஞை' என்று வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். எப்படியோ

ஓரர்த்தப்படி, என் காரியம் நடந்தாக வேண்டும்!

வேதம் ஓதிய வேதியர்க் கோர் மழை
நீதி மன்னர் நெறியினர்க் கோர் மழை
மாதர் கற்புடை மங்கயர்க் கோர் மழை
மாதம் மூன்று மழை எனப் பெய்யுமே

என்று சொல்லியிருக்கிறது. மாதம் மும்மாரி பெய்தால்தான் எப்போதும் பூமி குளிர்ந்து, பயிர் பச்சை ஸம்ருத்தி (வளம்) இருக்கும். பிராமணர் முறைப்படி வேத அத்யயனம் பண்ணி னால் அதற்காக மாஸம் ஒரு மழையும், ராஜா நீதி தவறாமல் ராஜ்யபாரம் பண்ணினால் அதற்காக ஒன்றும், ஸ்திரீகள் பதிவ்ரதா தர்மம் தப்பாமலிருந்தால் அதற்காக ஒன்றுமாக, இப்படி மும்மாரி பொழிகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இந்த மூன்றில் 'நீதி மன்னர் நெறி' – அதாவது ராஜாங்கத் தார் நீதி தவறாமல் ராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணும் விஷயம் அடியோடு என் கையிலில்லாதது. ஆட்சி விஷயத்தில் (சன்னி யாசிகளான) எங்களுக்குச் சம்பந்தம் இல்லை. ஆனபடியால் இதிலே எனக்குப் பொறுப்பும் இல்லை.

ஆனால் பாக்கி இரண்டிலும், தர்மத்தை ரக்ஷித்துத் தர வேண்டிய ஒரு மடத்தின் சாமியார் என்கிற முறையில், எனக்கு நிரம்பப் பொறுப்பு இருப்பதாகவே நினைத்துக் கொண்டிருக்கி றேன். மாதர் கற்பை மதத் தலைவர் என்ன காப்பாற்றுவது என்றால், இப்போது ஸ்திரீ தர்மத்துக்கு விரோதமான பல போக்குகள் வந்துவிட்டதால் 'குரு' பட்டம் சூட்டிக் கொண்டி ருக்கிற நான்தான் அந்தத் தப்புகளை எடுத்துச் சொல்லிப் பெண்களுடைய நடத்தைக்குக் கெடுதல் வராமல் எச்சரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. பால்ய விவாஹ காலத்தில் பெண்கள் தப்பிப் போவதற்கு ரொம்பவும் குறைச்சலாகத்தான் Chance இருந்தது. ஒரு பெண்ணுக்குத் தாம்பத்ய எண்ணம் வருகிற போதே அவளுக்குப் பதி என்று ஒருத்தன் இருந்து விட்டதால், அவனிடம் மட்டுமே அவளுடைய மனஸ் போயிற்று. இந்த எண்ணம் ஏற்பட்ட வயசுக்கப்புறமும் கல்யாணமாகாமல் இருப் பது என்று ஏற்பட்டால், அப்போது மனஸ் பல தினுசாகப் போகிறது. சித்த விகாரம் ஏற்படுகிறது. ஆனால், இப்படிச்

சாரதா சட்டத்திலிருந்து ராஜாங்க ரீதியாகவே ஏற்பட்டுவிட்டதால், எங்கள் கையைக் கட்டிப் போட்டுவிட்ட மாதிரித்தான் ஆகிவிட்டது. ஆனாலும் நினைத்து நினைத்து எத்தனையோ சட்டங்களை மாற்றுகிற மாதிரி, இதையும் மாற்றுவதற்கு அவர்களை (சர்க்காரை)த் தூண்டிவிடுகிற ரீதியில் Public Opinion-ஐ Create பண்ண (வெகுஜன அபிப்ராயத்தை உண்டுபண்ண) முடியுமா என்பதால்தான், இந்த விஷயத்தில் நான் முழுக்கக் கை கழுவாமல் எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் பெண்களுடைய மனோபாவம், பெண்ணைப் பெற்றவர்களுடைய மனோபாவம் எல்லாமே இப்போது விபரீதமாக மாறி, கல்யாணத்துக்கு முயற்சி பண்ணாமல் காலேஜில் கோ-எஜுகேஷன் (Co-education) முறையில் (ஆண் மாணவர்களோடு கூட்டுப் படிப்பு) படிப்பது, அப்புறம் புருஷர்களோடு உத்யோகம் பண்ணுவது என்றெல்லாம் ஆகி வருவதைப் பார்க்கிறபோது, உள்ளுக்குள்ளே ரத்தக் கண்ணீர் விட்டுக் கொள்வதைத் தவிர, ஏதாவது பண்ண முடியுமா என்று நம்பிக்கை போய்க் கொண்டுதான் இருக்கிறது.

எல்லாவற்றுக்கும் முதலில் சொன்னபடி, வேதியர் வேதம் ஓதுவதற்கானதைப் பண்ணிவிட்டாலே ராஜதண்டம், பாதிவ்ரத்ய தர்மம் (கற்பு நெறி) இந்த இரண்டும்கூடத் தன்னால் சரியாகிவிடும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் வேத ரக்ஷணத்தில் தீவிரமாக முயற்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

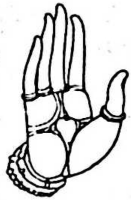
இதற்கு உங்கள் பசங்களைக் கொடுக்க வேண்டும். பணத்தையும் கொடுக்க வேண்டும். பணமில்லாத குடும்பத்துப் பசங்கள் வேத வித்யைக்கு வருவதற்காக, அவர்களுக்குத் தர வேண்டிய நிதி உதவியானது உங்களில் பணமுள்ளவர்களிடமிருந்து தான் வர வேண்டும். கற்றுக் கொடுக்கும் வாத்தியார் சம்பளம், புஸ்தகச் செலவு, பாடசாலைப் பராமரிப்பு எல்லாவற்றுக்கும் பணம் வேண்டும். இதற்காக ரொம்பவும் ஸ்வல்ப அளவிலேயே ஆரம்பித்து காணிக்கைத் திட்டம் வைத்திருக்கிறோம். மாசம் ஐந்து ரூபாய்★ செலுத்தினால் போதும். அதற்குப்

★ தற்போதைய சந்தா விவரம் பின்வருமாறு வருட சந்தா ரூ.60/- ஆயுள் நன்கொடை ரூ.600/- முகவரி: வேதரக்ஷணநிதி டிரஸ்ட், 12, கோவிந்த் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை-17.

பிரதியாக, நீங்கள் வேதமாதாவுக்குச் செய்கிற கைங்கரியத்தின் புண்ணிய பலனோடுகூட, இங்கே மடத்தில் நடக்கிற சந்திர மௌளீச்வர பூஜாப் பிரசாதம் (விபூதி, குங்குமம், மந்திராக்ஷதை) உங்களுக்குத் தபாலில் அனுப்பப்படும். உங்கள் நக்ஷத்திரத்தைத் தெரிவித்துப் பணம் அனுப்பினீர்களானால், மாதந்தோறும் உங்கள் நக்ஷத்திரத்திலேயே பிரசாதம் அனுப்பப்படும். அதனால் இதற்கு 'நக்ஷத்ரக் காணிக்கை' என்றே பெயர் வைத்திருக்கிறது.

திருப்பதி வேங்கடாசலபதி பேரைச் சொல்லி Chain Letter என்று போடுகிறார்களே... 'இந்த லெட்டரைக் காப்பிப் பண்ணி இத்தனை பேருக்கு அனுப்பா விட்டால் கண் போய்விடும், கால் போய்விடும்' என்று மிரட்டி எழுதுகிறார்களே, வேங்கட ரமண ஸ்வாமியின் பேருக்குப் பயந்து கொண்டு அனேகம் பேர் காப்பி பண்ணி அனுப்புகிறார்களே – அந்த மாதிரி ஏதாவது மிரட்டி உருட்டியாவது இந்த வேதத் தர்மத்துக்கு வசூல் பண்ண முடியுமா என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

அதிகம் வேண்டாம்! மாசத்துக்குத் தலைக்கு ஐந்து ரூபாய் தான் கேட்கிறேன். பிடிக்கிறதோ, பிடிக்கவில்லையோ சர்க்கார் வரி போட்டுவிட்டால் கொடுக்கிறீர்களா இல்லையா? அப்படி இதை நான் போட்டிருக்கிற வரி என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் நடத்துகிற கடுகத்தனை சர்க்காருக்குத் தர வேண்டிய வரி இது. இதற்காக பீச்சு, சினிமா இத்யாதியில் துளி குறைத்துக் கொண்டால் போதும். உங்கள் கடமை, என் கடமை இரண்டிலும் ஒரு பங்காவது பூர்த்தியானதாக ஆகும்!

வேத மஹிமை

வேதத்தின் மஹிமை எல்லையில்லாதது. லௌகிகத்தில் அதனுடைய பெருமை ஒருவிதத்தில் புலப்படுகிறது. அதற்கு ஈடும் இல்லை; இணையும் இல்லை என்று காட்டுகிறது. அதைச் சொல்லி முடிக்கிறேன்.

உலகத்தில் உள்ள க்ஷேத்திரங்களுக்குள் காசிதான் அதிக மகிமையுடையது என்று நினைக்கப்படுகிறது. வேறு க்ஷேத்தி ரங்களைப் பற்றி ரொம்பவும் உயர்த்திச் சொல்லும்போது அவை காசிக்குச் சமமானவை என்றே சொல்கிறார்கள். அதனா லேயே காசியினுடைய மகிமை தெரிகிறது. தக்ஷிண தேசத்தி லுள்ள ஒரு ஸ்தலத்தைத் தக்ஷிண காசி என்று சொல்வார்கள். உத்தரகாசி என்று ஹிமாசலத்தில் ஒரு ஸ்தலத்தைச் சொல்கிறார் கள். விருத்த காசி என்று விருத்தாசலத்துக்குப் பெயர். சித்தூர் ஜில்லாவிலுள்ள புக்கே என்னும் ஊரும் ஒரு காசி என்று சொல் லப்படுகிறது. தென்காசி என்றே ஓர் ஊர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் இருக்கிறது. மற்ற ஸ்தலங்களை 'இது காசி க்ஷேத் திரத்துக்குச் சமமானது' என்கிறார்கள். கும்பகோணத்தைப் பற்றியோ 'இது காசியிலும் வீசம் அதிகம்' என்று சொல்கிறார் கள். கும்பகோணம் ஸ்தலத்தைப் பற்றி ஒரு ஸ்லோகம் உண்டு.

> அந்ய க்ஷேத்ரே க்ருதம் பாபம் புண்ய க்ஷேத்ரே விநச்யதி
> புண்ய க்ஷேத்ரே க்ருதம் பாபம் வாராணஸ்யாம் விநச்யதி॥
> வாராணஸ்யாம் க்ருதம் பாபம் கும்பகோணே விநச்யதி॥
> கும்பகோணே க்ருதம் பாபம் கும்பகோணே விநச்யதி॥

என்பது அந்த ஸ்லோகம். 'சாதாரணமாக ஓர் ஊரில் பண்ணும் பாபம் புண்ணிய க்ஷேத்ரத்துக்குப் போனால் போய்விடும். புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலேயே பாபம் பண்ணினால்? அந்தப் பாபம் வாரணாசி என்ற காசிக்குப் போனால் போய்விடும்.

காசியிலும் பாபம் செய்தால்? அது கும்பகோணத்துக்குப் போனால் நசித்துவிடும். சரி, அந்தக் கும்பகோணத்திலேயே பாபம் பண்ணிவிட்டால்? அதுவும் கும்பகோணத்திலேயே அழிந்து போய்விடும்' என்று அர்த்தம். காசியைவிடக் கும்பகோணம் அதிக மகிமையுடையது என்பது இதன் கருத்து!

இவ்வாறு காசியைவிட உத்கிருஷ்டமானது, காசிக்குச் சமமானது என்று சொல்வதனாலேயே காசிக்குத்தான் தனி மகிமை இருக்கிறதென்று தெரிகிறது. அதை உபமானமாகச் சொல்லிச் சொல்லி, அதற்கு இன்னும் கௌரவத்தை உண்டாக்கி விடுகிறார்கள். ஒரு பெரியவர் காசி க்ஷேத்திரத்தைப் பற்றி ஒரு ஸ்லோகம் சொல்லியிருக்கிறார். அது க்ஷேத்ராணாம் உத்தமானாம் அபி யத் உபமயா கா (அ)பி லோகே ப்ரசஸ்தி என்று ஆரம்பிக்கிறது. 'உத்தம க்ஷேத்திரங்களுக்கும் எதை உபமானமாகச் சொன்னால் பிரசித்தி வருகிறதோ அந்தக்'காசி' என்று அர்த்தம்.

இதேபோல் எந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தை உயர்த்திச் சொல்வதானாலும், 'இது கங்கைக்குச் சமானம்' அல்லது 'கங்கையை விடவும் உசத்தி' என்கிற வழக்கம் உள்ளது.

இதனால் க்ஷேத்திரங்களில் பரம உத்தமமானது காசி; தீர்த்தங்களில் பரம உத்தமமானது கங்கை என்றுதானே ஏற்படுகிறது?

இதைப் போல் வேதத்துக்குக் கௌரவம் என்னவெனில், எந்த உயர்ந்த நூலானாலும் 'இது வேதத்துக்குச் சமானம்' என்று சொல்வதுதான்!

ராமாயணம் மிகவும் பிரசித்தமானது. அந்தக் கதையில் பலவகையானவை இருக்கின்றன. எந்த இந்திய பாஷையிலும் உயர்ந்ததாகவுள்ள நாடகம், கீர்த்தனம், காவியம் எல்லாம் ராம கதையே. யாரை எடுத்தாலும் ராமாயணத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ராமாயணத்தின் கௌரவத்தைச் சொல்ல வந்தபோது அது வேதம் என்றே சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிறது.

வேத ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மனா

'ப்ரசேதஸின் புத்ரரான வால்மீகியின் மூலமாக வேதமே ஸாக்ஷாத் ராமாயணமாக உருவெடுத்தது' என்று பொருள்.

மகாபாரதத்துக்கும் வேதம் என்னும் பெயர் சொல்லப்படுகிறது. நாலு வேதங்களுக்குப் பிறகு இதை ஐந்தாவது வேதமாக வைத்து பஞ்சமோ வேத என்று கொண்டாடுகிறார்கள்.

சடகோபர் என்றும் மாறன் என்றும் பெயர் பெற்ற நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியை வைஷ்ணவர்கள் தலைக்கு மேல் வைத்துக் கொண்டாடுவார்கள். 'வேதம் தமிழ் செய்தான் மாறன் சடகோபன்' என்றே அதையும் சொல்கிறார்கள். அதனால் அதுவும் வேதம் என்றே எண்ணப்படுவது தெரிகிறது.

தமிழில் மிகவும் பிரசித்தமான நீதி சாஸ்திரமாகிய குறளும் கூடத் தமிழ் வேதம் என்றுதானே சொல்லப்படுகிறது?

திருவள்ளுவர் அந்தத் திருக்குறளைச் செய்தார். அந்தக் காலத்தில் மதுரையில் கடைச்சங்கம் இருந்தது. அங்கே சுந்தரேச்வரரால் கொடுக்கப்பட்ட பலகை ஒன்று இருந்தது. அதன் மேல் யோக்கியதை இருந்தவர் உட்காரலாம். யோக்கியதை இல்லா விட்டால் தள்ளிவிடும். அது எப்படி? இதை நம்மால் நம்ப முடியவில்லை. ஆனால், ஒரு மெஷினில் காசு போட்டால் அது டிக்கெட்டை வெளியே தள்ளுகிறது என்பதை நம்புகிறோம்!

திருவள்ளுவர் தாம் செய்த குறளை எடுத்துக் கொண்டு அந்தச் சங்கத்துக்குப் போனார்.

பொதுவாக வித்வான்கள் மற்றவர்களை அலக்ஷ்யம் பண்ணுவார்கள். ஏகமாகப் பரீக்ஷைகள் வைப்பார்கள். அப்படிப் பண்ணுவதனால், அசடாயிருப்பவர்கள் 'நானும் படித்தவன்' என்று சொல்லிக் கொள்ள முடியாது. கெட்ட சரக்கை எழுதிப் பிரசாரம் பண்ண முடியாது. ஆகையால் அப்படிப் பண்ணுவது ஒருவகையில் நல்லதையே உண்டாக்குகிறது. ஆனால், அந்த அலக்ஷ்ய புத்தி அதிகமாகப் போகக் கூடாது. அது தப்பு.

திருவள்ளுவர் கொண்டுபோன சுவடியை அந்தச் சங்கப் பலகையில் வைக்கச் சொன்னார்கள். 'இந்தச் சுவடிக்குச் சங்கப் பலகை இடம் கொடுத்தால்தான் இதை இலக்கியத் தரமுள்ளது என்று ஒப்புக்கொள்ள முடியும்' என்று மற்ற புலவர்கள் சொல்லி விட்டார்கள். திருவள்ளுவரும் 'ஆகா, அப்படியே!' என்று அந்தச் சின்னச் சுவடியைப் பலகையில் வைத்தார். அது அந்தச் சுவடிக்கு மட்டும் இடம் கொடுத்து, மற்றவர்களையெல் லாம் கீழே தள்ளிவிட்டது!

அப்போது ஏனைய புலவர்கள் எல்லோரும் குறளின் பெருமையை உணர்ந்து, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு செய் யுளால் புகழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஒருவர்,

ஆரியமுஞ் செந்தமிழு மாராய்ந் திதனினிது
சீரிய தென்றொன்றைச் செப்பரிதால் – ஆரியம்
வேத முடைத்து; தமிழ்திரு வள்ளுவனார்
ஓதுகுறட் பாவு டைத்து

(திருவள்ளுவ மாலை)

என்று சொல்லியிருக்கிறார். 'ஸம்ஸ்கிருதம் பெரியதா, தமிழ் பெரியதா என்று கேட்டால், ஸம்ஸ்கிருதம்தான் என்று நேற்று வரையிலும் சொல்லியிருக்கலாம். இன்றிலிருந்து அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கு உயர்வு அதில் வேதம் இருக்கிறது என்பதே. அதற்குச் சமானமாகத் தமிழில் இன்றைக் குக் குறள் வந்துவிட்டதே! அது எப்படி உயர்வு உடையதா கும்?' என்று அவர் சொல்கிறார். இதனால் குறளானது வேத சமானம் என்பது தாத்பரியம். வேதத்தால்தான் ஸம்ஸ்கிருதத் துக்கே பெருமை, வேதம் எந்தப் பாஷையில் இருக்கிறதோ அந்தப் பாஷைதான் எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தது என்ற கருத்துகளும் இங்கே வெளிப்படுகின்றன.

தேவாரமும் திருவாசகமும் தமிழ் வேதம் என்பது சைவர்க ளுக்குப் பிரசித்தம்.

இவை நம் மதத்துக்குள் அகப்பட்டவை.

கிறிஸ்தவர்கள் பைபிள் புஸ்தகம் கொண்டு வந்தார்கள். அதற்கும் 'சத்திய வேதம்' என்று பெயரிட்டார்கள்.

இப்படி உலகத்திலிருக்கும் வியவஹாரத்தைப் பார்த்தால் வேதத்துக்கு ஒரு தனி கௌரவம் இருக்கிறது. ஒரு பிரகாசமான கிரந்தத்தால் மற்றவற்றை வியவஹரிப்பது பிரசித்தமான உலக வழக்கம் என்றால், நம் புஸ்தகங்களிலெல்லாம் இப்படிப் பட்ட முதன்மை ஸ்தானம் வகிப்பது வேதமாகவே இருக்கிறது.

இப்படிக் காலம் சொல்ல முடியாமல் நம் தேசம் முழுவதிலும் உரைத்து உரைத்து நம்முடைய மகத்தான கலாசாரத்துக்கு ஜீவ ஸத்தாக ஊறிப்போயிருக்கிற வேத நிதியை, நம்முடைய அஜாக்கிரதையால் 'இனிமேல் இல்லை' என்று ஆகும்படியாகச் செய்துவிடக் கூடாது. இந்துவாகப் பிறந்த ஒவ்வொருத்தருக்கும் இதைவிடப் பெரிய பொறுப்பு எதுவும் இல்லை!

வேத சப்தம் பிரகாசிக்க வேண்டும்; வேத அர்த்தம் பிரசாரமாக வேண்டும்; வைதிக அனுஷ்டானங்கள் புது ஜீவனைப் பெற்றுத் திகழ வேண்டும். நம்முடைய ஒரு தேசத்திலே இப்படி ஏற்பட்டு விட்டால் போதும். ஒருத்தனுடைய ஹ்ருதயம் பலமாக இருந்து விட்டால் மற்ற அவயவங்களுக்கு எத்தனை வியாதி வந்தாலும் அவன் பிழைத்துக் கொள்கிற மாதிரி, லோகத்திலுள்ள அத்தனை தேசங்களுமே நல்ல வழிக்கு வந்து, ஸமஸ்த ஜனங்களும் க்ஷேமமாக இருப்பார்கள். வேத தர்மம் பிரார்த்தனை பண்ணுவதும் இதைத்தான்.

லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகிநோ பவந்து!
வையகமும் துயர் தீர்கவே!

ஷடங்கங்கள்

இந்து மதத்தின் ஆதாரப் புஸ்தகங்களில், வேதத்துக்கு அடுத்தபடியாக வருவது வேதத்தின் ஆறு அங்கங்கள்.

வேதத்தை ஒரு மூர்த்தியாகச் சொல்லும்போது அந்த வேத

புருஷனுக்குப் பல அங்கங்கள் இருக்கின்றன. வாய், மூக்கு, கண், காது, கை, பாதம் என்ற ஆறு அங்கங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றை 'ஷட் (ஆறு) அங்கம்', 'ஷடங்கம்' என்று சொல்வார்கள். சடங்கு என்று சொல்வது அந்த வார்த்தையிலிருந்து மருவி வந்ததுதான்.

'வேதமோ(டு) ஆறு அங்கம் ஆயினான்' தேவாரம் சொல்லும் ஆறு அங்கம் ஷடங்கமே!

பழைய காலத்தில் தர்மசாஸனங்களெல்லாம் கோயில் சுவர்களில் கல்லில் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. தர்மங்களைப் பதிவு செய்யும் ஸப் ரிஜிஸ்திரார் ஆபீஸ் பழைய நாளில் கோயில் தான்! திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்து ராஜ்யாதிகாரிகளுள் திருமந்திர ஓலை என்பவன் ஓர் உத்தியோகஸ்தன். சமீபகாலம் வரையில் அந்த ராஜ்யத்தில் இந்த உத்யோகம் இருந்தது. பூர்வத்தில் தமிழ்நாட்டில் எல்லா அரசர்களிடமும் இப்படியொரு அதிகாரி இருந்தான். இந்தக் காலத்தில் 'பிரைவேட் செகரட்டரி' என்று சொல்கிறார்களே, அந்த மாதிரி. அவன் அரசன் எது சொன்னாலும் அதை ஓலையில் எழுதிக் கொள்ள வேண்டும். பின்பு அதை யார் யாருக்கு அனுப்ப வேண்டுமோ அவர்களுக்கு அனுப்ப வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் யார் எந்தத் தர்மம் பண்ணினாலும், அதை மகாராஜாவுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். அவன் அதை ஒப்புக் கொண்டு ஆக்ஞை பண்ணுவான். அந்த ஆக்ஞையைத் திருமந்திர ஓலைக்காரன் எழுதி அனுப்புவான். அப்படி எழுதிக் கடைசியில், 'கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக் கொள்வதாகவும்' என்று முடிப்பான். அந்த ஆக்ஞை எந்த ஊரில் தர்மம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த ஊர் சபையாருக்கு அனுப்பப்படும். அவர்கள் அதைக் கோயில் சுவரில் வெட்டச் செய்வார்கள். இதுதான் 'கல்லில் வெட்டிக் கொள்வது' என்பது. அனேகக் கோயில்களிலுள்ள சிலாசாஸனங்கள் இவைதான்!

'செம்பில் வெட்டிக் கொள்வது' என்பது தாமிர சாஸனமாகச் செப்பேடுகளில் எழுதி, ஓர் ஏட்டுக்கு மேல் போனால் ஓட்டை பண்ணி வளையம் போட்டுக் கோத்து வைப்பதாகும். இதற்கும் உள்ளூர் சபையார் அங்கீகாரம் கொடுக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட செப்பேடுகளும் கோயில்களிலேயே பாதுகாப்

பாகப் பூமிக்கு அடியிலுள்ள 'க்ஷேமம்' என்கிற (க்ஷேமம் என்றால் பாதுகாப்பு என்றுதானே அர்த்தம்?) இடத்தில் வைக்கப்படும். தேச வாழ்வே ஈஸ்வரன் கையில் ஒப்பிக்கப்பட்டு, ஆலயம் என்பதே ஒரு நாட்டின் உயர்நிலையாகக் கருதப்பட்டு வந்ததால், இப்படி அதுவே ரிஜிஸ்திரார் ஆபீஸ், எபிக்ராஃபி ஆபீஸ் எல்லாமாக இருந்தது. அந்த விஷயம் இருக்கட்டும்.

ஊர்தோறும் இருந்த சபை விஷயத்துக்கு வருகிறேன்.

ஒவ்வொரு ஊரிலும் பிராமணர்கள் அங்கம் வகிப்பதாக இந்த 'சபை' என்பது இருந்தது. அதில் வேதமும் மந்திரப் பிராம்மணமும் தெரிந்தவன் அங்கத்தினனாகலாம். அங்கத்தினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறைகள் உண்டு. இன்னார் இன்னார்தாம் அந்தச் சபைக்கு அங்கத்தினராகலாமென்ற விதி உண்டு. இன்ன இன்ன குற்றம் செய்தவர்களும் அவர்களுடைய பந்துக்களும் சபைக்கு அங்கத்தினர் ஆகக் கூடாது என்ற நியதியும் உண்டு. அங்கத்தினராவதற்குப் போட்டி போடும் ஒவ்வொருவர் பெயரையும் ஓலையில் எழுதிக் குடத்தில் போட்டு ஒரு குழந்தையைக் கொண்டு எடுக்கச் சொல்லுவது வழக்கம். அப்படி எடுத்த ஓலையில் உள்ள பெயருடையவர் சபைக்கு அங்கத்தினராவார். உத்திரமேரூர் என்னும் ஊரில் உள்ள சிலாசாஸனத்தில் இந்த விஷயங்கள் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

அந்தச் சபையினருக்குள் பல பிரிவுகள் உண்டு. நீருக்காக ஒரு பிரிவு, வரி போட ஒரு பிரிவு முதலிய பல பிரிவுகள் உண்டு. தர்மத்துக்கு நிலம் கொடுத்தாலும், பணம் கொடுத்தாலும், மாடு ஆடுகளைக் கோயில்களுக்கு விட்டாலும், தீபம் போடுவதற்காக ஏற்பாடு செய்தாலும் இப்படி எதுவானாலும் அந்தச் சபையினர் மூலமாக விட வேண்டும். அவர்கள் அதை அங்கீகரிப்பார்கள். அந்தத் தர்மசாஸனத்தில் 'இங்ஙனம் சபையோம்' என்று அவர்கள் கையெழுத்துப் போடுவார்கள். அப்படி உள்ள கையெழுத்துகளால் பல அங்கத்தினருடைய பெயர்கள் இப்போது தெரிய வருகின்றன. அவற்றிலிருந்து 'ஷட்கர்மநிரதன்' என்றும், 'சடங்கவி' என்றும் பிராமணர்களுக்குப் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது தெரிய வருகிறது. 'சடங்கவி' என்பது 'ஷடங்கவித்' என்பதன் சிதைவாகும்.

ஷட்+அங்கம்+வித் – அதாவது 'ஆறு அங்கங்களை அறிந்தவன்' என்பது அதன் அர்த்தம். அந்தப் பிராமணர்கள் ஆறு அங்கங்களையும் அறிந்தவர்கள் என்று தெரிய வருகிறது. இப்படி நம் நாட்டின் சின்னச் சின்ன ஊர்களில்கூட எத்தனை ஷடங்கவித்துகள் இருந்திருக்கிறார்கள் என்று பழைய சாஸனங்களிலிருந்து தெரிகிறது. இவர்கள் முக்கியமாக வைதிகக் கர்மானுஷ்டானம் செய்தவர்கள்தானே? இதனால்தான் வைதிகக் கர்மாக்களுக்கே 'சடங்கு' என்ற சொல்லும் வந்தது. சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளுக்குப் பெண் கொடுக்க வந்தவருக்கு 'சடங்கவி சிவாசாரியார்' என்றே பெயர் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆறு அங்கங்களாவன: சிக்ஷை (எழுத்திலக்கணம்), வியாகரணம் (சொல்லிலக்கணம்), நிருக்தம் (நிகண்டு), கல்பம் (கர்மானுஷ்டான முறை), சந்தஸ் (பாவிலக்கணம்), ஜ்யோதிஷம் (சோதிடம்) என்பவை. பிராமணன் வேதங்களையும் இந்த ஆறு அங்கங்களையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். முதலில் வேதாத்யயனம் செய்ய வேண்டும். அந்த வேதத்துக்கு அர்த்தம் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, இந்த ஆறு அங்கங்களையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

வேத புருஷனுக்கு சிக்ஷை மூக்கு; வியாகரணம் முகம், அதாவது வாய் (வியாகரணப்படி ஒன்றைச் சொல்ல முடியாவிட்டால் உளற வேண்டும்); கல்பம் கை; நிருக்தம் காது; சந்தஸ் பாதம்; ஜ்யோதிஷம் கண். ஜோஸ்யம் என்பது ஜ்யோதிஷத்தையே குறிக்கும்.

ஏன் இப்படி ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்தை ஒவ்வொரு அவயவமாகச் சொல்லியிருக்கிறது என்பதை அந்தந்தச் சாஸ்திரத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது பார்க்கலாம்! பொருத்தமாகத்தான் இப்படி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியும்.

முதலில் 'சிக்ஷை'யில் ஆரம்பிக்கலாம்.

மூச்சு அவயவம்

சிக்ஷை என்பது வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களில் பிரதம அங்கம். வேதத்துக்கு நாசி (மூக்கு) ஸ்தானம் சிக்ஷை. மூக்கு என்பதால் முகர்ந்து பார்க்கிற சின்ன உபயோகத்துக்காக ஏற்பட்டது என்று (அர்த்தம்) இல்லை. மூக்கினால்தானே மூச்சு விடுகிறோம்? நமக்குப் பிராணாதாரமான சுவாசத்தை விடுவதற்கு நாசி உதவுகிறாற்போல், வேத மந்திரங்களுக்கு உயிர் மூச்சாக இருக்கிற அங்கம் சிக்ஷை.

வேத மந்திரங்களுக்கு உயிர் எதில் இருக்கிறது? மந்திரங்களின் ஒவ்வொரு எழுத்தையும், அதன் பரிமாணம் எப்படியிருக்க வேண்டுமோ அப்படிச் சரியாக உச்சரிக்க வேண்டும். 'அக்ஷர சுத்தம்' என்று இதற்குப் பெயர். அதோடுகூட ஒவ்வொரு எழுத்தையும் உயர்த்திச் சொல்வதா, தாழ்த்திச் சொல்வதா, சமனாகச் சொல்வதா என்ற பாகுபாடும் உண்டு. இந்த மூன்றையும் முறையே உதாத்தம், அனுதாத்தம், ஸ்வரிதம் என்று சொல்வார்கள். இவை இருக்க வேண்டியபடி இருந்தால் அதற்கே 'ஸ்வர சுத்தம்' என்று பெயர். இப்படியாக அக்ஷர சுத்தம், ஸ்வர சுத்தம் இரண்டும் இருந்தால்தான் மந்திரங்கள் பலன் தரும். மந்திரங்களில் அர்த்தத்தைவிடக்கூட இம்மாதிரி அவற்றின் ஒலி சரியாக இருக்க வேண்டியதுதான் முக்கியம். அர்த்தம் தெரியாவிட்டாலும்கூட, மந்திரங்களின் சப்த ரூபத்தை உள்ளபடி உச்சரித்து விட்டால் அவை பலன் தந்து விடும். ஆகையால், மந்திர ஸமூஹமாகவே இருக்கப்பட்ட வேதத்துக்கு எது மூச்சு ஸ்தானம் என்றால் சப்த ரூபம்தான்!

தேள்கொட்டு மந்திரம் இருக்கிறது. அதற்கு அர்த்தம் சொல்லக் கூடாது. அதில் உள்ள எழுத்துகளுக்குத்தான் யோக்கியதை உண்டு. சில வகையான சப்தங்களுக்குச் சில சக்தி உண்டு. திவஸ மந்திரங்களை ஸம்ஸ்கிருதத்திலே ஏன் சொல்ல வேண்

டும்? இங்கிலீஷிலாவது தமிழிலாவது சொன்னால் என்ன? அப்பொழுது சப்தம் வேறாய் விடுகிறது. அந்தச் சப்தம்தான் பிரதானம். பில்லி சூனியம் வைக்கிறவர்களுடைய பல்லைத் தட்டிவிட்டால் அவர்கள் செய்கிறது பலிக்காது. ஏனென்றால் பல் போன பின்பு உச்சாரணத்தில் தப்பு ஏற்படும். உச்சாரணம் வேதத்துக்குப் பிரதானம். அது சரியாக இருக்க என்ன செய்வது? அக்ஷரத்தை இப்படி இப்படி ஒலிக்க வேண்டுமென்று நன்றாக வரையறுத்து லக்ஷணம் சொல்ல வேண்டும்.

இப்படி அக்ஷர லக்ஷணத்தைச் சொல்வதுதான் சிக்ஷை என்பது. வேதாக்ஷரங்களின் லக்ஷணத்தை வரையறை செய்து கொடுப்பதே சிக்ஷா சாஸ்திரம்.

ஒரு பாஷையில் இப்படியிப்படி உச்சரிக்க வேண்டும் (Pronounce பண்ண வேண்டும்) என்று முறைப்படுத்துகிறதை Phonetics என்கிறார்கள். மற்ற பாஷைகளைவிட வேத பாஷைக்கு இந்த ஃபோனடிக்ஸ் ரொம்பவும் முக்கியம். ஏனென்றால் உச்சரிப்பு மாறினால் பலனே மாறிவிடுகிறதை அந்தப் பாஷையிலேயே பார்க்கிறோம்.

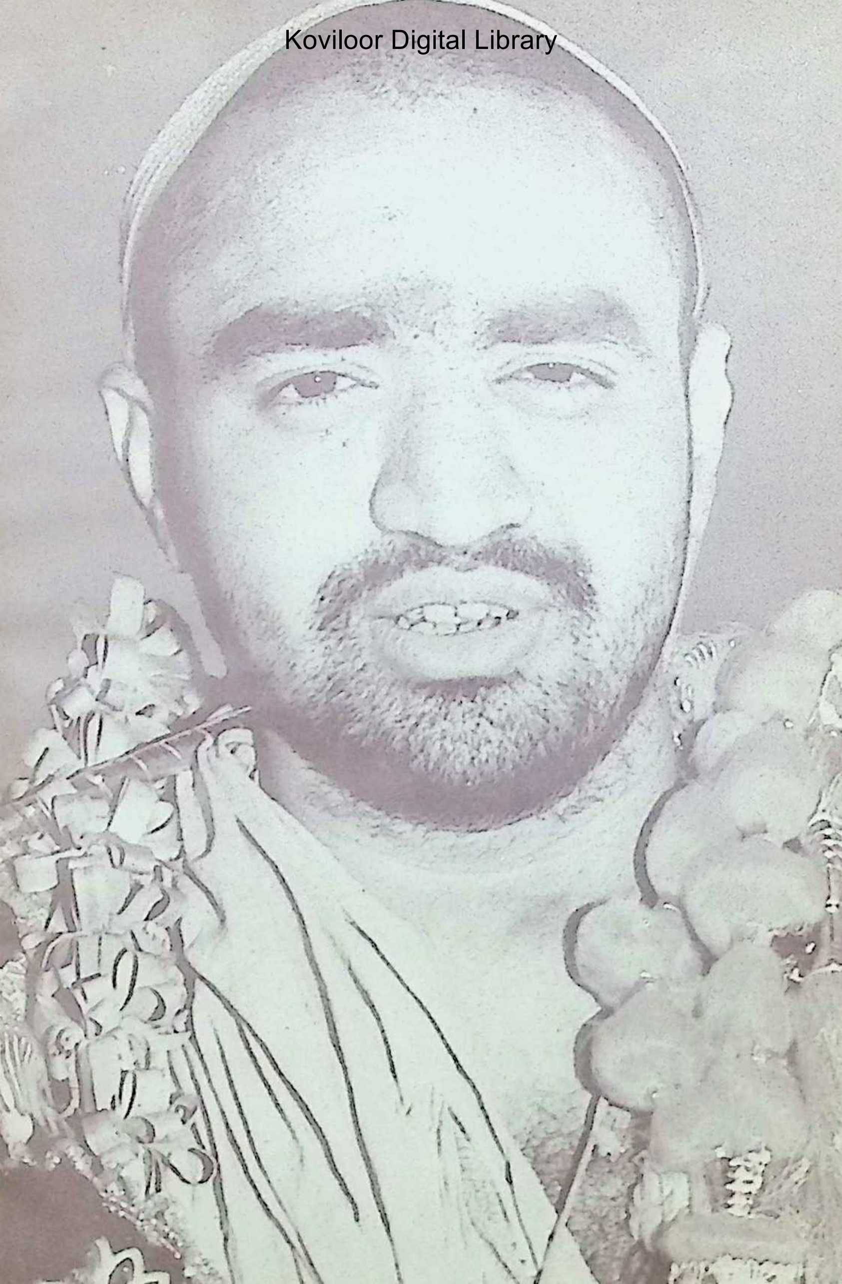
இப்படிப்பட்ட Vedic Phonetics-ஆக இருப்பதால்தான் சிக்ஷா சாஸ்திரத்தை வேத புருஷனின் ஆறு அங்கங்களில் முதலாவதாக வைத்துள்ளார்கள். தமிழில் அதை 'எழுத்திலக்கணம்' என்று சொல்லலாம்.

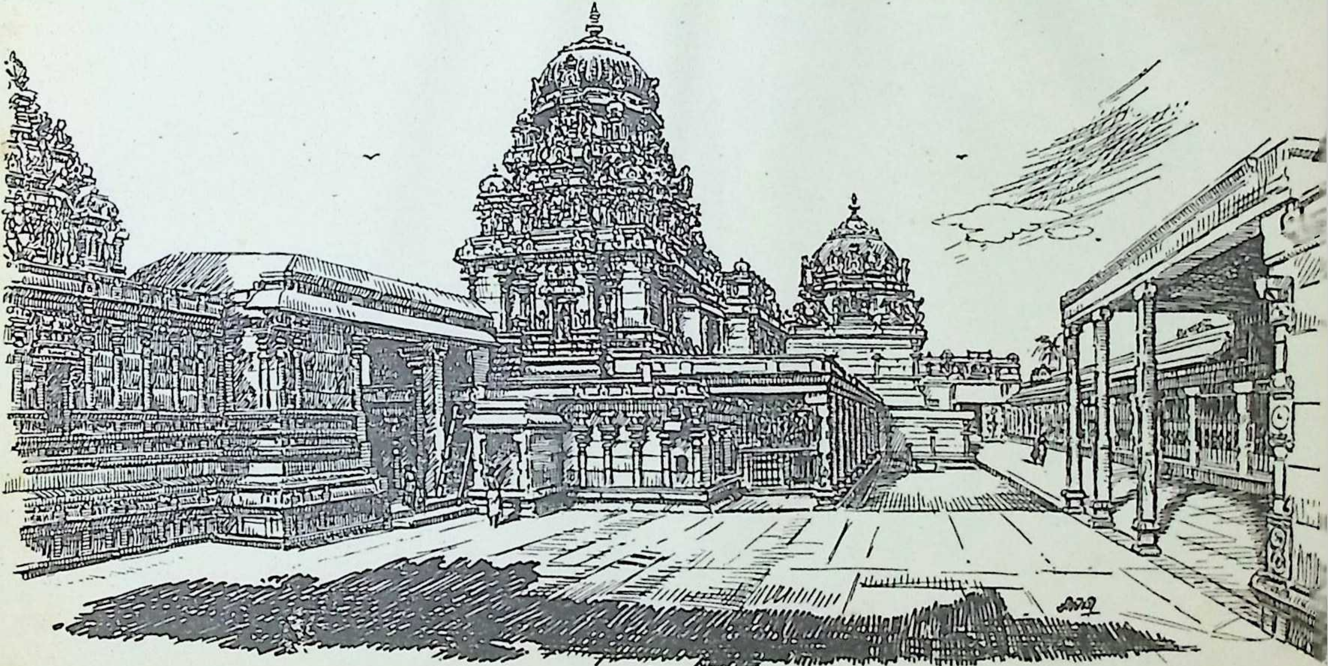
சிக்ஷையைப் பற்றி வேதமுடியான உபநிஷத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. தைத்திரீய உபநிஷத்து 'சீக்ஷாவல்லி' என்பதிலேயே ஆரம்பிக்கிறது. அதன் முதல் மந்திரம் 'சீக்ஷா சாஸ்திரத்தை இப்போது வியாக்யானம் பண்ணுவோமாக, அதாவது விளக்குவோமாக!' என்று ஆரம்பிக்கிறது.

இங்கேயும் சரி, மற்றும் அனேக வேத நூல்களிலும் சரி, 'சிக்ஷா' என்பதை நீட்டி 'சீக்ஷா' என்றே சொல்லியிருக்கும். ஆசார்யாள் (ஆதிசங்கரர்) தம்முடைய பாஷ்யத்திலே 'தைர்க்யம் சாந்தஸம்' என்கிறார். தைர்க்யம் என்றால் தீர்க்கமாக ஆவது. அதாவது, குறிலாக இருக்க வேண்டிய 'சி' நெடிலாக 'சீ' என்று ஆவது. தமிழில்கூடச் செய்யுள்களில் 'நிழல்'

என்பதை நீட்டி 'நீழல், திருவடி நீழல்' என்கிறோம். வேத பாஷைக்கு ஸம்ஸ்கிருதம் என்று பேர் இல்லை என்றும், அதற்குச் சந்தஸ் என்றே பேர் என்றும் முன்பே சொன்னேனல்லவா? 'சாந்தஸம்' என்பது அப்படிப்பட்ட சந்தஸ் பாஷையை, அதாவது வேதத்துக்கேயான விசேஷப் பிரயோகத்தைச் சொல்வது!

அடுத்த புத்தகத்தில்...
வேதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

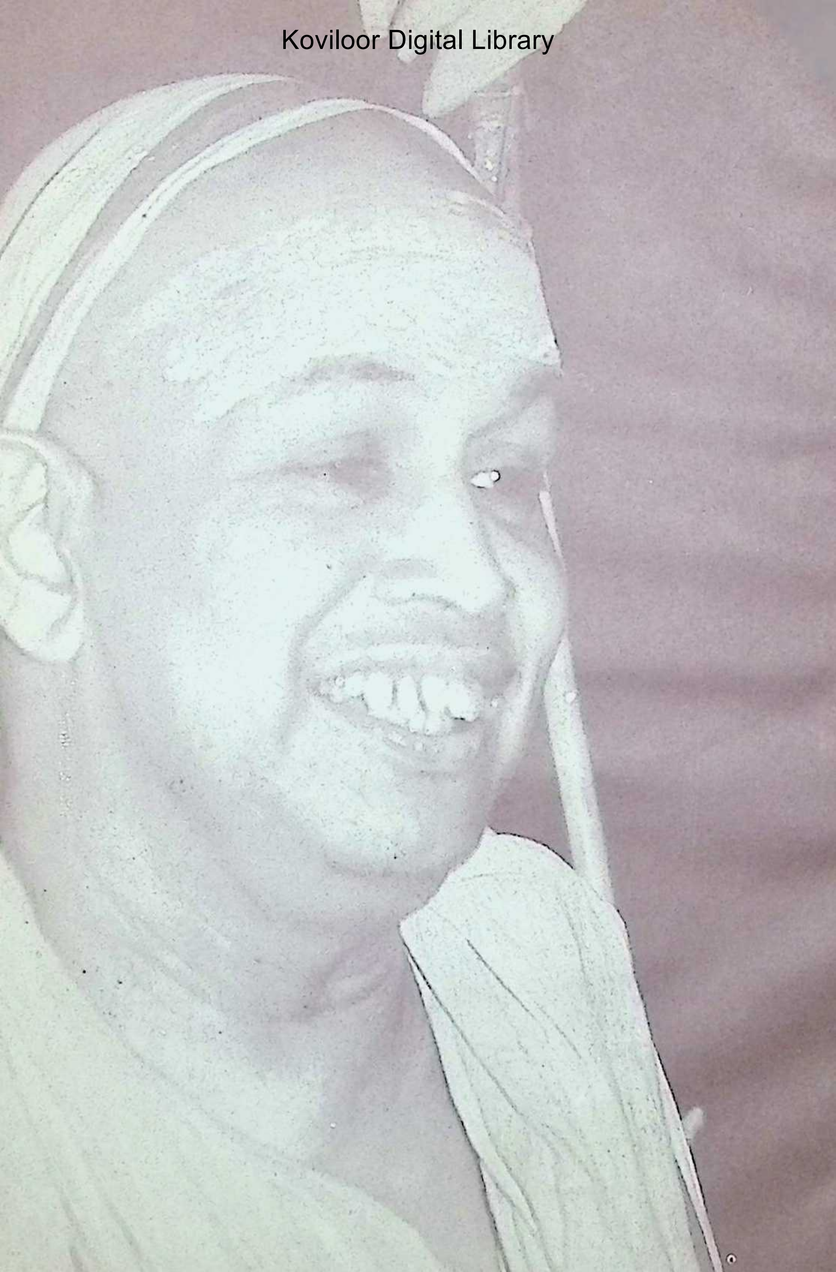

சிக்கல் ஸ்ரீ சிங்கார வடிவேலன் ஆலயத்தின் தோற்றம்...

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீ

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

27

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஆகஸ்டு 1993

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை – 600 002.

வேதம்

விஞ்ஞான பூர்வமான யோகம்

ஹார்மோனியத்திலும், நாயனத்திலும், புல்லாங்குழலிலும் காற்றைப் பலவிதமாக அளவுபடுத்திச் சில இடைவெளிகளில் விடுகிறதால்தானே சப்தம் உண்டாகிறது? நம் தொண்டையிலும் அப்படிப்பட்ட அமைப்பு இருக்கிறது. தொண்டை மட்டுமில்லை; நாபிக்குக் கீழே மூலாதார ஸ்தானத்திலிருந்து சுவாஸம் என்கிற காற்றின் கதியைப் பல தினுசில் அளவுபடுத்திக் கொண்டு வருவதால்தான் நாம் பேசவும் பாடவும் முடிகிறது. பகவான் பண்ணின இந்த மனுஷ்ய வாத்யம் ஹார்மோனியம், நாயனம் முதலியவற்றைவிட சிரேஷ்டமானது. எப்படியென்றால், அவற்றில் வெறும் ஒலிகளை மட்டும்தான் எழுப்ப முடியும். அ, க, ச, ங மாதிரியான அக்ஷரங்களை எழுப்ப முடியாது. மனுஷ்யனுக்கு மட்டுமே இந்தத் திறமை இருக்கிறது. மிருகங்களும்கூட ஏதாவது ஓரிரண்டு விதமான சப்தங்களைத்தான் போட முடிகிறதே தவிர, இப்படி இத்தனை ஆயிரம் அக்ஷரங்களை எழுப்ப முடியாது!

மனுஷ்யனுக்கு மட்டுமே இந்த ஆற்றலை ஈஸ்வரன் தந்திருக்கிறான் என்பதாலேயே அதன் முக்கியத்துவத்தை அறியலாம். இவ்வளவு முக்கியமான ஒன்று, இப்போது நாம் பண்ணுகிற மாதிரி விருதாப் பேச்சில், அரட்டையில் வீணாகக் கூடாது. இதை வைத்துக் கொண்டு தேவ சக்திகளைப் பிடிக்க வேண்டும். அதனால் உலக நலனை உண்டாக்க வேண்டும். நம் ஆத்மாவை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். இந்த மூன்று காரியங்களையும் செய்யும் சப்தங்களாகத்தான் வேத மந்திரங்களை

ரிஷிகள் பிடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதைப் புரிந்து கொண்டால் உச்சாரணத்துக்கே இத்தனை மதிப்புக் கொடுத்து சிக்ஷா சாஸ்திரம் என்ற ஒன்று ஏன் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது புரியும். அதிலே ரொம்பவும் மைன்யூட்டாக (நுணுக்கமாக) இன்றைய பாஷா சாஸ்திர நிபுணர்களும், ஸயன்டிஸ்ட்களும் கூட ஆச்சரியப்படும்படியாக, அடிவயிற்றிலிருந்து ஆரம்பித்து இன்னின்ன மாதிரிக் காற்று புரளும்படியாகப் பண்ணி, அது இன்னின்ன இடத்திலே பட்டு, வாய் வழியாக இப்படியிப்படி வர வேண்டும் என்று அக்ஷரங்களை அப்பழுக்கில்லாமல், அக்யூரேட்டாக நிர்ணயம் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிறது.

காற்றானது இப்படி நமக்குள்ளே பலவிதமாகச் செல்கிற போது அதுவும் ஒரு தினுசில் யோக சாதனையாகவே ஆகிறது. ச்வாஸ கதியினால் நம் நாடிகளில் ஏற்படுகிற சலனங்களால் தான் நம்முடைய உணர்ச்சிகள், சக்திகள் எல்லாம் உருவாகின்றன என்றும், 'அண்டத்தில் இருப்பதெல்லாம் பிண்டத்தில் உண்டு' என்றபடி, இதே சலனங்கள் வெளி லோகத்திலும் அனேக விதமான அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தி உலக வியாபாரத்தை உண்டாக்குகிறது என்றும் முன்னேயே சொன்னேனல்லவா? இதனால்தான் மூச்சையடக்கி யோக ஸித்தி பெற்ற மகான்களுக்கு உள்ள அதே சக்தி, மந்திர ஸித்தி பெற்றவர்களுக்கும் உண்டாகிறது. யோகம் என்று நாம் பொதுவிலே சொல்வது ராஜ யோகம் என்றால், இதை மந்திர யோகம் என்றே சொல்லலாம்.

மந்திரங்களில் ஒவ்வொரு அக்ஷரமும் இப்படி உண்டாக வேண்டும், அதன் ஸ்வரம் இப்படியிருக்க வேண்டும், 'மாத்திரை' என்பதான அதன் கால நீளம் இப்படியிருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் சிக்ஷா சாஸ்திரம் விளக்குகிறது. 'மாத்திரை' என்பதில் குறில்-நெடில் என்பன போன்ற விஷயங்கள் விளக்கப்படும். குறிலுக்கு 'ஹ்ரஸ்வம்' என்றும், நெடிலுக்கு 'தீர்க்கம்' என்றும் பேர். வார்த்தைகளை ஸந்தி பிரிக்காமல் சேர்த்துச் சொல்கிறதற்கான Guidance முதலான அனேக விஷயங்கள் – அத்யயனம் செய்கிறவர்களுக்கு உறுதுணையான விஷயங்கள் சிக்ஷா சாஸ்திரத்தினாலேயே தெரிய வருகின்றன.

'க' மாதிரியான ஒரு சப்தம் கழுத்துக்கும் தொண்டைக்கும் நடுவேயிருந்து இப்படி வர வேண்டும். இன்னொன்றிலே மூக்காலும் (nasal) வர வேண்டும் (அதாவது ஞ மாதிரியானவை). இன்னின்ன பல்லிலே நாக்குப் பட்டு வர வேண்டும் ('த' முதலிய சப்தங்கள்). இன்னின்ன மேலண்ணத்தில் நாக்குப் பட ஒலிக்க வேண்டும் ('ல' போன்றவை). முழுக்க உதட்டை மடித்து வர வேண்டிய சப்தம் ('ம'); பல்லும் உதடும் சேர்ந்து உண்டாக்க வேண்டியது ('வ' – Labio-dental என்று சொல்கிறது) என்றிப்படி ரொம்பவும் நுட்பமாக அக்ஷர லக்ஷணங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. இது ரொம்பவும் Scientific-ஆக (விஞ்ஞானபூர்வமாக) இருக்கிறது. இப்படியிப்படி அங்கங்களையும் தசைகளையும் மூச்சையும் இயக்கினால் இன்ன அக்ஷரம் வரும் என்று சிக்ஷா சாஸ்திரத்தில் சொல்லியுள்ளபடியே நாம் நடைமுறையில் செய்து பார்த்தால் இருக்கிறது. ஸயன்ஸாக இருந்து கொண்டே இது மந்திர யோகமாக, சப்த யோகமாகவும் இருக்கிறது!

மூல பாஷை ஸம்ஸ்கிருதமே

வார்த்தையின் அர்த்தத்தைவிட சப்தம் முக்கியம் என்று சொன்னேன். இதைச் சொல்லும்போது இன்னொன்றும் நினைவு வருகிறது. வார்த்தையின் சப்தமே அதன் அர்த்தத்தைக் காட்டும்படியாக அனேகப் பதங்கள் சந்தஸ் என்ற வேத பாஷையிலும், அதை வைத்தே உருவாக்கிய ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் இருக்கின்றன. உதாரணமாக, 'தந்தம்' என்று ஒரு வார்த்தை இருக்கிறது. 'பல்' என்று அதற்கு அர்த்தம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். பல் நாக்கிலே நன்றாக அடித்து, அதாவது சப்தத்தை எழுப்புவதில் பல்லுக்கே முக்கியமான வேலையைக் கொடுப்பதாக இந்தத் 'தந்தம்' என்ற வார்த்தையே அமைந்திருக்கிறது. தந்தம் போனவர்களை (பல் இல்லாதவர்களை) 'தந்தம்' என்று சொல்லச் சொல்லிப் பார்த்தால் தெரியும். அவர்களால் இந்த வார்த்தையை ஸ்பஷ்ட

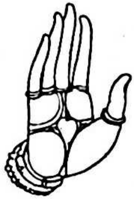
மாகச் சொல்லவே முடியாது!

இந்தச் சின்ன விஷயத்திலிருந்து அனேக பாஷைகளை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து எது முந்தி, எது பிந்தி என்று நிர்ணயிக்கிற Comparative Philology-க்கே முக்கியமான ஒரு சமாசாரம் தெரிகிறது. ஸம்ஸ்கிருதம், க்ரீக், லாடின் (லத்தீன்), ஜெர்மன் (ட்யூடானிக் என்பது; இங்கிலீஷ் பாஷையும் ட்யூடானிக்கில் சேர்ந்ததுதான்) இன்றைய பிரெஞ்சு உள்பட அனேக பாஷைகளுக்கு மூலமான ஸெல்டிக் போன்ற பல மொழிகள் ஒரே தாய் பாஷையிலிருந்து வந்தவை என்று சொல்லி இவற்றை 'இண்டோ யூரோபியன் க்ரூப்' என்று ஃபைலாலஜியில் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். எது தாய் பாஷை என்பதில் மட்டும் முடிவான அபிப்ராயம் ஏற்படவில்லை. ஸம்ஸ்கிருதம்தான் (இப்படிச் சொல்லும்போது வேத பாஷையான சந்தஸையும் சேர்த்துத்தான் சொல்லப்படுகிறது) ஆதி பாஷை, தாய் பாஷை என்றால் அவர்கள் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. ஆனால், இப்போது சொன்ன 'தந்தம்' போன்ற வார்த்தைகள், ஸம்ஸ்கிருதம்தான் மூல பாஷை என்று சொல்வதற்குச் சான்றாக இருக்கின்றன.

Dental (டென்டல்) என்று இன்றைக்கு இங்கிலீஷில் சொல்வதும் பல்லைக் குறிப்பதுதான். 'தந்த்' – 'டென்ட்' என்கிறதில் நிறைய ஒற்றுமை நமக்குத் தெரிகிறது. பிரெஞ்சு, லாடின் முதலான பாஷைகளிலும் 'டென்ட்' சம்பந்தமே தெரிகிறது. அதாவது, 'ட' காரம் வருகிறதே தவிர, ஸம்ஸ்கிருதத்தில் உள்ள 'தந்த'த்தில் வருகிற 'த' காரம் இல்லை. 'இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். இதனால் ஸம்ஸ்கிருதம் மூல பாஷை என்று எப்படி ஆகும்? ஏன் 'டென்டல்' என்பதிலிருந்துதான் ஸம்ஸ்கிருத 'தந்தம்' வந்தது என்று வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது?' இப்படிக் கேட்டால் இங்கிலீஷ், பிரெஞ்சு, லாடின் எல்லாவற்றுக்கும் ஸம்ஸ்கிருதமே தாய் பாஷை என்பதற்கு 'தந்தம்' என்கிறதில் வருகிற சப்தங்களே ஆதரவாயிருக்கிறது. எப்படியென்றால் மேலே சொன்னதுபோல், 'தந்தம்' என்பதைச் சொல்லவே தந்தம் (பல்) வேண்டியிருக்கிறது. 'டென்டல்' முதலான மற்ற பாஷை வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பாருங்கள். அதிலே பல் சம்பந்தமே இல்லை. நாக்கின் நுனி மேலண்ணத்தில் படுவதாலேயே 'டென்ட்' சப்தம் உண்டாகியிருக்

கிறது. வார்த்தையே அர்த்தத்தைக் குறிப்பிடுமானால், அது ஸம்ஸ்கிருத 'தந்த'த்தில்தான். அதனால் இதுதான் மூல ரூபம்; இதுதான் திரிந்து 'டென்டல்' வந்தது என்று தெரிகிறது.

இன்னும் சில வார்த்தைகளில், ஒன்றின் எழுத்துகளை மாற்றுவதாலேயே அதோடு ரொம்பவும் சம்பந்தமுள்ள இன்னொன்றைக் குறிப்பிடும் வார்த்தை உண்டாகிறது. சிங்கத்துக்கு முக்கியமான குணம் என்ன? ஹிம்சை செய்வது. 'ஹிம்ஸ' என்ற எழுத்துகள் மாறியே 'ஸிம்ஹ' என்றாகியிருக்கிறது. 'கச்யபர்' ரிஷிகளுக்கெல்லாம் முதன்மையானவர். தேவ ஜாதி, அஸுர ஜாதி, மனுஷ்ய ஜாதி எல்லாவற்றுக்கும் மூல புருஷர். அவருக்கு ஏன் அந்தப் பேர் வந்தது? அவரே ஸத்யத்தைப் பார்த்தவர்; அதாவது உண்மையை உள்ளபடி அறிந்த ஞானி. ஞானத்தைப் பார்வை (த்ருச்யம்) என்றே சொல்வது வழக்கம். கச்யபரே 'பார்த்தவர்'. 'பார்த்தவர்' என்பதற்கு ஸம்ஸ்கிருத பதம் 'பச்யக' என்பது. 'பச்யக' என்பதன் எழுத்துகளே மாறி 'கச்யப' என்று வந்தது. 'பச்யக'தான் 'பார்ப்பான்' என்பது! ஸத்ய தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் என்ற அர்த்தத்தில் பிராமண ஜாதிக்குத் தமிழிலே இப்படி உயர்ந்த பெயர் உண்டாயிற்று. இப்போது அதுவே மட்டந்தட்டுகிற வார்த்தையாக உபயோகிக்கப்படுகிறது!

உச்சரிப்பு விதிகள்

உச்சாரணம், ஸ்வரம், மாத்திரை, பலம், சமம், ஸந்தானம் என்ற பல விஷயங்களை சிக்ஷா சாஸ்திரம் சொல்லி, ஒவ்வொரு மந்திரத்தையும் ஒரு மயிரிழைகூட அதன் சப்த ரூபம் தப்பாத வகையில் வகுத்துக் கொடுக்கிறது. அதிலும், இன்னின்ன எழுத்துகள் மனுஷ்ய சரீரத்தில் இன்னின்ன இடத்தில் பிறப்பவை, அவை இப்படியிப்படியான முயற்சியால் உண்டாகிறவை என்று அது நிர்ணயித்திருக்கிறது, ரொம்பவும் ப்ராக்டிகலாகவும், ஸயண்டிஃபிக்காகவும் இருக்கிறது. 'உதடுகளை இப்படிச் சேர். இன்ன சப்தம் வரும்' என்று அது சொன்னால், வாஸ்தவத்தில் அப்படியே இருக்கிறது.

இதைச் சொல்லும்போது ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது. ப, ம, வ போன்ற சப்தங்களில்தானே உதட்டுக்கு வேலை இருக்கிறது? க, ங, ச, ஞ, ட, ண, த, ந முதலியவற்றில் உதடு படுவதில்லை இல்லையா? இப்படி உதடு படாத சப்தங்களைக் கொண்ட வார்த்தைகளாலேயே ஆன ராமாயணம் ஒன்றை ஒருத்தர் எழுதியிருக்கிறார். அதற்கு 'நிரோஷ்ட ராமாயணம்' என்றே பேர். 'ஓஷ்டம்' என்றால் உதடு. அதிலிருந்து 'ஔஷ்ட்ரகம்', அதாவது தமிழில் 'ஒட்டகம்' என்ற பேர் வந்தது. ஒட்டகத்துக்கு உதடுதானே பெரிசாக இருக்கிறது? ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'ஔஷ்ட்ரகம்' என்பது தமிழில் 'ஒட்டகம்' ஆயிற்று. 'நிர்-ஓஷ்டம்' என்றால் உதடு இல்லாதது என்று அர்த்தம். தன்னுடைய பாஷா சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவதற்காக அவர் இப்படி நிரோஷ்டமாக ராமாயணம் பண்ணினதாகத் தோன்றலாம். ஆனால், எனக்கு இன்னொரு காரணமும் தோன்றுகிறது. அவர் ரொம்பவும் மடிக்காரராக (ஆசார சீலராக) இருந்திருக்கக் கூடும். அதனால் ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தியின் கதையைப் பாராயணம் செய்கிறபோது, எச்சில் படாமலே இருக்க வேண்டும் என்று இப்படி உதடு சேராத விதத்தில் பண்ணினார்

போலிருக்கிறது!

வேதாக்ஷரங்களை. எத்தனை கவனத்தோடு, ஜாக்ரதையோடு சொல்ல வேண்டும் என்பதற்குப் பாணினி மஹரிஷி செய்த 'பாணினீய சிக்ஷா'வில் ஓர் அழகிய ச்லோகம் இருக்கிறது.

வ்யாக்ரீ யதா ஹரேத் புத்ரான்
 தம்ஷ்ட்ராப்யாம் ந ச பீடயேத்।
பீதாபதனபேதாப்யாம்
 தத்வத் வர்ணான் ப்ரயோஜயேத்॥

வேதாக்ஷரங்களை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்ல வேண்டும். சப்தரூபம் கொஞ்சங்கூட குழறுபடியாகக் கூடாது; ஒலி நழுவி விடவே கூடாது. அதற்காக ரொம்பவும் நறுக்கு நறுக்கு என்றும் சொல்லக் கூடாது. வேத எழுத்துகளை கீழே நழுவாத படியும் அழுத்தி ஹிம்ஸிக்காமலும் உச்சரிக்க வேண்டும். எப்படியென்றால், ஒரு பெண்புலி தன் குட்டிகளைக் கவ்விக் கொண்டு போவது போல! பூனை, எலி முதலானதுகள் குட்டியைப் பல்லால் கவ்வியபடிதான் தூக்கிப் போகும். பல்லால் தான் கவ்வுகின்றன. கீழே விழாதபடி கெட்டியாகக் கவ்வுகின்றன. ஆனாலும் குட்டிக்கு வலிக்கிற மாதிரியாக கடித்து விடுகிறதா? இல்லை. அந்த மாதிரி நாசூக்காக அக்ஷரங்களை உச்சரிக்க வேண்டும் என்பது ச்லோகத்தின் பொருள்.

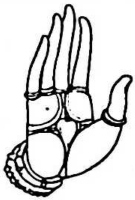
இதே பாணினிதான், வேதாந்தங்களில் அடுத்ததான. வியாகரணத்திலும் முக்கியமான நூலை உபகரித்திருக்கிறார்.

பாணினியைத் தவிர இன்னும் அனேக மஹரிஷிகளும் சிஷா சாஸ்திரங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். ★ இப்படிக் கிட்டத் தட்ட முப்பது இருப்பதாகத் தெரிகிறது. பாணினியுடையதும், யாக்ஞவல்கிய சிக்ஷையும் விசேஷமானவை.

'ப்ராதிசாக்யம்' என்பதாக ஒவ்வொரு வேதசாகைக்கும்

★ ஆபிசலி, சந்திரகோமி, யாக்ஞவல்கியர், வஸிஷ்டர், காத்யாயனர், பராசரர், மாண்டவ்யர், நாரதர், லோமசர் ஆகியோர் இயற்றிய சிக்ஷாஸூத்ர கிரந்தங்கள் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன.

விசேஷமாகவும் வித்யாஸமாகவும் உள்ள வேத சப்த ஸ்வரங்களை விரிவாக ஆராய்கிற நூல்களும் ஒவ்வொரு வேதத்துக்கும் உண்டு. இவற்றில் சிலவும் இவற்றுக்குரிய பிராசீனமான வியாக்யானங்களும் கிடைத்திருக்கின்றன. இவையும் 'சீக்ஷா' என்பதில் அடங்கியவையே.

பல மொழிகளின் லிபிகள்

இன்ன ஒலிக்கு இது அடையாளம் (வரி வடிவம்) என்று காட்டுவதற்குத்தான் பல எழுத்துகளைக் கொண்ட வெவ்வேறு லிபிகள் தோன்றியிருக்கின்றன. இங்கிலீஷ் முதலான பாஷைகளின் 'ஆல்ஃபபெட்'டை ரோமன் லிபி (Roman Script) என்கிறோம். பிராம்மி என்று ஒரு லிபி இருந்தது. அசோக சாஸனங்கள் அதில் எழுதியதுதான். அதிலிருந்தே இப்போது ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கு வழங்குகிற க்ரந்த லிபியும், தேவநாகரி லிபியும், மற்றும் தமிழ் முதலான அனேக இந்திய லிபிகளும் உருவாகியிருக்கின்றன.

பிராம்மி லிபியின் இரண்டுவிதமான பிரிவுகளில் தக்ஷிணத்தில் வழங்கி வந்த பல்லவ-க்ரந்தம் என்பதிலிருந்துதான் திராவிட பாஷைகளின் லிபிகள் ஏற்பட்டுள்ளன.

எல்லா லிபிகளுக்குள்ளும் தெலுங்கு லிபிக்கு ஒரு விசேஷம் உண்டு. மற்ற லிபிகளிலெல்லாம் தக்ஷிணாவர்த்தமாக, அதாவது வலது பக்கம் சுழித்து எழுத்துகள் எழுதப்படுகின்றன. தெலுங்கில் மட்டும் வாமாவர்த்தமாக, இடது பக்கம் சுழித்து எழுத்துகள் இருக்கின்றன. ஈச்வரனின் வாமபாகத்திலிருக்கிற பராசக்திக்கு வாமமார்க்கம் என்ற உபாஸனையும் உண்டு. இடது அவளுக்கு விசேஷமானதால் அவளுக்குரிய ஸ்ரீசக்ரத்தில் அக்ஷரங்களை ஆந்திர லிபியிலேயே எழுத வேண்டும் என்பதுண்டு. ஆந்திர பாஷை சிவப் பிரதானமானது என்பார்கள். ஏனென்றால், மற்ற எல்லா இடங்களிலும் மஹா விஷ்ணு

வின் அஷ்டாக்ஷரத்துடனேயே அக்ஷராப்யாஸத்தை (படிப்புத் தொடக்கத்தை) ஆரம்பிக்கிறார்களென்றால், தெலுங்கு தேசத்தில் சிவபஞ்சாக்ஷரத்துடன் தொடங்குகிறார்கள். ஆந்திர தேசமும் தெற்கே காளஹஸ்தி, மேற்கே ஸ்ரீசைலம், வடக்கே கோடிலிங்க க்ஷேத்ரம் என்பதாக மூன்று சிவஸ்தலங்களுக்குள் த்ரிலிங்கங்களுக்குள் அடங்கியிருப்பதால்தான் அதற்குத் தெலுங்கு தேசம் என்ற பெயரே உண்டாயிற்று. இதனால்தான் அப்பைய தீக்ஷிதர் தாம் ஆந்திரராகப் பிறக்கவில்லையே என்று குறைப்பட்டு ஸ்லோகம் செய்திருக்கிறார்:

ஆந்த்ரத்வம் ஆந்த்ரபாஷாசாப் – யாந்த்ர தேச
ஸ்வஜன்ம பூ:।
தத்ராபி யாஜுஷீ சாகா ந(அ)ல்பஸ்ய தபஸ: பலம்॥

ஸாமவேதியாகப் பிறந்தவர் அப்பைய தீக்ஷிதர். 'வேதங்களுக்குள் நான் ஸாமவேதம்' என்றே பகவான் கீதையில் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால், சிவ பக்த சிகாமணியான தீக்ஷிதர் சிவபஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைத் தனது மத்தியில் கொண்டதான யஜுர் வேதத்தில் ('யாஜுஷீ சாகா' என்று இதையே ஸ்லோகம் சொல்கிறது) பிறப்பதற்கும், தெலுங்கு தேசத்தில் பிறப்பதற்கும் தபஸ் செய்திருக்கவில்லையே என்று குறைப்பட்டிருக்கிறார்!

லிபி விஷயத்துக்கு வருகிறேன். இப்போதுள்ள இந்திய லிபிகள் எல்லாம் பிராம்மியிலிருந்து வந்தவைதான்; என்றாலும் ஆதியிலிருந்த பிராம்மி லிபியைப் பார்த்தால் நமக்கு ஒன்றுமே புரியாது. அதனால் புரியாத விஷயத்தை 'பிராம்மி லிபி' என்று சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அப்புறம், அது திரிந்து பிரம்மா நம் நெற்றியிலே எழுதியிருக்கிற 'பிரம்ம லிபி'யோடு ஒன்றாக்கப்பட்டு விட்டது! இப்போது ஒன்றும் புரியாவிட்டால் 'பிரம்ம லிபி' என்று நாம் சொல்வது 'பிராம்மி லிபி' என்றுதான் இருக்க வேண்டும்.

கரோஷ்டி என்றும் ஒரு லிபி இருந்தது. கர ஓஷ்டம் என்றால், 'கழுதையின் உதடு' என்று அர்த்தம். கழுதை உதடு துருத்திக் கொண்டு வருகிற மாதிரி அந்த லிபி எழுத்துகளில் வளைசல்கள் பிதுங்கிக் கொண்டிருக்கும். பார்ஸி பாஷைக்கு

அதுதான் லிபி.

ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் எல்லா பாஷைகளுக்கும் ரோமன் லிபி ஒன்றேயிருப்பதுபோல் நமக்குப் பொது பிராம்மி. தற்போது அதிலிருந்து வந்த தேவநாகரியே வடக்கத்தி பாஷை களின் லிபிகளில் நன்றாகத் தெரிகிறது.

ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு விதமான ஒலியைச் சொல்கிறது என்று நமக்குத் தெரியவில்லை. அதனால்தான் 'தமிழில் ஏன் 'ன', 'ந' என்று இரண்டு எழுத்துகள் ஒரே சப்தத் துக்கு இருக்கின்றன? வேறு எந்த பாஷையிலும் இப்படி இல்லையே!' என்று நினைக்கிறோம். வாஸ்தவத்தில் 'ன' சப்தத் துக்கும், 'ந' சப்தத்துக்குமிடையே சூக்ஷ்மமான வித்தியாசம் உண்டு. 'ந'வில் நாக்கு முன்னம் பல்லின் உள்பக்கம் படும். 'ன'விலோ நாக்கு இன்னும் மேலேறி மேலண்ணத்தைத் தொடும். தெலுங்கிலேகூட ஒரே 'ந'தான். மற்ற பாஷைகளி லும் இப்படியேதான்.

தமிழுக்கும் தெலுங்குக்கும் மட்டும் பொதுவாயிருப்பது 'ர', 'ற' என்று இரண்டு வகை இருப்பது. ஒன்று இடையினம், மற்றது வல்லினம் என்று சொல்கிறோம். மற்ற பாஷைகளில் இப்படி இரண்டு இல்லை. இதிலும் தமிழுக்கும் தெலுங்குக்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. தமிழில் வல்லின 'ற' மட்டுமே ஒற்றோடுகூட 'ற்ற' என்று சேர்ந்து வரும். 'குற்றம்', 'சுற்றம்', 'மற்றும்', 'சொற்றுணை' என்கிற மாதிரி வார்த்தைகளில் இப்படி வருகிறது. ஆனாலும் இங்கே எழுத்தைப் பார்த்து ஒலியை அப்படியே உச்சரிப்பதில்லை. 'குட்றம்', 'சுட்றம்', 'மட்றும்', 'சொட்றுணை' என்கிற மாதிரி 'ற'கர ஒற்றானது 'ட'கர ஒற்றானது போலவே உச்சரிக்கிறோம். தெலுங்கில் இப்படி வராது. இதற்கு மாறாக, தெலுங்கிலே குதிரைக்கு என்ன சொல்கிறார்கள்? 'குர்ரம்' என்கிறார்கள். 'ர்' ஸவுண்டும், 'ர' ஸவுண்டும் கொஞ்சங்கூட மாறாமல் உள்ளபடியே சொல்கி றார்கள். தமிழில் இப்படி 'ர்ர' உள்ள வார்த்தையே கிடை யாது.

தெலுங்கு பாஷையில் உள்ள வேறு சில விசேஷ சப்தங்கள்: சில இடங்களில் 'ஜ' என்பதை J சப்தமாக இல்லாமல் Z சப்தமாகச் சொல்கிறார்கள். 'சால' என்பதை 'த்ஸால' என்பது

போல் சில இடங்களில், 'ச'வுக்கு 'த்ஸ' என்று சொல்கிறார்கள். ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கான தேவநாகரி, க்ரந்த லிபிகளில் 50 எழுத்து இருக்கிறதென்றால், தெலுங்கிலே ஜகாரத்திலும் சகாரத்திலும் ஒவ்வொன்று அதிகமிருக்கிற எழுத்துக்களைச் சேர்த்து 52 இருக்கின்றன. மகாராஷ்டிர பாஷையிலும் இந்த ஸூக்ஷ்மமான இரண்டு சப்தங்களும் இருக்கின்றன. இரண்டாவது 'த'(tha)வை நாலாவது 'த'(dha)வாகவும் தெலுங்கர்கள் மாற்றிக் கொள்வதுண்டு. தியாகய்யர்வாள் பாட்டிலேயே இப்படிச் சில இடங்களில் இருக்கிறதென்று ஒருத்தர் சொன்னார் ★.

ஒரு பாஷையில் உள்ளதை அப்படியே இன்னொரு பாஷையின் லிபியில் எழுதுகிறபோது (Transliterate பண்ணுகிறபோது) இந்த விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டு பண்ண வேண்டும். இப்படிப் பண்ணுகிறபோது ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'ன' இல்லாததால், 'ஸத்யவான்', 'தர்மவான்' என்கிற மாதிரி வார்த்தைகளைக்கூட 'ஸத்யவாந்', 'தர்மவாந்' என்றுதான் எழுத வேண்டும். ஆனாலும் தமிழில் இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் இல்லாததால், நம் கண்ணுக்கு அது விசித்திரமாகப் படும். உச்சரிப்பு சரியாக இருக்க வேண்டும் என்று Phonetic Spelling ஆக எழுதினால் அது நாம் இப்போது எழுதுவதற்கு வித்தியாசமாகத்தான் இருக்கும். தெலுங்கிலே வருவதைக் 'கன்னதல்லி' என்று எழுதாமல், 'கந்நதல்லி' என்றுதான் எழுத வேண்டும். அது அச்சிலே வினோதமாகத்தான் இருக்கும்.

உச்சரிப்புகளை உள்ளபடித் தெரிந்து கொண்டால் தமிழில் 'ன, ந' என்று இரண்டு எழுத்து ஏன் இருக்கிறது என்பதுபோல் நமக்குப் புரியாமலிருக்கிற பல விஷயங்கள் புரிந்துவிடும். இங்கிலீஷில்கூட இப்படியே நமக்கு 'ஒரே 'வ'காரத்துக்கு ஏன் V, W என்று இரண்டு எழுத்துகள்?' என்று தோன்றினாலும், இவற்றுக்கிடையே வித்தியாசம் உண்டு என்று ஒரு புரொபஸர் சொன்னார். 'V' வருகிற இடத்தில் நம் பாஷைகளின் 'வ' மாதிரி கீழ் உதட்டை மடித்து, அதன் மேலே மேல் வரிசைப் பல் பட வேண்டும். 'W' வரும்போது பல்லே படாமல், உதட்டையே ரவுண்டாகக் குவித்துச் சொல்ல வேண்டும். ஆகையால் இந்திய பாஷைகளில் வருகிற 'ஸரஸ்வதி', 'ஈச்வரன்' முதலான

★ உதாரணமாக 'கருணாஜலதே' என்ற நாதநாமக்ரியா திவ்ய நாம கீர்த்தனையில் 'ஜலதே (dhe), நிதே (dhe) என்பவற்றுக்கு எதுகையாக 'தாசரதே' (the)' என்று வருகிறது.

வார்த்தைகளை Sarasvati, Isvaran என்றுதான் எழுத வேண்டும் என்றார். இன்னொன்றுகூட: இங்கிலீஷில் 'ண'கரம் கிடையாது; 'ன'தான் உண்டு. ஆனபடியால் 'and' 'band' போன்ற வார்த்தைகள் 'அண்ட்', 'பாண்ட்', என்று எழுதாமல் 'அன்ட்', 'பான்ட்' என்றுதான் எழுதவேண்டும்.

ஸ்பெல்லிங்கைப் பார்த்தே ப்ரொனௌன்ஸியேஷன் (உச்சரிப்பு) சரியாகப் பண்ணுவது என்பது, மற்ற எந்த பாஷையையும்விட ஸம்ஸ்கிருதத்திலேயே பூர்ணமாகத் தப்பில்லாமல் இருக்கிறது. இங்கிலீஷில் ஒரே கோணாமாணா! 'Legislature wound up' என்று ஸமீபத்தில் பேப்பரில் பார்த்தேன். Wound என்பதை ஏதோ நினைவில் 'வூன்ட்' என்று படித்ததில் அர்த்தமே புரியவில்லை. 'வூன்ட்' என்றால் காயம் அல்லவா? இங்கே 'வௌன்ட்' என்று அதே ஸ்பெல்லிங்கைப் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது! 'சுற்றுவது' என்கிற அர்த்தமுள்ள Wind-க்கு இது Past participle. இங்கே 'வௌன்ட்-அப்' என்றால் 'ஸமாப்தி பண்ணப்பட்டது' என்று அர்த்தம். இந்த Wind என்ற வார்த்தையை எடுத்துக் கொண்டாலும் ஸ்பெல்லிங் ஒன்றாகவே இருந்தாலும், அதைக் 'காற்று' என்ற அர்த்தத்தில் எடுத்துக் கொள்ளும்போது 'வின்ட்' என்று சொல்ல வேண்டும்; 'சுற்றுவது' என்று அர்த்தம் பண்ணும்போது 'வைன்ட்' என்று சொல்ல வேண்டும். இப்படி ஒரே குழப்பம் B-U-T பட், C-U-T கட், என்று இருந்தாலும் P-U-T மட்டும் 'பட்' இல்லை. 'புட்' என்கிறான். வால்க், சால்க் என்று உச்சரிப்புகளைக் கொடுக்கும் படியான Walk, Chalk என்பவற்றை வாக், சாக் என்றே சொல்கிறான். கேட்டால், சில எழுத்துகள் ஸைலன்ட் ஆகிவிடுகின்றன என்கிறான்.

தமிழில் இப்படியில்லை என்றுதான் தோன்றும். ஆனாலும் ஸம்ஸ்கிருதம் முதலான பிற பாஷைச் சொற்கள் தமிழில் நிறையக் கலந்திருப்பதால் அவற்றைத் தமிழில் எழுதும்போது மற்ற பாஷைகளில் ஒரே அக்ஷரத்தில் உள்ள நாலுவிதமான சப்தங்களைக் குறிப்பிட நாலு எழுத்துகள் இருக்கிறபோது, தமிழிலோ நாலுக்கும் ஒரே எழுத்துத்தானே இருக்கிறது என்ற குறை தெரிகிறது. 'கண்' என்பதில் வருகிற 'க' வேறு; 'முகம்' என்பதில் வரும் 'க' வேறு. 'முகம்' என்பதில் Kha என்று அழுத்திச் சொல்ல வேண்டும். கங்கை என்பதில் வரும் 'க'வோ

இன்னொரு தினுசு; ga சப்தமாக உள்ளது. இதையே இன்னும் அழுத்தி gha-காரமாக 'கடம்' என்ற வார்த்தையில் சொல்ல வேண்டும். Ka, Kha, ga, gha இவற்றுக்கு மற்ற இந்திய பாஷைகளில் நாலு எழுத்து இருக்கும்போது, தமிழில் ஒரே 'க'தான் நாலுக்கும் பொதுவாயிருக்கிறது. பீமன் கையிலே வைத்திருக்கிற 'கதை' (gadai) எழுத்தாளர்கள் எழுதுகிற 'கதை' (Kathai) இவற்றில் இரண்டு அக்ஷரங்களும் வித்யாஸமாயிருந்த போதிலும், தமிழில் ஒரே மாதிரித்தான் எழுத வேண்டியிருக்கிறது. தமிழில் t'a, d'a இரண்டுக்கும் ஒரே 'ட'; ta, da இரண்டுக்கும் ஒரே 'த' என்று ஏற்பட்டிருப்பதில், ஸ்பெல்லிங்கை வைத்தே சரியாக உச்சரிக்க முடியாமல் இருக்கிறது. 'தோ(do)ஷம்' என்றால் குறை; 'தோ(to)ஷம் என்றால் மகிழ்ச்சி. ('ஸந்தோஷம்' இதிலிருந்து வந்ததுதான்.) ஆனால், இப்படி நேர்மாறாக அர்த்தமுள்ள இரண்டு வார்த்தைகளையும், தமிழில் ஒரே எழுத்துகளால்தான் எழுத வேண்டியிருக்கிறது! கூடிய மட்டும் லிபியைக் கொண்டே சரியாக உச்சரிக்க வேண்டும் என்பதால் தான் ஸ, ஹ, ஜ, ஷ, க்ஷ முதலான கிரந்த எழுத்துகளைத் தமிழில் சேர்த்தது. ஆனால் இப்போது, முன்னெல்லாம் கவிப்பண்பை உத்தேசித்துத் தமிழ்க் கவிதைகளில் மட்டும் செய்து வந்ததுபோல் வசன நடையிலும்கூட இந்த எழுத்துகள் கூடாது என்கிற ரீதியில் எழுதி வருவதால், குழப்பமாகிறது. ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தைகளைத்தான் பூர்ணமாக ஒழித்துக் கட்ட முடியவில்லை என்பதால், அதற்கே விசேஷமான சப்தங்களுக்குரிய இந்த எழுத்துகளையாவது ஒழித்து விடலாம் என்று ஆரம்பித்திருப்பதில் வார்த்தைகளைத் தப்பு தப்பாகப் படிக்கும்படி ஆகியிருக்கிறது. 'சாதகம்' என்று எழுதினால் அது 'ஸாதக'மாகவும் இருக்கலாம். 'ஜாதக'மாகவும் இருக்கலாம் என்றால், அர்த்தம் குழம்பித்தானே போகும்? சிலது தவிர்க்க முடியாது. முன்னே சொன்ன மாதிரி க, ச, ட, த, ப, முதலானவற்றில் நாலு தினுஸான வித்தியாசம் தெரிவிக்கத் தமிழில் ஆதியிலிருந்தே எழுத்து இல்லை. ஆனால், பிறகு சேர்த்தவைகளைக்கூட இப்போது ஏன் விடவேண்டும்? இதனால் தமிழுக்கு வெற்றியா? ஸம்ஸ்கிருதத்துக்குத் தோல்வியா? பாஷைகள் என்ன, ஒன்றுக்கொன்று சண்டையா போட்டுக் கொள்கின்றன? நாம் தப்புத் தப்பாக வார்த்தைகளைச் சொல்கிறோம் என்பது தவிர இப்படிப்பட்ட பாஷா த்வேஷக் காரியங்களால் ஒரு

பலனும் இல்லை! இது இருக்கட்டும்.

பிற பாஷைச் சொற்களாக இல்லாமல் தமிழிலேயே உள்ள சொற்களை எழுதுவதற்குத் தமிழ் லிபி ரொம்பவும் திட்ட வட்டமாகத்தான் இருக்கிறது. ஸம்ஸ்கிருதம், தெலுங்கு, கன்னட பாஷைகளில் க,ச,ட,த,ப, முதலியவற்றில் நாலுவித ஒலிகள் இருப்பது மாதிரித் தமிழ் பாஷையில் கிடையாது. Kha, ga, gha முதலிய சப்தங்கள் இதர பாஷை வார்த்தைகளைத் தமிழில் எடுத்துக் கொள்ளும்போதுதான் வருகின்றன. ஆகையால் தமிழுக்கு என்றே ஏற்பட்ட சப்தங்களை எழுதத் தமிழ் லிபி போதுமானதாகத்தான் இருக்கிறது. இங்கிலீஷில் சொந்த பாஷை வார்த்தைகளையே எழுத்தைப் பார்த்துச் சரியாக உச்சரிக்க முடியாமலிருக்கிறதே, அந்த மாதிரித் தமிழில் இல்லை.

ஆனாலும், இங்கேயும்கூடத் தமிழ் லிபி பூர்ணமாகச் சரியாக இல்லை என்று நான் சொன்னால், உங்களுக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கும்! ஒப்புக் கொள்ள மாட்டீர்கள். ஆனால் நான் பிரத்யக்ஷத்தில் பார்த்த ஒன்றைச் சொன்னால் ஒப்புக் கொள்வீர்கள்.

வடக்கத்திக்காரன் ஒருத்தன் தமிழ் லிபியை (ஆல்ஃபபெட்டை) நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டான். அதாவது ஒவ்வொரு எழுத்தையும் எழுத்தெழுத்தாகத் தெரிந்து கொண்டான். அப்புறம் அவனுக்கு வார்த்தை வார்த்தையாக எழுத்துகளைச் சேர்த்துக் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு ஆள் கிடைக்கவில்லை. தேவார – திருவாசகங்களை மூல ரூபத்தில் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையால்தான் அவன் இப்படித் தமிழ் கற்றுக் கொண்டது. 'எழுத்துகள் தெரிந்து விட்டதல்லவா?' என்று, அவனே அதற்கப்புறம் தேவார புஸ்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு எழுத்தாகப் பார்த்துப் பாடம் பண்ண ஆரம்பித்தான். அவனுக்குத் தமிழ் பாஷா ஞானம் (மொழியறிவு) இல்லை. ஆனால் அர்த்தம் தெரியாவிட்டாலும் மஹான்களின் வாக்கைச் சொன்னாலே புண்ணியம் என்று இப்படிப் பாடம் பண்ணினான். அப்புறம் ஒருநாள் அவன் என்னிடம் வந்தான். 'தேவாரம் சொல்கிறேன்' என்றான். எனக்கு ரொம்பவும் ஸந்தோஷமாயிற்று; சொல்லச் சொன்

னேன்.

ஆனால், அவன் சொன்னது எனக்கு வேடிக்கையாயிருந்தது!

அவன் அப்பர் ஸ்வாமிகள் திருவையாற்றில் ஸர்வத்தையும் உமாமஹேச்வர ஸ்வரூபமாகப் பார்த்துப் பாடின பிரஸித்தி பெற்ற 'மாதர் பிறைக் கண்ணியானை' என்ற பாடலைப் பாடினான். ஆனால் எப்படிப் பாடினான்?

எடுத்த எடுப்பிலேயே நாம் 'மாதர்' என்பதை maddar என்கிறோம் என்றால், அவன் maatar என்று ஆரம்பித்தான்.

'இதென்னடா, தர் புர்ரென்று ஆரம்பிக்கிறானே!' என்று எனக்கு விசித்திரமாயிருந்தது.

அப்புறம் malaiyaan mahalod'u (மலையான் மகளொடு) என்பதில் makalot'u என்று 'க்'வையும் 'ட்'வையும் அழுத்திப் பாடினான்.

'மலையான் மகளொடு பாடி' என்பதில், நாம் 'paad'i' என்பதை அவன் 'paat'i' என்று பாடினபோது, எனக்குச் சிரிப்பே வந்துவிட்டது.

இப்படியே போயிற்று. 'புகுவார்' நாம் சொல்கிற Puhuvaar ஆக இல்லாமல் Pukuvaar ஆக இருந்தது. 'யாதும் சுவடு படாமல்' (yaadum s'uvad'u pad'aamal) என்பது yaatum chuvat'u pat'ammal என்று அவன் வாயில் மாறி ஸ்வரூபம் கொண்டதற்கப்புறம், என்னால் அடக்கவே முடியவில்லை!

வடக்கத்தியான் ஒருத்தன் நம் தமிழ்ப் பாடலைக் கற்றுக் கொண்டு பாடுகிறானே என்ற ஸந்தோஷத்தில், அவனை உத்ஸாஹந்தான் படுத்த வேண்டும் என்று அதுவரை பேசாமல் இருந்த நான், அதற்குமேல் பொறுக்க முடியாமல், அவனுடைய உச்சரிப்பில் இருந்த ஏராளமான கோளாறுகளை அவனுக்கு ஹிதமாக எடுத்துக் காட்டினேன்.

அதற்கு அவன், 'நான் என்ன பண்ணலாம்? புஸ்தகத்தில்

இப்படித்தானே எழுதியிருக்கிறது?' என்று காட்டினான்.

அவன் சொன்னது வாஸ்தவம்தான். புஸ்தகத்தில் எழுதியிருக்கிற லிபியின்படி பார்த்தால், அவன் சொன்ன விதம் சரிதான். புஸ்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு எழுத்தெழுத்தாக நானும் நீங்களும் படித்தாலும் அவன் சொன்ன மாதிரியேதான் படிப்போம்.

ஆகவே தமிழிலும் அனேகம் சப்தங்களை எழுத்திலே மாற்றித்தான் எழுதுகிறோம் என்று தெரிந்தது. குறிப்பாக வார்த்தைகளுக்கு ஆரம்பத்தில் வராமல் நடுவிலும் முடிவிலும் வருகிற சப்தங்கள் எழுத்திலே வித்யாஸமாக ஆகின்றன. 'மஹளொடு' என்று உச்சரிப்பதை 'மகளொடு' என்று எழுதுகிறோம். 'அதற்காஹ' என்று உச்சரிப்பில் சொன்னாலும் 'அதற்காக' என்றே எழுதுகிறோம். ஆரம்ப 'க' நடுவிலும் கடைசியிலும் 'ஹ' ஆகிறது. தமிழின் வார்த்தை ஆரம்பத்தில் 'த'வை 'ta' என்கிறோம்; பிறகு வந்தால் 'da' என்கிறோம். 'தந்தை' என்கிறபோது முதலில் 'த' என்பது 'ta' ஸவுண்ட்; 'தை' என்பதோ 'dai' ஸவுண்டாயிருக்கிறது. இப்படியே ஆரம்பத்தில் வராமல் நடுவிலே வருகிற 'ட' 'd'a'தான்; 't'a' இல்லை. கடவுள், இடம் என்பதில் எல்லாம் 'd'a'தானே சொல்கிறோம்?

இம்மாதிரி விஷயங்கள் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் நன்றாக வரையறுத்துச் சொல்லியிருக்கிறது. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் போலவே தமிழிலும் 'தொல்காப்பியம்', 'நன்னூல்' முதலான அனேகம் உயர்ந்த புஸ்தகங்களில் வார்த்தைகளின் ரூபம், சப்த ரூபம், அவற்றில் ஏற்படுகிற வித்யாஸம் முதலியவற்றைச் சொல்லித்தான் இருக்கிறது. 'இந்த எழுத்தின் பின் s'a என்பது cha ஆகும்; ka என்பது ha சப்தத்தைக் கொடுக்கும்' என்றெல்லாம் விதி இருக்கிறது.

பொதுவாக, தமிழில் வார்த்தையின் முதலில் 'க' வரும்போது ka சப்தமாகவும், நடுவிலும் முடிவிலும் வரும்போது ha சப்தமாகவும் இருக்கிறது. 'த' என்பது வார்த்தை முதலில் ta-வாகவும், பிற்பாடு da-வாகவும்; இப்படியே 'ப'வும் முதலில் pa-வாகவும், பிற்பாடு ba-வாகவும் தொனிக்கிறது. (தமிழ் வார்த்தையின் நடுவிலோ, முடிவிலோ தனியாக 'ப' வருவதா

கத் தெரியவில்லை. 'அன்பு', 'அம்பு', 'இன்பம்' என்பது போல் கூட்டுச் சப்தமாகத்தான் வருகிறது. ஐபம், சாபம், கபம், சுபம் என்கிறதுபோல, நடுவிலே தனி 'ப' வரும் வார்த்தைகள் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்தவைதான்.) 'ச'விலே ஒரு வேடிக்கை. க-ங-ச-ஞ-ட-ண-த-ந-ப-ம என்கிறபோது ka-nga-cha-ngya-t a-na-ta-na-pa-ma என்று cha-காரமாகச் சொன்னாலும், தமிழில் க,த,ப முதலியன ஆரம்பத்தில் வரும்போது ka, ta, pa என்றே தொனிப்பது போல், 'ச' என்பது cha-வாகத் தொனிக்காமல் s'a என்றே தொனிக்கிறது. சட்டி, சிவப்பு என்பதை s'atti, s'ivappu என்றுதான் சொல்கிறோம். ஆனால் ஒற்றெழுத்தோடு சேரும்போது chcha சப்தம் வந்துவிடுகிறது; s's'a அல்ல – அச்சம், பச்சை, குச்சு என்பது போல! 'சொல்' என்கிற போது s'ol என்கிறோம். அதையே பெயர்ச்சொல், வினைச் சொல் என்னும்போது peyarchchol, vinaichchol என்கிறோம். ஆனால், தமிழிலிருந்தே வந்த மலையாளத்தில், வார்த்தை ஆரம்பத்திலேயே 'ச'வுக்கு cha சப்தம் கொடுக்கிறார்கள். சிவப்பு என்பதை மலையாளிகள் chivappu என்றுதான் சொல்வார்கள். இன்னொரு பக்கத்தில், சில ஸமயங்களில் வார்த்தைக்கு நடுவே 'ச்ச' வரும்போது chcha என்று சொல்லாமல் s's'a என்றும் சொல்கிறார்கள். காவிச்சேரி, நெல்லிச்சேரி முதலான ஊர்ப் பெயர்களை நாம் (தமிழர்கள்) Kaavichcheri, Nellichcheri என்றுதான் சொல்வோம். மலையாளத்திலே Kaavis's'eri, Nellis's'eri என்கிறார்கள். தெலுங்கிலே 'ர்ர' வருகிற மாதிரி, மலையாளத்தில் s's'a இருக்கிறது. அச்சன், எழுத்தச்சன் என்னும்போது, நம் மாதிரி chcha சப்தமாகவும் சொல்கிறார்கள்.

தமிழிலக்கண நூல்களைப் பார்த்தால், இந்த மொழியின் genius (பண்பு) படி, எந்தெந்த இடத்தில் எந்தெந்தச் சப்தம் எப்படியெப்படி ஆகும் என்பது விளக்கமாகத் தெரியும்.

ஆனாலும்கூட, லிபியைப் படிப்பதிலேயே உச்சரிப்பு கொஞ்சங்கூடத் தப்பாமலிருப்பது தமிழிலும் ஸாத்தியமில்லாமல்தான் இருக்கிறது.

ஸம்ஸ்கிருதத்தில்தான் இப்படிப்பட்ட மாறுபாடு இல்லை; இரண்டே இரண்டு விலக்கு தவிர, வேறெங்கும் இல்லை. அது பூர்ணமாக phonetic spelling-ஆகவே இருக்கிறது.

'எது இரண்டு விலக்கு? முழுக்க முழுக்க ஸம்ஸ்கிருதம் உச்சரிப்புக்குச் சரியான எழுத்துகளை உடையதல்லவா?' என்றால், சொல்கிறேன்:

ஒன்று: 'ப' (pa)வுக்கு முன்னால் ':' என்ற விஸர்க்கம் வரும்போது ஏற்படுகிற சப்த மாறுதல். விஸர்க்கம் ஏறக்குறைய 'ஹ' சப்தத்தைத் தருவது. 'ராம:' என்பதை 'ராமஹ' என்று சொல்ல வேண்டும். பூர்ணமான 'ஹ'வாக இன்றிக் கொஞ்சம் தாழ்த்திச் சொல்ல வேண்டும். தமிழ் நாட்டில் பூர்ண 'ஹ' வாகவே சொல்கிறார்கள்; குறைத்துச் சொல்கிற மற்றவர் களைக் கேலியாக நினைக்கிறார்கள். வாஸ்தவத்தில் சிக்ஷா விதிப்படி அவர்கள் சொல்வதுதான் சரி. இந்த விஸர்க்கம் 'ப'வுக்கு முன்னாடி வரும்போது 'ப' என்பது 'fa' (ஃப) என்கிற ஸவுன்டைப் பெறுகிறது. லிபியை மட்டும் பார்த்து உள்ளபடி படித்தால் இங்கே தப்பாகிவிடும்.

இரண்டாவது மாறுதல்: ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஸுப்ரஹ்ம ண்யன், ப்ரஹ்மா, வஹ்நி என்று எழுதினாலும் படிக்கும் போது ஸுப்ரம்ஹண்யன், ப்ரம்ஹா், வஹ்னி என்றே உச்சரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. சரி, 'ஹ்' சேர்ந்த கூட்டெழுத்துகள் எல்லா வற்றுக்குமே இது பொது விதியா என்று பார்த்தால், அப்படியும் இல்லை. 'கஹ்வரம்', 'ஜிஹ்வா', 'குஹ்யம்', 'தஹ்ரம்', 'ப்ரஹ்லாதன்' முதலான வார்த்தைகளை உள்ள படியே படிக்கிறோமே ஒழிய 'கவ்ஹரம்', 'ஜிவ்ஹா', 'குய்ஹம்', 'தர்ஹம்', 'ப்ரல்ஹர்தன்' என்று (மேலே சொன்ன ரீதியில்) மாற்றிப் படிக்கவில்லை.

இந்த இரண்டு தவிர, முற்றிலும் உச்சரிப்பும், லிபியும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன!

எல்லாச் சப்தங்களும் உள்ள மொழி

மேலே சொன்னதிலிருந்து ஸம்ஸ்கிருதத்தில் f (எஃப்) சப்தம் உண்டு என்றாயிற்று. அந்தப் பாஷையில் இல்லாத சப்தம் எதுவும் கிடையாது. 'ழ' தமிழில்தான் இருக்கிறது என்றுதானே பொதுவில் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்? ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கு மூலமான வேத பாஷையிலும் 'ழ' இருக்கிறது! யஜுர்வேதத்தில் 'ட' வருகிற பல இடங்களில், தலவகார ஸாம வேதத்தில் 'ழ' மாதிரியே சொல்ல வேண்டும். சில இடங்களில் ரிக் வேதத்திலும் 'ழ' காரமாகத்தான் கொஞ்சம் மாற்றிச் சொல்ல வேண்டும். ரிக்வேதத்தின் முதல் ஸூக்தத்தின் முதல் வார்த்தையான 'அக்னிமீளே' என்பதில் வருகிற 'ளே' என்பதையே இப்படி 'ழ' காரம் மாதிரி, 'அக்னிமீழே' என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பூர்ண 'ழ' இல்லை; கிட்டத்தட்ட அம்மாதிரி இருக்கும் சப்தமாகச் சொல்ல வேண்டும்.

பிரெஞ்சு பாஷையிலும் 'ழ' வுக்கு ரொம்ப நெருக்கமான சப்தம் இருக்கிறது. ஆனால் பிரெஞ்சு, ஸம்ஸ்கிருதம் இரண்டு லிபியிலுமே 'ழ' வுக்குத் தனி எழுத்து இல்லை. J, G என்ற எழுத்துகளே பிரெஞ்சில் 'ழ' வையும் குறிக்கின்றன. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'ள' என்ற எழுத்தே 'ழ' வையும் குறிக்கிறது.

சீன பாஷையிலும் 'ழ' மாதிரியான சப்தம் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.

ஃ என்று மூன்று புள்ளி வைத்துத் தமிழில் ஆய்தம் என்கிறோமே, அதுவும்கூட ஸம்ஸ்கிருதத்தில் உண்டு. பாணினியின் வியாகரண ஸூத்ரத்தில் 'ஹ்ற கப் பௌச' என்று ஒரு ஸூத்ரம் இருக்கிறது. இதன்படி "ராம:" plus என்கிற மாதிரி, ஒரு விஸர்க்கத்துக்கு அப்புறம் 'க'-காரம் வந்தால், அந்த

விஸர்க்கமானது முன்னே சொன்ன மாதிரி 'ஹ' சப்தத்தைக் கொடுக்காமல், 'அஃது' என்பதில் வரும் 'ஹ்' மாதிரியான ஆய்த சப்தத்தையே கொடுக்கும்.

இதே ஆய்தமாகிற விஸர்க்கந்தான் 'ப' காரத்துக்கு முன்னால் f ஆகிறது.

ராம: plus கருணாகர: என்பது 'ராமஃ கருணாகர:'. ராம: plus பண்டித: என்பது 'ராம f பண்டித:'. இந்த 'f' சப்தத்துக்கு 'உபத்மானீயம்' என்று பெயர். 'த்மா' என்றால் ஊது குழலினால் அடுப்பை ஊதுகிற மாதிரிப் பண்ணுவது. அப்போது f சப்தம்தான் வரும்! இங்கிலீஷில் புல்லாங் குழலின் பெயரே 'f'ல்தான் ஆரம்பிக்கிறது! Flute!

Fa-வைப்பற்றி இன்னொன்று சொல்ல வேண்டும். நாம் fa-வைப் பொதுவில் pa-ஆக்கி விடுகிறோம். இப்படித்தான் coffee-ஐ காப்பியாக்கிவிட்டோம் என்று நினைத்தால் அது தப்பு. 'கபிசம்' என்றால் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் டார்க் ப்ரௌன் நிறம் என்று அர்த்தம். அதுதான் காப்பிப்பொடி நிறம். அதனால் நம் கபிசத்தைத்தான் வெள்ளைக்காரன் coffee ஆக்கி விட்டான் என்று தோன்றுகிறது.

தமிழில் சொல்கிற குற்றியலுகரம் போன்ற சப்தம் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் ரு, லு இரண்டுக்கும் உண்டு. ரிக்வேதம், ருக்வேதம் என்று இரண்டு தினுஸாக எழுதுவது வாஸ்தவத்தில் 'ரி'யும் இல்லை, 'ரு'வும் இல்லை. அது குற்றியலுகர சப்தம் மாதிரியானதுதான். 'க்ருஷ்ணன்' என்பதில் வருகிற 'ரு', 'ரிஷி'யில் வரும் 'ரி' வையும், இ-க்கும் உ-க்கும் இடைப் பட்ட அதே சப்தந்தான். க்ருஷ்ணன் என்று தமிழில் 'ரு' போட்டு எழுதினாலும், இங்கிலீஷில் Krishna என்று 'ரி' போடுகிறோம். வடக்கத்திக்காரர்கள் சில பேர் Krushna என்று எழுதுகிறார்கள். தெலுங்கர்கள் 'ஹ்ருதயம்' முதலான வார்த்தைகளில் வருகிற இந்த குற்றியலுகர 'ரு'வைப் பூரண 'ரு' வாகவே சொல்வதைக் கேட்க வேடிக்கையாக இருக்கும்!

ர-காரம், ல-காரம் இரண்டுக்கு மட்டும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் குற்றியலுகர 'உ' சேர்கிறது. ர-காரத்தில் உள்ள ரிக், ரிஷி

மாதிரி, ல-காரத்தில் வார்த்தையின் முதல் எழுத்தாகக் குற்றியலுகர 'லு' தனியே வராது. லுப்தம், லுலிதம் முதலான வார்த்தைகளில் வருவது பூரண 'லு' தான். கூட்டெழுத்தில் மட்டுமே குற்றியலுகர 'லு' வரும். 'க்லுப்தம்' மாதிரியான கூட்டெழுத்திலேயே அது வருகிறது.

இந்தக் குற்றியலுகர ரு, லு இரண்டையும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ர-கர, ல-கர வரிசையில் சேர்க்காமல், உயிரெழுத்து வரிசை யிலேயே, அ-ஆ-இ-ஈ-உ-ஊ-வுக்கு அப்புறம் ரு, லு என்று சேர்ந்திருக்கிறது. இதற்கப்புறம் ஏ, ஐ, ஓ, ஔ, அம், அ:-என்று வரும்.

அ-ஆ; இ-ஈ; உ-ஊ என்று இரண்டிரண்டாக ஒரு குறிலும் ஒரு நெடிலும் இருக்கிற மாதிரி ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எ-ஏ என்று இரண்டு இல்லை. நெடிலான ஏ மட்டும்தான் இருக்கிறது. இப்படியே ஒ-ஓ என்று இரண்டில்லை. ஓ மட்டுமே இருக்கிறது. இது எனக்கு ரொம்பக் குறையாக இருந்தது. பராசக்தி ஸகல சப்த ஸ்வரூபமாக இருக்கப்பட்டவள் என்றால், தேவ பாஷை யில் அத்தனை சப்தங்களும் இருக்க வேண்டாமா? மற்ற எல்லா சப்தங்களும் உள்ள ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இந்தக் குறை மட்டும் இருக்கலாமா என்று வருத்தமாக இருந்தது. பாணினியின் வியாகரண ஸூத்ரத்துக்குப் பதஞ்ஜலி செய்துள்ள மஹா பாஷ்யத்தைப் பார்த்தபின் இந்தக் குறில் எ, ஒ சப்தங்களும் இருந்தன. ஸாம வேதத்தில் ஸாத்யமுக்ரி, ராணாயன என்ற இரண்டு சாகைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் குறிலான எ, ஒ சப்தங் களை வேத அத்யயனத்தில் உபயோகிக்கிறார்கள் என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார்★.

இப்படியாக ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஸகல சப்தங்களும் இருக் கின்றன. இன்ன எழுத்துக்கு இன்ன சப்தம் என்று ரொம்பவும் திருத்தமாகப் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிற லிபியும் அதற்கு இருக்கிறது.

★ சந்தோகனாம் ஸாத்யமுக்ரி ராணாயனீயா: அர்தம் ஏகாரம் அர்தம் ஓகாரம்ச அதீயதே.

சுதேச-விதேச மொழிகளும், லிபிகளும்

இந்திய பாஷைகள் எல்லாவற்றுக்குமே ஒரு விசேஷம். அவற்றில் எழுதியிருப்பவை ஸ்பஷ்டமான சப்தங்களாகச் சொல்லப்பட வேண்டியவை. World என்று எழுதினாலும் சொல்லும்போது, முதலில் வருவதே 'வே'யும் இல்லாமல், 'வோ'வும் இல்லாமல் ஒரு அஸ்பஷ்ட (ஸ்பஷ்டமில்லாத) சப்தம்; அப்புறம் 'r' என்பதையும் அஸ்பஷ்டமாக மழுப்பிக் கொண்டு போக வேண்டியிருக்கிறது. இப்படி அனேக அஸ்பஷ்ட சப்தங்கள் அன்னிய பாஷைகளில் இருக்கின்றன. இவற்றை 'அவ்யக்த சப்தம்' என்பார்கள். நம் தேச மொழிகள் யாவும் ஸ்பஷ்டமான வ்யக்த சப்தங்கள் கொண்டவை.

எழுத்துக்கும் உச்சரிப்புக்கும் பொதுவான ஒரே விதி இல்லாமல் பலவிதமாகக் குழப்புகிறதும் அன்னிய பாஷை களில்தான் மிகவும் அதிகமாகக் காண்கிறது. ஒரே 'க' சப்தத் துக்கு C, K, Q, என்ற மூன்று எழுத்து இருப்பது போல் இந்திய பாஷைகளில் இராது. 'ஃப' சப்தம் ஒன்றுக்கே இங்கிலீஷில் f (fairy), ph (philosophy), gh (rough) என்று மூன்று விதமான ஸ்பெல்லிங் இருக்கிறது. C என்ற எழுத்தை 'ஸி' என்ற ஸகாரமாகச் சொன்னாலும், அந்த எழுத்தில் ஆரம்பிக்கிற பெரும்பாலான வார்த்தைகள் 'க' காரமாகவே இருக்கின்றன! ஸெல், ஸெலுலாய்ட், ஸினிமா மாதிரி ஏதோ சிலதில்தான் c-க்கு ஸகார சப்தம் இருக்கிறது. இன்னொரு பக்கத்திலோ அன்னிய பாஷைகளில் ஓர் எழுத்துக்கே வெவ் வேறு சப்தமும் இருக்கிறது. மேலே சொன்னபடி c என்பது க, ஸ இரண்டுக்கும் வருகிறது. Fat என்கிறபோது a என்பது 'ஏ' மாதிரித் தொனிக்கிறது. Fast என்கிற போதே அதே a 'ஆ' வாகத் தொனிக்கிறது. சில ஸ்பெல்லிங்குகளுக்கும் உச்சரிப்புக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. Station, nation முதலான வார்த்தைகளில் tion என்று எழுதிவிட்டு, அதை

ஸம்பந்தமேயில்லாமல் 'ஷன்' என்று படிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

ரோமன் ஆல்ஃபபெட் என்கிற இங்கிலீஷ் முதலான பாஷைகளின் லிபியில் இருபத்தியாறே எழுத்துகள் இருப்பதால் முதலில் கற்றுக் கொள்ள ஸுலபமாக இருக்கிறது. நம் தேச பாஷா லிபிகளில் நிறைய எழுத்து இருப்பதால் முதலில் சிரமப்பட்டே தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இப்படி ஒரு வருஷம் கஷ்டப்பட்டு பால சிக்ஷை வாசித்து விட்டால், பிற்பாடு அந்த பாஷையிலுள்ள ஸகல புஸ்தகங்கயையும் விறுவிறுவென்று வாசித்து விடலாம். இங்கிலீஷிலோ எம்.ஏ. பாஸ் பண்ணின பிறகுகூட, அனேக வார்த்தைகளின் உச்சரிப்புக்கு டிக்ஷனரியில் போட்டிருக்கிற உச்சரிப்பு விளக்கத்தைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

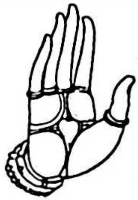
இப்படி இந்திய பாஷைகளுக்கு இருக்கிற சிறப்பு, இந்திய பாஷைகளுக்குள்ளும் ஸம்ஸ்கிருதத்துக்குப் பரிபூரணமாக இருக்கிறது. இதனால் நம் தேசத்தைவிட அன்னியமானது மட்டமானது என்றோ, நம் தேசத்திலேயே ஸம்ஸ்கிருதத்தை விட மற்ற பாஷைகள் தாழ்த்தி என்றோ நான் சொல்லவில்லை. சில fact-களை (நடைமுறை உண்மைகளை)ச் சொன்னேன், அவ்வளவுதான்!

சப்த ப்ரம்மாத்மகமாக இருக்கப்பட்ட பரமாத்மாவின் பரிபூர்ண ஸ்வரூபமாக ஸம்ஸ்கிருதம் இருக்கிறது என்று தெரிவதைச் சொன்னேன்.

எல்லா பாஷையும் எல்லாருக்கும் பொதுதான் என்ற மனப்பான்மை வர வேண்டும். அப்போது யாரையும் யாரும் மட்டம் தட்டத் தோன்றாது. பரஸ்பரம் அபிப்பிராயப் பரிவர்த்தனைக்காக ஏற்பட்டதே பாஷை என்ற அடிப்படையான உண்மையை மறந்து விட்டதால்தான், இப்போது தாய் பாஷை ஒன்றிடமே வெறி மாதிரியான பற்றுதல், பிறபாஷைகளிடம் துவேஷம் எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் பரந்த மனப்பான்மை, இன்டர்நேஷனல் அவுட்லுக் (ஸர்வ தேச நோக்கு) என்று சொல்லிவிட்டு இந்தப் பாஷை விஷயத்தில் மட்டும் இத்தனை குறுகின புத்தி வந்து

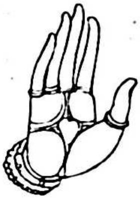
விட்டதைப் பார்க்கிறபோது பரிதாபமாக இருக்கிறது!

ஸம்ஸ்கிருத சப்தங்களை சிக்ஷா சாஸ்திரம் எப்படி ஸ்பஷ்டமாக நிர்ணயித்துக் கொடுத்திருக்கிறது என்பதில் ஆரம்பித்து, பெரிய பாரதமாக மொழி ஆராய்ச்சிச் சண்டைகளில் கொண்டு விட்டுவிட்டது!

அக்ஷமாலை

ருத்ராக்ஷ மாலை என்றால் ருத்ரன் கண்ணிலிருந்து உண்டானதான ருத்ராக்ஷத்தைக் கோத்துச் செய்த மாலை என்று அர்த்தம். 'அக்ஷம்' என்றால் இங்கே 'கண்' என்று பொருள். 'திருக்கண்மணி' என்றே ருத்ராக்ஷத்துக்குத் தமிழில் பேர் உண்டு. அது ஸரி, வெறுமே அக்ஷமாலை, ஸ்படிக அக்ஷமாலை, என்றெல்லாம் சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? இங்கே 'அக்ஷம்' என்றால் கண் என்று பொருள் கொண்டால் சரியில்லை. ஆகவே இங்கே அக்ஷம் என்றால் அ-விலிருந்து க்ஷ-வரையிலான அக்ஷரங்கள் என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கான லிபியில் முதல் எழுத்து அ; கடைசி எழுத்து க்ஷ: இங்கிலீஷில் ஒரு விஷயத்தை அடியோடு நுனி சொல்வதற்கு 'A to Z' என்கிற மாதிரி ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ''அ-காராதி க்ஷ-கராந்தம்' என்பார்கள். இப்படி உள்ள மொத்த எழுத்துகள் 50. அதனால் 50 மணி கொண்ட ஜபமாலைக்கு அக்ஷமாலை என்று பெயர். 51-வது மணியாக ஒரு பெரிய மணி இருக்கும். அதற்கு மேரு என்று பேர். மேருவைத் தாண்டாமல் ஸூரியன் திரும்பி விடுவதாக ஐதிகம். அம்மாதிரியே, ஜபம் செய்கிறவர்கள் இந்த மேரு வந்ததும் திருப்பி உருட்டினால், ஒரு தரம் இப்படி முன்னும் பின்னுமாக ஜபித்து முடிக்க நூறு ஆவிருத்தி மந்திரமாகி யிருக்கும்.

உச்சரிப்பின் முக்யத்துவம்

அக்ஷர, ஸ்வர சுத்தம் மாறினால், ஒரு மந்திரத்தின் பலன் ஏற்படாது என்பதோடு மட்டுமின்றி விபரீத பலனே உண்டாகி விடும் என்பதால், மந்திர அனுஸந்தானத்தில் பரம ஜாக்ரதை யாக இருக்க வேண்டும். இதை வலியுறுத்திச் சொல்கிற கதை யொன்று வேதத்திலேயே தைத்திரீயத்தில் வருகிறது. (தைத்திரீய ஸம்ஹிதை–II.4.12).

த்வஷ்டா என்கிறவன் ஒரு காரணத்துக்காக, 'இந்திரன் மேல் பழி தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும், அவனைக் கொல்லக் கூடிய பிள்ளையைப் பெற வேண்டும்' என்று நினைத்து, ஒரு மந்திரம் சொல்லி ஹோமம் பண்ணுகிறான். 'இந்த்ர சத்ருர் வர்தஸ்வ' என்ற அந்த மந்திரத்தைச் சொல்லும்போது 'இந்த்ர' என்பதை ஏற்றல் – இறக்கல் இல்லாமல் ஸமமாகவும், 'சத்ரு' என்பதில் 'த்ரு'வைத் தூக்கியும் (உதாத்தமாகவும்), 'வர்தஸ்வ' என்பதில் 'ர்த'வையும் இப்படியே தூக்கியும் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அப்படிச் சொன்னால் த்வஷ்டா வின் பிள்ளை, 'இந்திரனைக் கொல்லுபவனாக வளரட்டும்' என்ற அர்த்தம் ஏற்படும். ஸ்வர சக்தியாலேயே அவன் அப்படி வளர்ந்து, இந்திரனை வதம் பண்ணியிருப்பான். ஆனால் த்வஷ்டா உச்சரிப்பிலே தப்புப் பண்ணி விட்டான். அதாவது, 'இந்த்ர' என்பதில் 'த்ர'வைத் தூக்கியும், 'சத்ரு' என்பதை ஸமமாகவும், 'வர்தஸ்வ' என்பதில் 'ர்த'வை ஏற்றுவதற்குப் பதில் இறக்கி அனுதாத்தமாகவும் சொல்லி விட்டான். இதனால் 'இந்த்ரனை இவன் கொல்பவனாக வளரட்டும்' என்பதற்குப் பதில், 'இந்திரன் இவனைக் கொல்பவனாக வளரட்டும்' என்று அர்த்தம் தலைகீழாக மாறி விட்டது! வார்த்தைகளும் எழுத்துகளும் மாறா விட்டாலும்கூட, ஸ்வரங் களில் ஏற்பட்ட பிழையாலேயே த்வஷ்டா வேண்டியதற்கு நேர்மாறான பலன் உண்டாகிவிட்டது! இவனுடைய

பிள்ளையை இந்திரன் வதம் பண்ணிவிட்டான்! த்வஷ்டாவின் பிள்ளையான விருத்திரன் இந்திரனால் கொல்லப்படுவதற்கு அவன் தகப்பனாரே இப்படிக் காரணபூதனாகி விட்டான்!

இதைச் சொல்லி, மந்திர உச்சாரணத்தில் நம்மை ஜாக்கிரதைப்படுத்தும் ச்லோகம் ஒன்று உண்டு:

மந்த்ரோ ஹீன: ஸ்வரதோ வர்ணதோ வா
மித்யாப்ரயுக்தோ ந தமர்த்தமாஹ!
ஸ வாக் வஜ்ரோ யஜமானம் ஹினஸ்தி
யதா இந்த்ரசத்ரு: ஸ்வரதோ (அ) பராதாத்!!

இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்துக்குப் பதில், த்வஷ்டா தப்பாகச் சொன்ன வாக்கே வஜ்ரமாகிக் கொன்று விட்டதாம்!

சில சிறிய வித்யாஸங்கள்

வேதத்தின் அக்ஷர சுத்தத்தைப் பற்றி இத்தனை சொன்னேன். நான் சொன்னதற்கு அனுஸரணையாகவே ஆஸேது ஹிமாசலம் (ராமேச்வரத்திலிருந்து இமயமலைவரை) அத்தனை இடங்களிலும், ஒருத்தருக்கொருத்தர் தொடர்பேயில்லாமல், புஸ்தகமுமில்லாமல், வாய்மொழியாகவே வேதத்தைப் பாடம் பண்ணி வந்துள்ள போதிலும் எல்லாப் பாடங்களும் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது சதவிகிதம் அக்ஷர வித்யாஸமில்லாமல் ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

அப்படியானால், இந்த பாக்கி ஒரு சதவிகிதத்தில் வித்யாஸம் இருக்கிறதா என்றால் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் உள்ள ஒவ்வொரு சாகைக்கும் இடையில் இம்மாதிரித் துளித்துளி அக்ஷர வித்யாஸம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

இப்படி இருக்கலாமா? ஓர் அக்ஷரம் தப்பினால்கூட விபரீத

பலனாகும் என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரே மந்திரமானது வெவ் வேறே சாகைகளில் வெவ்வேறே பிரதேசங்களில் வரும்போது அதில் ஒரு பெர்ஸென்ட் அக்ஷர வித்யாஸம் ஏற்படுகிறது என் றால், இதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லையே! மூலரூபம் ஒன்றுதான் என்றால், அதில் ஒரு பெர்ஸென்ட் வித்யாஸத் தோடு இன்னொன்று வந்தால்கூட, அது பலன் தராதுதானே? அல்லது விபரீத பலன்தானே தரும்?

இப்படிக் கேள்வி கேட்டால் பதில் இருக்கிறது: ஒரு மருந்துக்குப் பதில் இன்னொன்றை மாற்றிச் சாப்பிட்டால் விபரீதம் என்ற மாதிரி, அக்ஷரத்தை மாற்றினால், தப்புத்தான். ஆனால் மருந்தை மாற்றக் கூடாது என்பது வியாதிஸ்தனுக்குச் சொன்னதுதான். அவனாக மருந்தை மாற்றிவிடக் கூடாது. ஆனால் டாக்டர் மாற்றலாம் அல்லவா? ஒரே வியாதிக்குப் பல மருந்துகள் இருக்கின்றன. அப்போது இதைச் சாப்பிடலாம், அல்லது இன்னொன்றைச் சாப்பிடலாம் என்று டாக்டரே 'பிரிஸ்க்ரைப்' பண்ணினால் அதில் தப்பில்லைதானே? ஒரே வியாதி இரண்டு பேருக்கு வந்திருக்கிறபோது, அவர்களின் தேகவாகிலே இருக்கிற வித்யாஸத்தை அனுசரித்து, ஒரே மருந்திலேயே கொஞ்சம் சரக்குகளை மாற்றி, டாக்டர் கொடுக்கலாம் அல்லவா?

இம்மாதிரிதான், ஒன்றுக்கொன்று விபரீதமான பலன்களை உண்டாக்குகிற அக்ஷரங்களாக இல்லாமல், ஒரே மாதிரியான பலனை உண்டாக்குகிற அக்ஷரங்களை ரிஷிகள் பல சாகை களுக்கிடையிலே மாற்றிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த சாகையை அத்யயனம் செய்ய அதிகாரிகளாக யார் பிறப்பார் களோ, அவர்களுக்கு இந்த அக்ஷர மாற்றங்கள் க்ஷேமத்தை உண்டு பண்ணும் என்பதால் இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். இவற்றைப் பற்றிய விதிகள் பிராதிசாக்யத்தில் தெளிவாகக் கூறப்படுகின்றன.

அக்ஷரங்களுக்குள்ளே மாறுபாடு என்றால் பெரிய வித் யாஸம் இல்லை. அக்ஷரங்கள் ஸம்பந்தா ஸம்பந்தமில்லாமல் மாறிவிடாது. பெரும்பாலும் ஒரே மாதிரியாக ஒலிக்கிற சப்தங்களே ஒன்றுக்குப் பதில் இன்னொன்று வரும், அவ்வளவு தான். ரொம்பவும் கிட்டக் கிட்ட இருக்கிற அக்ஷரங்களில் ஒன்றுக்குப் பதில் இன்னொன்று வரும்!

வேத சப்தமும் பிரதேச மொழிச் சிறப்பும்

இந்திய பாஷைகள் பலவற்றிலே இருக்கப்பட்ட தனிப்பட்ட விசேஷங்களையெல்லாம் அங்கங்கே இருக்கிற வேதாத்யயன அக்ஷர வித்யாஸங்களோடு இணைத்துப் பார்க்கிறபோது, ஒவ்வொரு பாஷைக்கும் உள்ள தனிப் பண்புகளுக்கும், இதனால் அவற்றுக்கிடையில் ஏற்பட்டுள்ள வித்யாஸங்களுக்கும் அந்தந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள வேத சப்தங்களே காரணம் என்ற பெரிய விஷயம் தெரிகிறது. இப்படி நான் ஃபைலாஜி கலாகப் பண்ணின சில ஆராய்ச்சிகளைச் சொல்கிறேன்.

ட(d'a)-ர-ல-ள-ழ என்ற ஐந்து சப்தங்களும் ஒன்றுக் கொன்று கிட்டத்தில் இருக்கிறவை. ஒரு குழந்தையிடம் போய், 'ரயில் என்று சொல்லி, ராமன் என்று சொல்லு' என்றால் அது 'டயில்', 'டாமன்' என்கிறது. 'ர'வும் 'ட'வும் கிட்டத்தில் இருப்பதாலேயே இப்படிச் சொல்கிறது. 'சிவராத்ரி' என்பதைப் பல பேர் 'சிவலாத்ரி' என்கிறார்கள். 'துளிப் போல' என்பதற்குத் 'துளிப் போர' என்கிறோம். இங்கே 'ல'வும் 'ர'வும் ஒரே மாதிரியான சப்தங்கள் என்று தெரிகிறது. மேலே 'ர'வும் 'ட'வும் மாறுவதைச் சொன்னேன். அதனால் 'ல'வும் 'ட'வாக மாறலாம் என்று ஏற்படுகிறது. 'ல'வும் 'ள'வும் ரொம்ப நெருங்கினவை. அனேகமாக நாம் 'லளிதம்', 'நளினம்', 'சீதளம்' என்று சொல்கிறதை, ஸம்ஸ்கிருத புஸ்தகங்களில் 'லலிதம்', 'நலினம்', 'சீதலம்' என்றுதான் போட்டிருக்கும்; அத்தனை நெருங்கினவை. 'ள'வும் 'ழ'வும் ரொம்ப ஆப்தம் என்பதைச் சொல்லவே வேண்டாம். தமிழுக்கே ஏற்பட்ட மதுரையிலே இருக்கிறவர்கள் 'வாழைப் பழம்' என்பதை 'வாளைப் பளம்' என்றுதானே சொல்கிறார்கள்! தமிழுக்கே பிரத்யேகமானது என்று நினைக்கிற 'ழ'வை மாற்றிச் சொல்கிறார்கள்?

இப்போது நான் ஒரு புது விஷயம் சொன்னேன். தமிழில் மாத்திரம் இருப்பதாக நினைக்கப்படும் இந்த 'ழ' வேதத்திலும் இருக்கிறது என்று. ஸாமவேதத்தில் ஜைமினி சாகை என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதைத் தலவகார சாகை என்றும் சொல்வார்கள். மற்ற வேதங்களில், மற்ற சாகைகளில் 'ட' அல்லது 'ள' வாக இருப்பதை, தலவகார சாகையில் 'ழ' மாதிரித்தான் ஒலிக்க வேண்டும். முறைப்படித் தலவகார சாகையில் அத்யயனம் பண்ணினவர்கள் இப்படித்தான் 'ழ' காரமாகச் சொல்கிறார்கள். அதைப் பூர்ணமான 'ழ' என்று வேண்டுமானால் சொல்ல முடியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் உள்ளூற (அந்தர்பாவமாக) அது 'ழ' சப்தந்தான் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை!

ரிக்வேதத்திலேயேகூட இப்படி 'ழ' காரம் சில இடங்களில் ஒலிக்கிறதுண்டு. ஸாதாரணமாக 'ட'வும் 'ள'வும் ஒன்றுக்கொன்று மாறிவரும் என்றபடி, யஜுர் வேதத்தில் 'ட'காரம் வருமிடங்களில், ரிக் வேதத்தில் 'ள' காரம் வருவதுண்டு. வேதத்தில் முதல் மந்திரத்தில் முதல் வார்த்தை 'அக்னிமீடே' என்பது. இப்போது அனுஷ்டானத்தில் மெஜாரிட்டியாக இருக்கிற யஜுர்வேதப் பாடம்தான். ரிக்வேதத்தில், இது 'அக்னிமீளே' என்றுதான் இருக்கிறது. இங்கே 'ளே' என்பதை 'ழே' மாதிரிச் சொல்ல வேண்டும். யஜுர்வேதத்திலே வருவதும், ரொம்பப் பிரஸித்தியோடு இருப்பதுமான ஸ்ரீ ருத்ரத்தில், 'மீடுஷ்டமாய' என்று ஓர் இடத்தில் வருகிறது. இந்த வார்த்தை ரிக்வேதத்திலும் உண்டு. அங்கே 'மீடு'வில் வரும் 'டு' என்பது 'ள' காரமாக இல்லாமல், 'ழ' காரம் அந்தர்பாவமாகத் தொனிக்கிற சப்தமாகவே இருக்கிறது.

பொதுவாக, ரிக் வேதத்தில் 'ள'வாக இருப்பது, யஜுர் வேதத்தில் 'ட'வாகவும், தலவகார ஸாமவேதத்தில் 'ழ'வாகவும் இருப்பதாகச் சொல்லலாம். இப்போது இந்த ஒவ்வொரு வேதமும் நிறைய அனுஷ்டானத்திலுள்ள பிரதேசங்களை எடுத்துக் கொண்டு, அந்தப் பிரதேச பாஷைகளின் விசேஷத்தைப் பார்க்கலாம்.

'வேதம் ஆரியர்களைச் சேர்ந்தது; திராவிடம் அதற்கு வித்யாஸமானது' என்று இக்காலத்தில் கிளப்பி விட்டிருப்ப

தால், திராவிடத்திலுள்ள மூன்று பிரதேசங்களையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதாவது, தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மூன்று பாஷைகளை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

தமிழிலே 'ழ' காரம் விசேஷம். தெலுங்கிலே 'ட' (da) சப்தத்தின் பிரயோகம் விசேஷமாக வருகிறது. கன்னடத்தில் 'ள' என்ற சப்தம் அதிகமாக இருக்கிறது. தமிழிலே 'ழ' வரும் இடங்களில், தெலுங்கிலே 'ட'வும் கன்னடத்தில் 'ள'வும் வருகின்றன. உதாரணமாக, 'ப்ரவாளம்' என்று ஒரு ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தை இருக்கிறது. 'பவழம்' என்று தமிழில் சொல்வது அதுதான். இதையே தெலுங்கில் சொல்லும்போது 'பகடாலு' என்கிறார்கள். கன்னடத்தில் 'ஹவள' என்று சொல்கிறார்கள்.

'ப்ரவாளம்' என்பதுதான் 'பவழ'மாயிருக்கிறது; 'பகடாலு' ஆகியிருக்கிறது. ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தை தமிழில் மாறியதை விடத் தெலுங்கில் ஜாஸ்தி மாறி, 'ப்ரவாளத்'தில் வரும் 'வ'வும் 'க' என்று வித்யாஸப்பட்டிருக்கிறது. அது தெலுங்கு மொழிப் பண்பு (genius of the language). இதே போல, 'ப்ரவாள' என்பது கன்னட 'ஹவள' மாகிறபோது, முதல் எழுத்தே ரொம்பவும் மாறுகிறது. 'ப்ர' என்பது தமிழிலும், தெலுங்கிலும் 'ப' ஆனது சின்ன மாறுதல்தான். கன்னடத்திலோ 'ஹ' என்றே மாறிவிட்டது. ஆனால் இதுதான் கன்னடத்தின் பிரத்தியேக மொழிப் பண்பு. மற்ற பாஷைகளில் 'ப'வாக இருப்பது அதிலே 'ஹ'வாகி விடும். 'பம்பா' (ஸரஸ்) என்பது 'ஹம்பா' என்றாகி, 'ஹம்பி' (Humpi Ruins) என்றாகியிருக்கிறது. நாம் 'பால்' என்பதை கன்னடத்தில் 'ஹாலு' என்கிறார்கள். நாம் 'புகழ்' என்றால் கன்னடத்தில் 'ஹொகளு' என்பார்கள். இங்கெல்லாம் 'ப' என்பது 'ஹ'வாகிறது போலத்தான், 'ப்ரவாள'மும் 'ஹவள'மாகிறது.

நான் இந்த ப-ஹ வித்தியாஸத்தைச் சொல்ல வரவில்லை. 'ப்ரவாள'த்தின் 'ள', தமிழில் 'ழ' வாகவும், தெலுங்கில் 'ட'வாகவும், கன்னடத்தில் மூலமான 'ள' ரூபத்திலேயே இருப்பதையுந்தான் சுட்டிக்காட்ட வந்தேன்.

இந்த வார்த்தை மட்டும் இல்லாமல், அதாவது ஸம்ஸ்கிருத 'ரூட்'டிலிருந்து வந்த 'ப்ரவாளம்' போன்ற வார்த்தைகளில்

மட்டும் இன்றி, திராவிட பாஷைகளில் மட்டுமே இருக்கிற வார்த்தைகளிலும்கூடத் தமிழில் 'ழ' வரும் இடத்தில் தெலுங்கில் 'ட'வும், கன்னடத்தில் 'ள'வும்தான் வருகிறது. மேலே சொன்ன 'புகழ்' என்பதே இதற்கு ஓர் உதாரணம். 'புகழ்' என்ற வார்த்தை ஸம்ஸ்கிருதத் தாதுவிலிருந்து வந்ததல்ல. அது ஒரு திராவிட பாஷைச் சொல்தான்!

ஆரியர், திராவிடர் என்று இரு இனமாகப் பிரிந்திருக்காவிட்டாலும், ஒரே இனத்துக்காரர்கள் ஸம்ஸ்கிருதத் தொடர்புடைய பாஷைகளாகவும், திராவிடப் பாஷைகளாகவும் பிரிந்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் இப்போது ஆராய்ச்சி உள்ள நிலையிலிருந்து தெரிகிறது. இன்னும் நன்றாக ஆராய்ச்சி பண்ணினால் இந்தப் பாஷா வித்யாஸமும்கூட இல்லாமல், எல்லாம் ஒரே மூலபாஷையிலிருந்து (Parent stock-லிருந்து) வந்ததுதான் என்றுகூட ஏற்பட்டு விடலாம். சில மொழி ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் (linguists) இப்படித் தமிழ்-ஸம்ஸ்கிருத பாஷைகளின் ஐக்கியத்தைக்கூட ஆராய்ச்சி செய்வதாகத் தெரிகிறது. மிக மிக ஆதிகாலத்துக்குப் போனால் அப்படியிருக்கலாம். ஆனால் அதற்குப் பின் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக, திராவிட பாஷைகள் வேறு ரூபமாக மாறிக் கொண்டுதான் வந்திருக்கின்றன. இந்த நிலையை ஏற்றுக் கொண்டு, இப்போதைக்கு திராவிட பாஷைகளைத் தனியாகப் பிரித்தேதான் இங்கே பேசுகிறேன்.

'புகழ்' என்ற தமிழ் வார்த்தை கன்னடத்தில் 'ஹொகளு' என்றும், தெலுங்கில் 'பொகடு' என்றும் இருக்கிறது. இதிலிருந்தும் தமிழ் 'ழ' காரம் தெலுங்கில் 'ட' காரமாகவும், கன்னடத்தில் 'ள' காரமாகவும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

இப்படித் தமிழுக்கு 'ழ'வும், தெலுங்குக்கு 'ட'வும் கன்னடத்துக்கு 'ள'வும் விசேஷமாக இருப்பதற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்குமோ என்று ஆலோசித்துப் பார்த்தபோது, அந்தந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள வேத சாகையின் அத்யயனத்திலுள்ள அக்ஷர வித்யாஸம்தான் இதற்குக் காரணம் என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன்.

மஹாராஷ்டிரம், கர்நாடகம் உள்பட மேற்குப் பிரதேசத்

தில் எந்த வேதம் நிறைய அனுஷ்டானத்தில் இருக்கிறது என்று பார்த்தால், ரிக் வேதமாகத்தான் இருக்கிறது. நாஸிக்கிலிருந்து கன்யாகுமரிவரை மேற்குக்கரைப் பிரதேசத்தில் பார்த்தால், ரிக்வேதம்தான் அதிகம். அதனால்தான், அந்தப் பிரதேசத்தில் வழங்குகிற கன்னட பாஷையில் 'ள' முக்கியமாக இருக்கிறது. வேத 'ள'வே திராவிட பாஷையாக நினைக்கப்படும் பிரதேச மொழியான கன்னடத்திலும் விசேஷ சப்தமாக வந்துவிட்டது!

விசாகபட்டினத்திலிருந்து மெட்ராஸுக்கு வடக்கு வரை கிழக்கு ஸமுத்திரக் கரையையும், அதை ஒட்டிய உள்நாட்டை யும் எடுத்துக் கொண்டு, அதாவது ஆந்திர தேசத்தைப் பார்த் தால், அங்கே நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றெட்டுப் பேர் யஜுர்வேதிகள்தான்; பாக்கி இரண்டு சதவிகிதம் ரிக்வேதிகள். தெலுங்கு தேசத்தில் ஸாமவேதிகள் இல்லை என்றே சொல்லி விடலாம். இந்தப் பிரதேசத்தில் யஜுர் வேதம் முக்கிய மாயிருப்பதால், அத்யயனத்திலே ரிக்வேதத்தில் வரும் 'ள' இங்கே 'ட'வாகத் தானே ஓதப்படும்? இதை வைத்தே, இங்கே regional language (பிரதேச பாஷை) ஆக உள்ள தெலுங்கிலும், மற்ற பாஷைகளின் 'ள' என்பது 'ட'வாகி விடுகிறது!

தமிழ் தேசத்தை எடுத்துக் கொண்டால், பிற்காலத்தில் இங்கேயும் யஜுர்வேதிகள்தான் அதிகமாகி விட்டார்கள். ஆனாலும், தெலுங்கு தேசத்தில் உள்ள அளவுக்கு இருக்க மாட்டார்கள். தமிழ் நாட்டில் நூற்றுக்கு எண்பது பேர் யஜுர்வேதிகள் என்று சொல்லலாம். பாக்கியில் 15% ஸாம வேதம் இருக்கும்; 5% ரிக்வேதம் இருக்கும்.

இப்போது இப்படி இருந்தாலும், முற்காலங்களில் தமிழ் தேசத்தில் ஸாமவேதம் இன்னும் நிறைய இருந்திருக்கிறது என்பதற்கான சான்றுகள் இருக்கின்றன. ஸாம வேதத்திலிருந்த ஆயிரம் சாகையைச் சேர்ந்தவர்களும் தமிழ் நாட்டில் இருந்தி ருக்கிறார்கள் என்று ஊகிக்க முடிகிறது. 'ஆயிரம் சாகை உடையான்' என்பதாகத் தேவாரத்திலேயே சில இடங்களில் ஈச்வரனை ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறது.

இந்த ஆயிரம் சாகைகளில், தற்போதுள்ள ஸாம வேதி

களில் 'கௌதுமம்' என்ற சாகையைச் சேர்ந்தவர்களே அதிக மாயிருந்தாலும், பூர்வத்தில் 'ஜைமினி சாகை' அல்லது 'தலவகாரம்' எனப்படுவதைச் சேர்ந்த ஸாம வேதிகள் நிறைய இருந்திருக்கிறார்கள். 'சோழியர்'கள் என்பதாகச் சோழ தேசத்துக்கே சிறப்பித்துப் பேசப்படுபவர்களில் இன்றைக்கும் ஸாமவேதிகளாக இருப்பவர்கள் தலவகார சாகையினராகத் தான் இருக்கிறார்கள். பாண்டிய நாட்டின் கோடியில், திருநெல் வேலியில் உள்ள சோழியர்களைப் பார்த்தால்கூட தலவகார சாகைக்காரர்களான ஸாமவேதிகளாக இருக்கிறார்கள். ஆதியில் சோழ தேசத்தில் மட்டுமின்றி பாண்டிய தேசத்திலும் ஸாம வேதம் நிறைய இருந்திருக்க வேண்டும் என்று இதிலிருந்து தெரிகிறது.

'சோழியர்' என்றால், ரொம்பவும் பூர்வத்திலிருந்தே தமிழ் நாட்டுக்காரர்களாக இருந்த பிராமணர்கள் என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம். அவர்கள் தமிழ் நாட்டின் ஆதிவாசி களான பிராமணர்கள். ஏன் இப்படிச் சொல்கிறேன் என்றால், தமிழ் நாட்டுப் பிராமணர்களில் 'வடமர்' என்றும் ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. 'வடமாள்', 'வடமா' என்கிறோம். 'என்ன வடை மாவா, தோசை மாவா?' என்று கேலிகூடப் பண்ணுகிறோம். இது 'வடமர்' என்பதே. தமிழ் நாட்டில் ஆதியிலிருந்து வஸித்துவந்த சோழியர்களைத் தவிரப் பிற்பாடு வடக் கேயிருந்து, குறிப்பாக நர்மதா நதிப் பிரதேசத்திலிருந்து, தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து குடியேறிய பிராமணர்கள்தான் இந்த வடமர்கள். பெயரே அவர்கள் வடக்கிலிருந்து வந்தவர்கள் என்று காட்டுகிறது.

ஆனால், இப்போது சிலர் நினைக்கிற மாதிரி, 'அத்தனை பிராமணர்களுமே வடக்கேயிருந்து இங்கே வந்தவர்கள்தான்; தமிழ் தேசத்தில் ஆதியில் பிராமணர்களே இல்லை' என்பது தப்பான அபிப்பிராயம் என்பதற்கும், 'வடமர்' என்ற வார்த் தையே proof-ஆக இருக்கிறது. எல்லாப் பிராமணர்களுமே வடதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் என்றால், தமிழ் நாட்டில் உள்ள அத்தனை பிராமணர்களுக்குமே 'வடமர்' என்று பெயர் ஏற்பட்டிருக்கும். அப்படியில்லாமல், தமிழ் நாட்டு பிராமணர் களில் ஒரு பிரிவுக்கு மட்டுமே 'வடமர்' என்று பெயர் இருப்ப

தாலேயே, பாக்கியுள்ள பிராமணர்கள் ஆதியிலிருந்து தமிழ் நாட்டையே சேர்ந்தவர் என்றுதானே அர்த்தமாகும்? அந்த ஆதித் தமிழ் பிராமணர்கள்தான் 'சோழியர்கள்' எனப்பட்டவர்கள்.

'வடமர்'கள் நர்மதா தீரத்திலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதற்கு ஓர் ஆதாரம் இருக்கிறது. வடமர்கள் மட்டும் இன்றைக்கும் ஸந்தியாவந்தனத்தில்,

நர்மதாயை நம: ப்ராத: நர்மதாயை நமோ நிசி!
நமோஸ்து நர்மதே துப்யம் பாஹி மாம் விஷ ஸர்ப்பத:!!

என்பதாக, நர்மதைக்குக் காலையிலும் நிசியிலும் வந்தனம் சொல்லி, தங்களை ஸர்ப்ப பயத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கும்படி வேண்டிக் கொள்கிறார்கள்.

தெற்கேயே இருந்த சோழியர்களில், சோமாசி மாற நாயனார் என்று அறுபத்து மூவரில் ஒருவராக்கூட ஒரு பெரியவர் இருந்திருக்கிறார். 'சோமாசி' என்றால் பக்ஷணம் இல்லை. 'சோம யாஜி'—ஸோம யாகம் பண்ணுகிறவர்—என்பதே 'சோமாசி' என்றாயிற்று. ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியாரின் தகப்பனாரும் ஸோம யாகம் பண்ணினவர். கேசவ ஸோம யாஜி என்று அவருக்குப் பெயர். ஸாம வேதந்தான் ஸோம யாகங்களுக்கு விசேஷமானது.

தமிழ்நாட்டில் முக்யமாகச் சோழியர்கள் ஆதியில் இருந்தார்கள் என்றால், இங்கே தலவகார ஸாமமும் வெகுவாக அனுஷ்டானத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்றே அர்த்தம். இங்கே சோழ, பாண்டிய தேசங்களைப் பற்றிச் சொன்னேன். பல்லவ தேசம், சேரநாடு இவற்றின் பிராமணர்களைப் பற்றிச் சொல்லவில்லையே என்று தோன்றலாம். ரொம்பவும் பூர்வத்தில் பல்லவ ராஜ்யமே இல்லை. சேர-சோழ-பாண்டியர் என்பவர்கள்தான் மூவேந்தர்கள். பிற்காலப் பல்லவ ராஜ்யமும், ஆதியில் சோழ ராஜ்யத்தில் அடங்கியிருந்ததுதான். அதனால் அங்கிருந்த பூர்விகப் பிராமணர்களும் சோழியர்கள்தான். 'வடமர்கள்' என்று வடக்கேயிருந்து வந்தவர்களில் பலர், தமிழ் நாட்டின் வடபகுதியான பல்லவ ராஜ்யத்திலேயே தங்கி

விட்டார்கள். இவர்களுக்கு 'ஔத்தர வடமர்' என்று பிற்பாடு பெயர் உண்டாயிற்று. தமிழ் நாட்டுக்கு வடக்கேயிருந்து வந்த பின், தமிழ் நாட்டுக்குள் அதன் 'உத்தர' பாகத்தில் (வடக்குப் பகுதியில்) தங்கிவிட்டதால் 'ஔத்தர' என்ற அடைமொழி ஏற்பட்டது. வடமர்களிலும் ஸாமவேதிகள் சிலர் உண்டு. ஆனால் இவர்கள் ஜைமினீயம் எனப்படும் தலவ்கார சாகையைச் சேர்ந்தவர்களல்லர். அதிக அனுஷ்டானத்திலுள்ள கௌதும சாகையைச் சேர்ந்தவர்களே. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் முறையாக ரூபம் பெற்று வந்த பழைய காலத்துக்கு வடமர்களின் வருகை ரொம்பவும் பிற்பட்டது. ஆதலால் அவர்களுடைய அத்யயன முறை நாம் எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்துக்குச் சம்பந்தமில்லாதது. தமிழ் பாஷை நன்றாக ரூபம் பெற்று, சங்க இலக்கியங்கள் தோன்றிய பின்பே வந்த பல்லவர் ஸமாசாரமும் நம் 'ஸப்ஜெட்டு'க்கு அவசியமில்லாத விஷயந்தான்!

சேர நாட்டு ஸமாசாரத்தைப் பார்க்கலாம். தற்போது கேரளமாகிவிட்ட சேர நாட்டிலே மலையாள பாஷை வழங்குகிறது. தமிழ்-தெலுங்கு-கன்னடத்தைச் சொன்னபோது மலையாளத்தைச் சேர்க்காமல் விட்டதற்குக் காரணம், இந்தப் பாஷையும் பல்லவர்களைப்போல, வடமர்களைப் போல, பிற்காலத்து ஸமாசாரம் என்பதேயாகும். சுமார் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தி வரையில், கேரளநாடு தமிழ்நாட்டின் ஒரு பாகமான சேர நாடாகவும், அங்கிருந்த பாஷை தமிழாகவும் தான் இருந்தது. பிறகுதான் தமிழிலிருந்து மலையாளம் தோன்றிற்று. தமிழ் 'ழ' தெலுங்கில் 'ட' வாகவும், கன்னடத்தில் 'ள' வாகவும் வித்தியாசப்பட்டு இருந்தாலும், மலையாளத்தில் 'புழா' என்றே சொல்கிறார்கள். நாம் 'ஆலப்புழை', 'அம்பலப்புழை' என்றால் அவர்கள் 'ஆலப்புழா', 'அம்பலப்புழா' என்பார்கள். இத்தனை கொஞ்சம்தான் வித்யாசம்.

அதனால் மலையாள பாஷையை விட்டுவிட்டு, அந்தச் சீமையில் ஆதியிலிருந்தே இருந்து வந்திருக்கிற வேதத்தைப் பார்ப்போம். நம்பூதிரிகள் எனப்படும் மலையாளப் பிராமணர்கள்தான் நீண்ட நெடுங்காலமாக ரொம்பவும் சாஸ்திரோக்தப் படி வேத அத்யயனம் செய்து வருகிறவர்கள். இவர்களில் (ரிக்,

யஜுஸ், ஸாமம் என்கிற) த்ரிவேதிகளும் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, ஸாமவேதிகளில் தலவகார சாகையைப் பின்பற்றும் நம்பூதிரிகள் இருக்கிறார்கள். 'பாஞ்சான் மனை' என்று நல்ல வைதிகமான ஒரு நம்பூதிரிப் பரம்பரை இருக்கிறது. அவர்கள் எல்லோரும் தலவகார சாகையினரே. தமிழ்நாட்டு ஸாமவேதிகளில் தற்போது கௌதும சாகையினர் அதிகமாகி விட்ட போதிலும், மலையாளத்தில் ஸாமவேதிகள் தலவகார சாகையினராகவே இப்போதும் இருக்கிறார்கள்.

பரம்பரையாகத் தலவகாரம் ஓதிவருகிற நம்பூதிரிகள் மற்ற சாகைகளில் 'ட' அல்லது 'ள'வாக வருவதை 'ழ' காரமாகவே உச்சரிக்கிறார்கள். அதாவது தமிழ் நாட்டில் அத்யயனம் செய்வது போலவேதான் அங்கேயும் இருக்கிறது. ஆதியில் அதுவும் தமிழ் நாடாகத்தானே இருந்திருக்கிறது!

மலையாளத்திலும், தமிழ் நாட்டிலும் உள்ள தலவகார ஸாமச் சுவடிகளில் எல்லாம் 'ழ' என்றே இந்த இடங்களில் எழுதியும் இருக்கிறது. சுவடியில் மட்டுமின்றி, அச்சுப் போட்ட பிரதிகளிலும் இப்படியே இருக்கிறது.

இப்படியாக, வேறெந்தப் பகுதியிலும் இல்லாத அளவுக்குத் தமிழ் தேசத்திலேயே தொன்று தொட்டுத் தலவகார ஸாமசாகை இருந்து வந்திருக்கிறது; வேறெந்தப் பகுதியிலும் இல்லாத 'ழ' உச்சரிப்பும் அதோடு வேத அத்யயனத்திலே வந்திருக்கிறது!

சங்க நூல்களின் உரையாசிரியர்களுள் முக்யமானவரான நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியத்துக்கு எழுதிய உரையில் 'தைத்திரீயம், பௌடிகம், தலவகாரம், ஸாமம்' என்று நாலு வேதங்கள் இருந்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறார்★. இவர் சாகைகளையே வேதம் என்று தவறுதலாகச் சொன்னாலும்கூட, இதிலிருந்தே ஆதியில் தமிழ் நாட்டில் தலவகாரம் என்பதே ஒரு முழு வேதம் மாதிரியான ஸ்தானத்தைப் பெற்றிருந்தது என்றும் தெரிய வருகிறது அல்லவா? தைத்திரீயம் என்பது

★ அருள் உரை, 25-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 'வேதம்' என்ற பேருரையில் 'வேதமும் தமிழ்நாடும்' என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

கிருஷ்ணயஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்த தைத்திரீய சாகை. பௌடியம் என்பது 'பௌஷ்யம்' எனப்படும். ரிக் வேதத்தில் ஸாங்காயன சாகையைச் சேர்ந்த கௌஷீதகீ ப்ராம்மணத்துக் குத்தான் பௌஷ்யம் என்றும் பெயர். இங்கே 'பௌடியம்' என்று இவர் சொல்வது ஆழ்வார் வாக்கிலே 'பௌழியா' என்று வருவதிலிருந்தும் 'ட'வுக்கும் 'ழ'வுக்கும் உள்ள தொடர்பு தெரிகிறது.

ஆக இப்படி வேத சாகைகளில் உள்ள உச்சாரண பேதத்தை வைத்தே, அந்தந்தப் பிரதேசங்களிலுள்ள பாஷைகளில் தனித் தன்மையுள்ள எழுத்து உண்டாகியிருக்கிறது.

திராவிட தேசத்தை மட்டும் வைத்து நான் இப்படிச் சொன்னதை, இப்போது ஆல் இண்டியா லெவலிலும் (அகில இந்திய ரீதியிலும்) இன்டர்-நேஷனல் லெவலிலும் (சர்வதேச ரீதியிலும்) சொல்லப் போகிறேன்.

இப்போது வட இந்தியாவை எடுத்துக் கொண்டால், அங்கே 'ய' வர வேண்டிய இடங்களில் 'ஜ'வையும், 'வ' வர வேண்டிய இடங்களில் 'ப' (ba)வையும் உபயோகப்படுத்துவது அவர்களுடைய வழக்கமாயிருக்கிறது. பேச்சு மொழியில் (colloquialஆக) மட்டுமின்றி அவர்களுடைய பாஷை களில் இலக்கிய மொழியிலும்கூட (literary)யாகவே இப்படி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் 'வ'வை 'ப'வாக்குவது வங்காளத் திலும், 'ய'வை 'ஜ' வாக்குவது உத்தரப்பிரதேசம், பஞ்சாப், இன்னும் வடக்கான இடங்களிலும் மிகவும் அதிகமாகக் காண்கிறது.

வங்காளத்தில் 'வ-பயோரபேதம்', அதாவது 'வ'வுக்கும் 'ப' (ba) வுக்கும் பேதமில்லை என்பதை ஒரேயடியாகப் பின் பற்றுகிறார்கள். தமிழிலும், 'பீஷ்மர்' என்பதை 'வீட்டுமர்' என்றும், 'பீமன்' என்பதை 'வீமன்' என்றும் 'ப'வை 'வ'ஆக்கு கிறோம். ஆனால் ஒரேயடியாக மாற்றுவதில்லை. வங்காளி களோ 'வ'வை எல்லா இடங்களிலுமே 'ப' வாக்குகிறார்கள். வங்காளமே பெங்கால் ஆகிறது.

வங்கவாஸி என்பதை 'பங்கபாஸி' என்று சொல்லு

வார்கள். இப்படிச் சொல்வது பிழை என்பதை அவர்களே அறிந்து கொண்டார்கள். வங்காள தேசத்தில் இந்தத் தப்பைத் திருத்த ஒரு பரிஷத் ஏற்படுத்தினார்கள். 'வங்க பரிஷத்' என்பது அதன் பெயர். இனிமேல் பதிப்பிக்கும் புஸ்தகங்களிலெல்லாம், பகாரம் உள்ள இடங்களில் வகாரமாகத் திருத்த வேண்டுமென்று நினைத்து, அப்படியே செய்து வந்தார்கள். அப்படிச் செய்ததில் ஸ்வபாவமாக பகாரம் இருக்க வேண்டிய இடத்திலும் வகாரமாக மாற்றி விட்டார்கள். 'பந்து' வென்பதைக்கூட 'வந்து' வென்று மாற்றி விட்டார்கள்! 'வங்க பந்து' என்ற சரியான ரூபத்தை இதற்கு முன் அவர்கள் 'பங்க பந்து' என்று தப்பாகச் சொன்னார்கள் என்றால், இப்போதும் 'வங்க வந்து' என்று வேறு விதத்தில் தப்பாகச் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்களாம்!

வடக்கே மற்ற மாகாணங்களிலும் ஓரளவுக்கு இப்படி 'வ'வுக்குப் பதில் 'ப' சொல்கிறார்கள். 'பிஹார்' என்பதே 'விஹார்'தான். புத்த விஹாரங்கள் நிறைய இருந்த பிரதேசம் அதுவே. ராஷ்பிஹாரி என்கிறார்களே அது ராஸவிஹாரி என்பதுதான். அவர்கள் வகாரத்தைப் பகாரமாக மாற்றி உச்சரிப்பதற்குக் காரணம் என்ன? பிராதிசாக்கியத்தில் அந்தச் சீமையில் உள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட சாகையில் இப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்று இருக்கிறது. அந்த விதியை வேதத்துக்கு மட்டுமின்றி, பேசுவது எழுதுவது எல்லாவற்றிற்கும் உபயோகப் படுத்திக் கொண்டார்கள். இதனால் வேதத்தில் சொன்ன சிக்ஷா விதிகள் இந்தத் தேசம் முழுவதும் ஒரு காலத்தில் சிரத்தையாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்ததென்று தெரிகிறது.

தேசம் பூராவிலும் யஜுர் வேதம்தான் மெஜாரிட்டியாகப் பரவியிருக்கிறது என்று முன்பே சொன்னேன். இந்த யஜுஸில் கிருஷ்ண யஜுஸ், சுக்ல யஜுஸ் என்று இரண்டு இருப்பதாகவும் சொல்லியிருக்கிறேன் அல்லவா? இவற்றில் தக்ஷிணத்தில் அதிகம் பிரசாரத்திலிருப்பது கிருஷ்ண யஜுஸ்; உத்தர தேசத்தில் விசேஷமாக அனுஷ்டானத்திலிருப்பது சுக்ல யஜுஸ்.

சுக்ல யஜுஸின் பல சாகைகளில் ஒன்று மாத்யந்தின சாகை என்பது. அதுதான் வடக்கே சிறப்பாகப் பின்பற்றப்படுகிறது. இதன் பிராதிசாக்யத்தில் 'ய' வுக்குப் பதில் 'ஜ' வரலாம் என்று

இருக்கிறது; 'ஷ' வுக்குப் பதில் 'க' வரலாம் என்றும் இருக்கிறது. இதனால்தான் நாம் 'புருஷ' ஸூக்தத்தில் 'யத்புருஷேண ஹவிஷா' என்று சொல்வதை ஒரு ஹிந்துஸ்தானிக்காரன் 'ஜத் புருஷேண ஹவிகா' என்கிறான். அவன் அப்படிச் சொல்வதைக் கேட்டால் நமக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. வேதத்தைத் தப்பாகச் சொல்கிறான் என்று கோபங்கூட வருகிறது. நாம்தான் வேத சப்தங்களின் purity-ஐ காப்பாற்றி வருகிறோம் என்று நினைக்கிறோம். ஆனால் வாஸ்தவத்தில் அவன் சொல்வதற்கு சிக்ஷா சாஸ்திரத்தின் அங்கீகாரமே இருக்கிறது.

ஏற்கெனவே நான் சொன்னபடி, மிக நெருங்கிய தொடர்புள்ள சப்தங்கள்தான் இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மாற்ற அனுமதிக்கப்படுகின்றன. 'ஜ'வும் 'ய'வும் கிட்டிய பந்துக்கள் என்பது தமிழைப் பார்த்தாலும் தெரிகிறது. ஜாவா என்று சொல்கிற ஜாவகத் தீவை தமிழ் நூல்களில் யாவகம் என்றே சொல்லியிருக்கும். ஸாதாரணமாக, ஒரு வார்த்தையின் முதல் எழுத்தாக வருகிற 'ஜ'வை 'ச' என்பதே தமிழ் வழக்கமாயிருந்தாலும், வார்த்தைக்கு நடுவே 'ஜ' வந்தால் அதை 'ய' என்றே ஆக்கி வருகிறோம். 'அஜன்', 'பங்கஜம்' என்பனவற்றை 'அயன்', 'பங்கயம்' என்கிறோம். 'ஷ' என்பது 'ச'வில் ஒரு வகைதான். 'ஷ'வும் 'க'வும் பரஸ்பரம் மாறும் என்பதால், 'ச'வும் 'க'வும் அப்படி மாறலாம் என்றே தெரிகிறது. இதற்கேற்றாற்போல் நாம் 'கை' என்பதைத் தெலுங்கில் 'செய்' என்கிறார்கள். ('சை' என்கிற ஒலிதான் இது.) செய்வது (காரியம் பண்ணுவது) முக்கியமாகக் கையின் தொழில்தான். அதனால் 'கை' என்பதைவிடத் தெலுங்கிலே உள்ள 'செய்' (பண்ணு) என்ற 'ரூட்டு'க்குப் பொருத்தமாயிருக்கிறது. ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் இப்படித்தானே 'கர' என்றால் 'செய்வது' என்கிற அர்த்தமும், 'கை' என்ற அர்த்தமும் இருக்கிறது! சங்கரர்—நல்லதைச் செய்கிறவர். 'கரோமி' என்றால் 'செய்கிறேன்'. கைக்கும் 'கர' என்றே வார்த்தையிருக்கிறது. ஆதலால் தமிழிலும் முதலில் 'செய்'யாக இருந்ததுதான். அப்புறம் 'கை' ஆயிற்றோ என்னவோ? இப்போது தமிழில் 'செய்' என்பது verb-ஆக மட்டுமே இருக்கிறது. அந்த 'ச' என்பது 'க'வாக மாறி 'கை' உண்டாகியிருக்கிறது. இன்னொரு விஷயம்: ஷ-வும் க்ஷ-வும் ரொம்பவும் கிட்டின ஒலிகள். க்ஷ என்பது க-வாக மாறுவது

ரொம்ப ஸஹஜம். அக்ஷம்-அக்கம், தக்ஷிணம்-தக்காணம், க்ஷணம்-கணம் என்று பல திருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லலாம். ஆதலால் ஷ-வும் க-வாக மாற நியாயமுண்டு!

தமிழிலே ப (ba) என்பது வ ஆகிறதென்றால், வடதேசத்து பாஷைகளில் வ என்பது ப ஆகிறது என்றேனல்லவா? அவ்விதமே, தமிழில் ஜ என்பது ய ஆகிறது, ஷ என்பது க ஆகிறது என்றால், எதிர்வெட்டாக வடக்கிலே ய என்பது ஜ-வாகவும், ஷ என்பது க-வாகவும் ஆகிறது. அது அவர்களுடைய அனுஷ்டானத்திலுள்ள வேத சாகையின் சிக்ஷா விதிப்படி ஏற்பட்டதாகும். இதனால்தான் யத் புருஷேண ஹவிஷா—வை ஜத் புருஷேண ஹவிகா என்கிறான்.

இதே மாற்றத்தை வடக்கிலே உள்ள எல்லா வார்த்தைகளுக்கும் ஏற்படுத்தி விடுகிறார்கள். 'யமுனா'வை 'ஜமுனா' வாக்கிவிடுகிறார்கள். 'யோகி'யை 'ஜோகி'யாக்குகிறார்கள். 'யுகயுக' என்பதற்கு 'ஜுகஜுக' என்பார்கள். 'யாத்ரா' என்பது 'ஜாத்ரா' ஆகிறது. ஷ என்பது 'க' வாக மாறுவதில், 'ரிஷி' என்பதை 'ரிகி' என்கிறார்கள். 'க்ஷ'வும் 'ஷ'வும் ரொம்பப் 'பந்து'க்கள் அல்லவா? நம்மிலேயே எத்தனை பேர் 'லக்ஷ்மி' என்பதற்கு 'லஷ்மி' என்று சொல்கிறோம், எழுதுகிறோம்? இதனால் வடக்கே 'க்ஷ'வையும் 'க' ஆக்கி விடுகிறார்கள். 'க்ஷீரம்' என்பதைக் 'கீர்' என்கிறார்கள். தமிழிலும் இந்த வழக்கம் இருக்கிறது என்று காட்டினேன். 'லக்ஷ்மி' என்பதை 'இலக்குமி' என்கிறோம். இப்படி அனேகம் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

இப்போது இன்டர்-நேஷனல் லெவலுக்குப் போகலாம். கிறிஸ்துவ வேதமான பைபிள் பிறந்த பாலஸ்தீனம்-இஸ்ரேல் முதலான ஸெமிட்டிக் நாடுகளுக்குப் போகலாம். பைபிளின் 'ஓல்ட் டெஸ்டமென்ட்' முகமதியர்களின் குரானுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிறது. ஓல்ட் டெஸ்டமென்டில் வந்தவர்கள் குரானிலும் வருவார்கள். ஆனாலும் அரேபியாவில் உச்சாரணம் மாறுகிறது. 'ஜோஸஃப்' என்பது 'யூஸஃப்' ஆகிறது; 'ஜெஹோவோ' என்பது 'யெஹோவோ' என்று வருகிறது. கிறிஸ்துவத்துக்கும் இஸ்லாத்துக்கும் இப்படி வித்தியாசம் என்பது மட்டுமில்லை. கிறிஸ்துவ தேசங்களுக்குள்ளேயே சில

பாஷைகளில் ய-கரம் ஒலிக்கிறது: சிலவற்றில் ஜ-கரம் ஒலிக்கிறது. ஜேஸுஸ்-யேஸுஸ் (இயேசு) என்பதாக அந்த மதஸ்தாபகர் பேரே இரண்டு விதமாகவும் வருகிறது. கிரீஸ் பக்கம் போய் விட்டால் 'ஜ'காரம் வந்துவிடுகிறது.

இதற்கெல்லாம் மூலம் வேதத்தில் இருக்கிறது என்றும் ஆராய்ச்சி பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. 'யஹ்வன்' என்று வேதத்தில் சொல்லப்படும் தேவதைதான் ஜெஹோவோ-(யெஹோவோ) என்கிறார்கள். 'த்யௌ-பிதார்' (த்யாவா-ப்ருத்வி) என்பதே 'ஜூபிடர்' ஆயிற்று என்கிறார்கள். ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தை ஒன்றின் ஆரம்பத்தில் ஒற்றெழுத்து வந்தால், அது மற்ற பாஷைகளில் உதிர்ந்துவிடும். இம்மாதிரி 'த்யௌபிதார்' என்றால் 'யௌபிதார்'தான். அது 'ஜூபிடர்' ஆயிற்று.

இப்படி மூல ரூபத்தில் யஹ்வன், (த்)யௌபிதார் என்று இருந்ததே அப்புறம் 'ஜ'கார பேதம் அடைந்து ஜெஹோவா, ஜூபிடர் என்று ஆயிற்று என்றால் என்ன தோன்றுகிறது? ஆதியில் எங்கேயும், லோகம் பூராவும் வேதானுஷ்டானம் இருந்தபோது, கிரீஸைச் சுற்றியிருந்த தேசங்களில் யஜுர் வேதத்தின் மாத்யந்தின சாகை அதிகம் பிரசாரத்திலிருந்தது என்றுதானே ஊகிக்க முடிகிறது?★

★ அருள் உரை 3-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள உலகம் பரவிய மதம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

வேத உச்சரிப்பால் பிரதேச மொழி விசேஷமா? பிரதேச மொழியை வைத்து வேத உச்சரிப்பர்?

வேதத்தில் எந்த எழுத்து எந்தப் பிரதேசத்தில் சிறப்பாக இருந்திருக்கிறதோ, அதே எழுத்துதான் அந்தந்தப் பிரதேசத்துப் பாஷையிலும், அவர்களுடைய பேச்சிலும் சிறப்பாக இருந்திருக்கிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக இவ்வளவும் சொன்னேன். இதிலிருந்தே எல்லாத் தேசங்களிலும் வேதம் இருந்ததும் தெரிகிறது. நமக்கு நன்றாகத் தெரிகிற தமிழ் தேசத்தில் வேதம் இல்லாமல் இருந்த காலமே இல்லை என்றும் தெரிகிறது.

'தமிழ்' என்பதிலேயே 'ழ்' என்று உட்கார்ந்து கொண்டு நம் பாஷைக்குப் பெருமையைத் தருகிற 'ழ' காரம், வேதத்தின் தலவகார சப்தப் பிரகாரம் உண்டானதுதான்.

இப்படிச் சொல்வது சரியா? அல்லது தமிழிலே 'ழ' இருக்கிறதாலும், வடக்கே பாஷைகளில் 'ஜ' இருக்கிறதாலுந்தான், அந்தந்தப் பிரதேசத்திலுள்ளவர்கள் வேதத்திலும் இப்படிப் பட்ட சப்தங்களாக மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்று பண்ணிக் கொண்டார்கள் என்றால் சரியாயிருக்குமா? ஏற்கெனவே பிரதேச மொழிகளில் இருந்ததைத்தான் பிற்பாடு வேதத்திலும் எடுத்துக் கொள்ள இடம் தந்திருப்பார்களோ? அதையே நான் தலைகீழாக மாற்றி, வேதத்திலிருந்த 'ழ' சப்தம்தான் தமிழுக்கு முக்யமாக ஆயிற்று, அதன் 'ஜ' வடக்கத்திக்காரர்களுக்கு முக்யமாக ஆயிற்று, 'ப' வங்காளிக்கு விசேஷமாக ஆயிற்று என்று சொல்கிறேனா? இதிலே எது சரி?

வேத சிக்ஷா விதிதான் பிரதேச பாஷைகளிலும் முக்கியமான ஒலியாக வந்தது என்பதுதான் சரி. ஏனென்றால் பிராதி

சாக்ய விதி ஒரு பிரதேசத்துக்கு மட்டும் ஏற்பட்டதல்ல; அந்த சாகை அனுஷ்டானத்திலுள்ள ஸகலப் பிரதேசத்துக்கும் ஏற் பட்டது. தமிழ் நாட்டில் மட்டுமில்லாமல், எங்கேயாவது காஷ்மீரிலோ, காமரூபத்திலோ (அஸ்ஸாம்) ஒரு தலவகார சாகா அத்யாயி (அத்யயனம் செய்பவன்) இருந்தாலும், அவன், மற்றவர்கள் 'ட'வும் 'ள'வும் சொல்கிற மந்திரங்களில் 'ழ'வைத்தான் சொல்லுவான். ஒரு பிரதேசத்துக்கு என்றில்லா மல், அதாவது தெலுங்கன் மட்டுமில்லாமல் கிருஷ்ண யஜுஸில் அத்யயனம் பண்ணுகிறவன் எந்த பாஷைக்காரனாக இருந்தாலும், அவன் குஜராத்தில் இருந்தாலும், மஹாராஷ் டிரத்தில் இருந்தாலும், வேறே எங்கே இருந்தாலும் 'ட' தான் சொல்ல வேண்டும். இப்படியே கன்னடஸ்தன் மட்டுமின்றி ரிக்வேதியாக இருக்கப்பட்ட எவனுமே 'ள' காரம் தான் சொல்ல வேண்டும். குறிப்பிட்ட பிரதேசத்துக்கு என்றில்லாமல் பொதுவாக எழுதி வைக்கப்பட்ட பிராதிசாக்யத்தில் இப்படித் தான் சப்த ரூபத்தை நிர்ணயம் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிறது. ஆகவே, ஒரு சாகை எங்கே அதிகமாக அனுஷ்டிக்கப் படுகிறதோ அங்குள்ள பிரதேச பாஷையிலும் இந்த அக்ஷர விசேஷம் நாளடைவில் உண்டாகி விடுகிறதென்றே ஆகிறது.

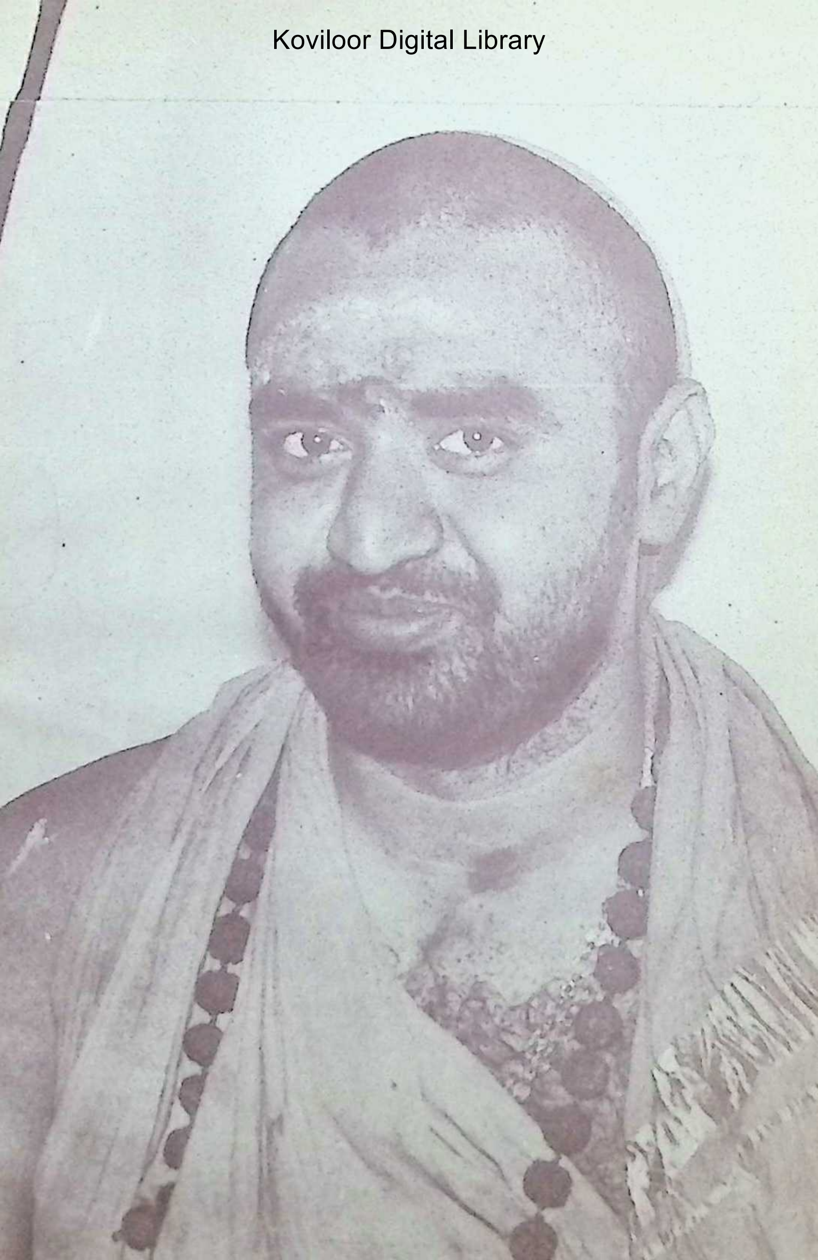
பெரும்பாலும், ம்ருக சீர்ஷ நக்ஷத்திரம் பௌர்ணமி யன்று வருகிற ஒரு மாஸத்துக்கு 'மார்கசீர்ஷ' என்று பேர் வைக்கப் பட்டது. அதைத்தான் நாம் 'மார்கழி' என்கிறோம். 'ஷி' என்பது 'டி' யாகி, 'டி' என்பது 'ழி' ஆகிவிட்டது. முதலில் ஷ என்பது ட ஆனது, தமிழ் மொழிப் பண்பின்படியாகும். 'புருஷன்' என்பதைத் தமிழில் 'புருடன்' என்போம். 'நஹுஷன்' என்பதை 'நகுடன்' என்றே கவிதையில் எழுதி யிருக்கும். கம்பர் விபீஷணனை 'வீடணன்' என்றுதான் சொல் கிறார். சரி, அதனால் 'மார்கசீர்ஷி' என்பது 'மார்கசீர்டி'யாகி, நடுவிலே உள்ள 'சீர்' உதிர்ந்து போனாலும், 'மார்கடி' என்று தானே நிற்க வேண்டும்? ஏன் 'ழ'காரம் வந்து, 'மார்கழி' ஆயிற்று என்றால், இதுதான் தமிழ்நாட்டில் பிராசீனமாயிருந்த தலவகார சாகையின் சிறப்பினால் ஏற்பட்ட விளைவு.

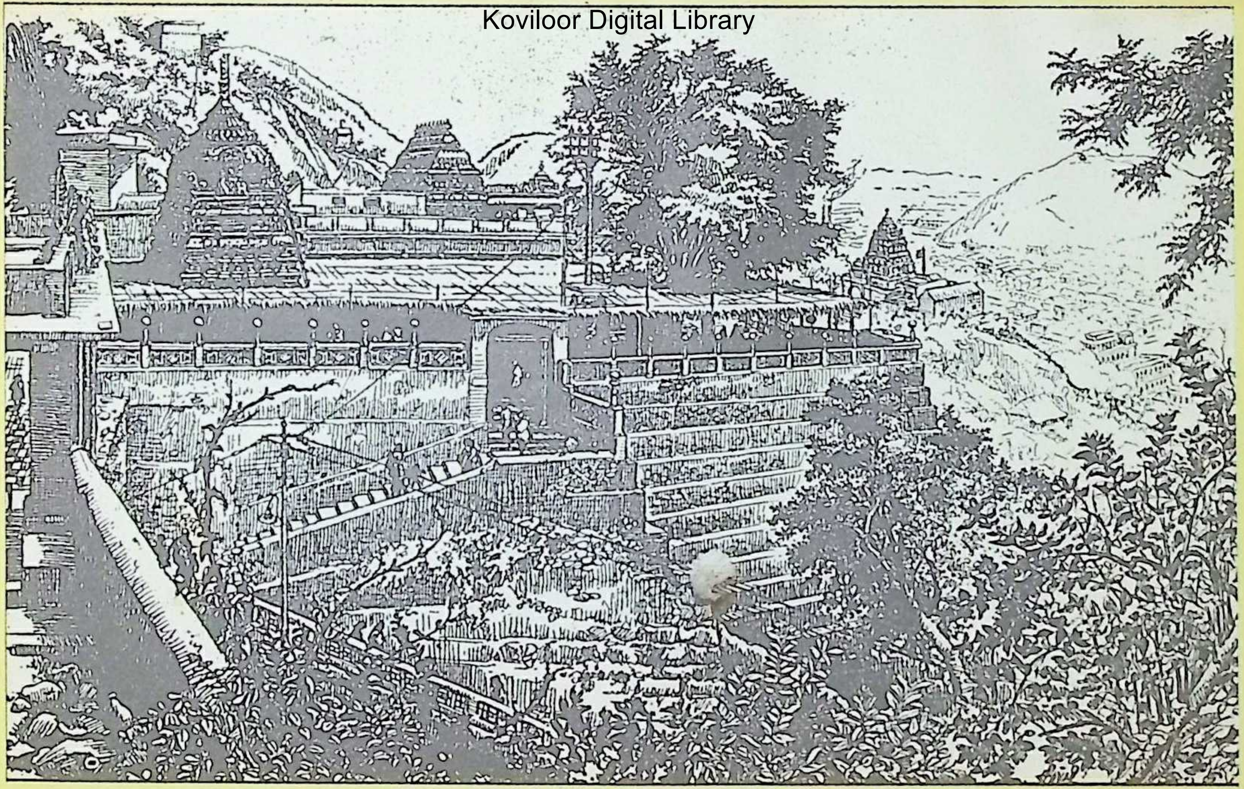
இந்த சாகைக்காரன் 'ழ' சொல்கிற இடத்திலே, க்ருஷ்ண யஜுர்வேதிகள் 'ட' சொல்வார்கள் அல்லவா? இந்தப் பழக்கம்

அவர்களை அறியாமலே அவர்களுக்கு இன்னும் விட்டுப் போகவில்லை! எப்படிச் சொல்கிறேன் என்றால், தெலுங்கு தேச வைஷ்ணவர்கள் நம்முடைய தமிழ் திவ்வியப் பிரபந்தங்களைச் சொல்லிக் கோயிலில் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்கள். திருப்பதியில் வேங்கடரமண ஸ்வாமிக்கு இப்படித் 'திருப்பாவை' அர்ப்பணம் பண்ணப்படுகிறது. அதன் எடுத்த எடுப்பில் 'மார்கழித் திங்கள்' என்று வருகிறதல்லவா? 'ழி' என்பது தெலுங்கர்களின் வாயில் வராது. அதனால் 'மார்களி' என்றோ 'மார்கலி' என்றோ சொல்வதில்லை. 'மார்கடித் திங்கள்' என்று 'ட' காரம் போட்டே சொல்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஸாமத்தைத் தாங்கள் யஜுஸில் சொல்லும்போது 'ழ' என்பது 'ட' ஆவது அவர்களுக்கே தெரியாமல் ரத்தத்தில் ஊறி வந்திருக்கிறது. அதனால்தான் 'மார்கழி'யை 'மார்கடி' என்கிறார்கள்.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

விஜயவாடா: ஸ்ரீ கனகதுர்க்கை கோயில்

அருள் உரை

சத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

28

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஆகஸ்டு 1993

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை – 600 002.

வேதம்

மாதப் பெயர்கள்

மார்கசீர்ஷி என்பது மார்கழி என்றானதாகச் சொன்னதில், பாஷா வித்யாஸங்கள் நன்றாகத் தெரிந்தன அல்லவா? தமிழில், அனேகமாக ஒவ்வொரு மாஸப் பெயரிலுமே, அந்தப் பாஷையின் தனி லக்ஷணப்படி மூலமான ஸம்ஸ்கிருதப் பேர் எப்படி மாறுகிறதென்று தெரிகிறது.

பெரும்பாலும் ஒரு மாஸத்தில் பௌர்ணமியன்று எந்த நக்ஷத்திரமோ அதுவே அந்த மாஸத்தின் பெயராக இருக்கும் அன்றைக்கு ஒரு பண்டிகையாகவும் விழாவாகவும் இருக்கும்.

அனேகமாகச் சித்ரா நக்ஷத்ரத்தன்றுதான் சித்திரை மாஸத்தில் பௌர்ணமி வரும். சித்ரா பூர்ணிமை ஒரு விசேஷ நாளாக இருக்கிறது. தமிழில் சித்திரை என்ற மாஸப்பேர் மூலத்துக்கு மாறாமலே இருக்கிறது.

விசாக சம்பந்தமுள்ளது வைசாகம். விசாக நக்ஷத்திரத்தில் பெரும்பாலும் பௌர்ணமி ஏற்படுகிற மாஸம்தான் வைசாகி. மதுரை மருதையாவது போல், ஸம்ஸ்கிருத வைசாகி தமிழில் வைகாசியாகிறது. (பெங்காலியில் 'பைஷாகி' என்பார்கள்.) வைகாசி விசாகமும் உத்ஸவ நாளாக இருக்கிறது. நம்மாழ்வார் திருநக்ஷத்ரம் அன்றுதான். இப்போது, புத்த பூர்ணிமா என்பதாக அதற்கு விசேஷம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

அனுஷ நக்ஷத்ர ஸம்பந்தமுள்ளது ஆனுஷி. அந்த நக்ஷத்ரத்தில் பௌர்ணமி ஏற்படுகிற ஆனுஷிமாஸம், தமிழில் ஆனி ஆகிறது. ஷகாரம் தமிழில் உதிர்ந்து விடுகிறது.

ஆஷாடத்தில் பூர்வ ஆஷாடம், உத்தர ஆஷாடம் என்று இரண்டு. பூர்வம்-முன்; உத்தரம்-பின். 'பூர்வாஷாட'த்தில் 'ர்வ' கூட்டெழுத்துச் சிதைந்தும், 'ஷா' உதிர்ந்தும், தமிழில் 'பூராடம்' என்கிறோம். இப்படியே உத்தராஷாடத்தை 'உத்திராடம்' என்கிறோம். இந்த ஆஷாடங்களில் ஒன்றில் பௌர்ணமி ஸம்பவிப்பதால், 'ஆஷாடீ' எனப்படுவதுதான், நம்முடைய 'ஆடி' மாஸம்.

ச்ராவணம் என்பது ச்ரவண நக்ஷத்ரத்தைக் குறித்தது. முதலில் உள்ள 'ச்ர' தமிழில் அப்படியே drop-ஆகி, 'வண'த்தை 'ஓணம்' என்கிறோம். அது மஹாவிஷ்ணுவின் நக்ஷத்ர மாதலால், 'திரு' என்ற மரியாதைச் சொல்லைச் சேர்த்துத் திருவோணம் என்கிறோம். (இவ்வாறே 'ஆர்த்ரா' என்ற சிவபெருமானின் நக்ஷத்ரத்தை ஆதிரை என்றாக்கி, அதற்கும் 'திரு' சேர்த்துத் 'திருவாதிரை' என்கிறோம். திரு அச்வினி, திருப் பரணி என்றெல்லாம் சொல்வதில்லை. கார்த்திகை மாஸ தீப உத்ஸவத்தை மட்டும் திருக்கார்த்திகை என்றாலும், மற்ற சமயங்களில் திரு போடாமல் கார்த்திகை என்றே சொல்கிறோம். ஹரி-ஹரபேதம் பார்க்காத தமிழ் மரபு அவ்விருவர் நக்ஷத்திரத்துக்கு மட்டும் எப்போதும் 'திரு' போட்டு மரியாதை தருகிறது. இந்த விஷயம் இருக்கட்டும்.) அனேகமாகப் பௌர்ணமி ச்ரவணத்திலேயே வருவதான 'ச்ராவணி'தான், ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கே உரிய சகார, ரகாரக் கூட்டெழுத்து drop ஆகி, ஆவணியாகிறது.

இப்படி ஏகப்பட்ட எழுத்துகள் தமிழில் உதிர்வதற்கு 'ஸிம்ஹளம்' என்பது 'ஈழம்' என்றானது ஒரு திருஷ்டாந்தம். ஸ வரிசையும் ச வரிசையும் தமிழில் அ வரிசையாய் விடும் 'ஸீஸம்' என்பதுதான் 'ஈயம்' என்றாகியிருக்கிறது. 'ஸஹஸ்ரம்' என்பது கன்னடத்தில் 'ஸாஸிரம்' என்றாகியிருக்கிறதென்றால், அந்த 'ஸாஸிரம்' தமிழில் 'ஆயிரம்' என்று ஸகாரங்களை உதிர்த்துவிட்டு உருவாகியிருக்கிறது.

'ஆயிர'த்தைச் சொன்னதால் மற்ற எண்களைப் பற்றியும் சொல்லி விடுகிறேன். ஒன்று, இரண்டு, மூன்று முதலியன ஏக, த்வி, த்ரி முதலான ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தைகளின் தொடர் பில்லாதவையாகவே உள்ளன. பஞ்ச-அஞ்சு; அஷ்ட-எட்டு

என்பன மட்டும் ஸம்பந்தமிருக்கிறாற் போல் தோன்றுகிறது. இங்கிலீஷ் two, three என்பவை ஸம்ஸ்கிருத த்வி, த்ரி ஸம்பந்தமுடையவைதான். Sexta, hepta, octo, nove, deca என்பதாக ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து சம்பந்தத்தைச் சொல்லும் வார்த்தைகள் ஷஷ்ட, ஸப்த, அஷ்ட, நவ, தச என்ற ஸம்ஸ்கிருத மூலத்திலிருந்தே வந்திருப்பது ஸபஷ்டமாகத் தெரிகிறது. ஆனால் முதல் எண்ணான one என்பது 'ஏக' என்பதன் ஸம்பந்தமே இல்லாமல், தமிழ் 'ஒன்று' என்பதன் முதல் இரண்டு எழுத்துகளாக இருப்பது ஆச்சரிய மாயிருக்கிறது! தெலுங்கிலோ தமிழ் 'ஒன்று'-வின் 'ஒ'வும், ஸம்ஸ்கிருத 'ஏக'வின் 'க'வும் சேர்ந்து 'ஒகடி' என்றிருக்கிறது. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, இனத்தில் எல்லாம் ஒன்று என்பதுபோல், திராவிட-ஸம்ஸ்கிருத பாஷைகளுக்குங்கூடப் பொதுவான ஒரே மூலபாஷை இருந்திருக்க வேண்டும் என்றே தோன்றுகிறது.

ஸிம்ஹளத்தில் 'ஸிம்ஹ' என்பதில் ஸ, ஹ இரண்டும் drop-ஆகி 'இம்ளம்', 'ஈளம்' என்றாகி, 'ள'வும் 'ழ'வாகி 'ஈழம்' என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது!

ப்ரோஷ்டபதம் என்பதற்கும் ஆஷாடம் போலவே பூர்வமும் உத்தரமும் உண்டு. பூர்வ ப்ரோஷ்டபதம்தான் தமிழில் பூரட்டாதி ஆயிற்று. 'அஷ்ட' என்பது 'அட்ட' என்றாவது தெரிந்ததுதானே? உத்தர ப்ரோஷ்டபதம் உத்திரட்டாதி ஆயிற்று. இந்த நக்ஷத்ரங்கள் ஒன்றிலோ, அதை ஒட்டியோ பௌர்ணமி ஏற்படுகிற ப்ரோஷ்டபதீ என்பதே புரட்டாசி என்று எப்படியெப்படியோ திரிந்து வந்துவிட்டது.

ஆச்வயுஜம், அச்வினி என்பதை அச்வதி என்கிறோம். அதிலே பௌர்ணமி வருகிற 'ஆச்வயுஜீ', அல்லது 'ஆச்வினீ' தான், நம் 'ஐப்பசி'.

கிருத்திகாவுக்கு adjective-ஆன கார்த்திகம்தான் கார்த்திகை என்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. முக்காலே மூன்றுவாசி திருக்கார்த்திகை தீபோத்ஸவம் பௌர்ணமியாகத் தானே இருக்கிறது?

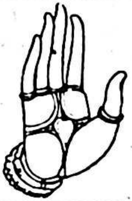
மார்கசீர்ஷ மார்கழியாவதில்தான் ஆரம்பித்தேன். அம்மாதப் பௌர்ணமி திருவாதிரைப் பண்டிகையாகத் தடபுடல்படுகிறது.

புஷ்யம்தான் தமிழில் பூசம். (இந்தப் 'பூச' சப்தம் பழகிப் பழகியே புனர்வஸுவையும் புனர்பூசம் என்கிறோம். அது புனர்வஸுவேயன்றி புனர்புஷ்யம் இல்லை!) புஷ்ய ஸம்பந்த மானது பௌஷ்யம். புஷ்யத்துக்குத் திஷ்யம் என்றும் பெயர். பூர்ணிமை திஷ்யத்திலே வரும் மாஸம் 'தைஷ்யம்'. அதிலே கடைசி மூன்று எழுத்துகளும் போய்த் தமிழில் 'தை' மட்டும் நிற்கிறது.

மாசி மகம் பௌர்ணமியில்தான் வருகிறது. மாகமாஸம் என்று மகநக்ஷத்ரத்தை வைத்துப் பெயரிட்டது, தமிழில் மாசி என்றாகியிருக்கிறது. ககாரம் சகாரமாகி, 'மாகி' என்பது 'மாசி' ஆகியிருக்கிறது. வைகாசி, புரட்டாசி, ஐப்பசி என்று 'சி'யில் முடித்தாற்போலவே, இங்கேயும் 'சி'யில் முடித்து, 'மாசி' என்று சொல்கிறோம்!

பூர்வ பல்குனம், உத்தர பல்குனம் என்று இரண்டு நக்ஷத் திரங்கள் உண்டு. இரண்டிலும் நாம் முக்யமான பெயரான பல்குனம் என்பதைத் தள்ளிவிட்டு, 'பூர்வ'த்தை 'பூரம்' என்றும், 'உத்தர'த்தை உத்தர நக்ஷத்திரம் என்றுமே சொல்கி றோம். ஆனால், இந்த நக்ஷத்திரங்களில் ஒன்றில் பௌர்ணமி ஏற்படுகிற மாஸத்தை மட்டும் 'பல்குன' என்ற சப்த ஸம்பந்த முள்ள 'பங்குனி' என்ற பெயரால் குறிக்கிறோம். அந்தப் பௌர்ணமியில்தான் பங்குனி உத்தரம் என்று திருக்கல்யாண உத்ஸவம் செய்கிறோம்.

இப்படிப் பன்னிரண்டு மாஸப் பெயர்களைப் பார்த்தாலே, ஸம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள எந்தெந்த ஒலிகள் தமிழில் எப்படி யெப்படி மாறும் என்பது தெரிந்துவிடும்!

சிக்ஷா சாஸ்திரத்தின் மற்ற சிறப்புகள்

வேத சப்தத்தை மாற்றக் கூடாது, ஸ்வரத்தை மாற்றக் கூடாது என்றாலும், சாகா பேதத்தை உத்தேசித்துச் சப்தத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் மாற்றவும் சிக்ஷா விதிகள் உள்ளன என்று இதுவரை சொன்னேன். இதே போல், ஸ்வரத்திலும் ஸ்வல்ப மாறுதலை அனுமதித்திருக்கிறது. மற்ற வேதங்களின் 'ஆ' காரம் 'ஏ' காரம் போன்ற சப்தங்களைச் சில இடங்களில் ரிக்வேதிகள் மேலும் நீட்டி அழுத்தி 'ஆ-ஆ', 'ஏ-ஏ' என்று சொல்கிறார்கள். சில சாகைகளில் 'ம்' என்று வருவது, வேறு சிலவற்றில் 'க்ம்' (gm) என்று வரும். இதை 'அனுஸ்வாரம்' என்பார்கள். இதுவும் அக்ஷர பேதத்தைவிட அழுத்தத்திலுள்ள பேதத்தால்-அதாவது ஸ்வர பேதத்தால்-ஏற்படுவதே எனலாம்.

வேத அத்யயனத்தில் ஸம்ஹிதா, பதம், க்ரமம் என்று பல இருப்பதாக முன்னே சொன்னேனல்லவா? இப்படி ஸம்ஹிதா பாடத்தை பதம், க்ரமம் முதலான மற்ற அத்யயன முறைகளில் மாற்றிக் கொடுப்பதற்கும், சிக்ஷா சாஸ்திரத்தைச் சேர்ந்த ப்ராதிசாக்யங்கள்தான் உதவி புரிகின்றன.

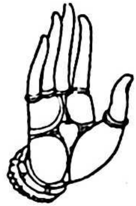
★ ★ ★

ஏதோ சப்தந்தானே என்று அலக்ஷ்யம் பண்ணுவதற்கில்லை. சப்தத்தில்தான் அத்தனையும் இருக்கிறது. அதனால் சிக்ஷா சாஸ்திரம் வேத புருஷனுக்கு மூச்சு விடுகிற நாஸியாகிறது!

வேத சப்தத்திலிருந்து வந்ததுதான் ஸம்ஸ்கிருத்த்தின் ஐம்பது அக்ஷரங்கள். 'ஜ்ஞ' என்ற எழுத்தைத் தனியாகக் கொண்டால் ஐம்பத்தியொன்று அக்ஷரங்கள். அவற்றுக்கு 'மாத்ருகா' என்று பெயர். இதற்குப் பல அர்த்தம் சொல்ல லாம். முக்யமாக, 'மாத்ரு', 'மாதா' என்றால் ஜகன்மாதாவாக இருக்கப்பட்ட அம்பாள், அந்தப் பராசக்தியின் ஸ்வரூபமே

இந்த 51 அக்ஷரங்கள். பராசக்தியால்தான் ஸகலப் பிரபஞ்சங்களும் உண்டாயின என்றும் சொல்லி, சப்தத்தால்தான் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி உண்டாயிற்று என்பதாகவும் சொன்னால், அந்த அம்பாள் 51 அக்ஷர ஸ்வரூபிணியாகத்தானே இருக்க வேண்டும்? சாக்த தந்திரங்களில் இந்த 51 அக்ஷரங்களுமே அம்பாளுடைய தேகத்தின் அவயவங்கள் என்றும், எந்த அக்ஷரத்துக்கு எந்த அவயவம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. நம் தேசத்தில் அந்த அவயவ சம்பந்தமுள்ள க்ஷேத்ரங்கள்தான் 51 சக்தி பீடங்களாக ஆகியிருக்கின்றன.

வேத புருஷனுக்கு நாசி என்ற ஓர் அங்கமாக சிக்ஷா சாஸ்திரம் சொல்லப்படுவது அதற்குப் பெருமை என்றால், அதிலே விளக்கப்படுகிற அக்ஷரங்கள் சேர்ந்தே அம்பாளின் பூர்ண ஸ்வரூபம் என்று சொல்வது அதற்கு மேலும் பெருமை தருவதாக இருக்கிறது.

வியாகரணம்: வேதத்தின் வாய்

வேதபுருஷனுக்கு இரண்டாவது அங்கமாக வரும் வ்யாகரணம் முகம். முகம் என்றால் இங்கே வாய். வ்யாகரணம் என்பதே இலக்கணம். பாஷையின் 'லக்ஷண'த்தைச் சொல்வதால் 'இலக்கணம்'. 'லக்ஷ்மணன்' என்பது 'இலக்குமணன்' என்றாவது போல், 'லக்ஷணம்' என்பது 'இலக்கண' மாகிறது. பாஷைக்கு வாய்தானே முக்கியம்?

வியாகரணங்கள் பல இருக்கின்றன. முக்கியமாகப் பிரசாரத்தில் இருப்பது பாணினி மஹரிஷி செய்த வியாகரணம். அந்த வியாகரண ஸூத்திரங்களுக்கு ஒரு வார்த்திகம் (விரிவுரை மாதிரியானது) இருக்கிறது. அதைச் செய்தவர் வரருசி. வியாகரணத்திற்குப் பாஷ்யம் செய்தவர் பதஞ்ஜலி. இந்த மூன்றும் முக்கியமான வியாகரண சாஸ்திரங்கள்.

மற்ற சாஸ்திரங்களுக்கும் வியாகரணத்திற்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. மற்றவற்றில் பாஷ்யத்தைவிட ஸூத்திரங்களுக்குத் தான் கௌரவம் அதிகம். வியாகரணத்தில் அப்படியில்லை. ஸூத்திரத்தைவிட வார்த்திகத்திற்கு மதிப்பு அதிகம். அதை விடப் பாஷ்யத்திற்கு அதிக மதிப்பு.

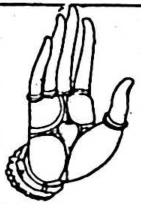
ஆறு சாஸ்திரங்கள் என்று ஒரு பிரிவு உண்டு. அந்தப் பிரிவில் வியாகரணமும் ஒன்று. நான்கு சாஸ்திரங்கள் மிக்க பிரஸித்தி உடையவை. அவை தர்க்கம், மீமாம்ஸை, வியாகரணம், வேதாந்தம் என்பவை. அவற்றிலும் வியாகரணம் ஒன்றாக இருக்கிறது. வேத ஷடங்கமான ஆறு அங்கங்களிலும் ஒன்றாக இருக்கிறது.

பாணினியின் வியாகரணம் ஸூத்திர ரூபமாக இருக்கிறது. சிறு சிறு வார்த்தைகளால் சுருக்கமாகச் செய்யப்பட்டது ஸூத்ரம்.

ஸூசனாத் ஸூத்ரம்!

விரித்துச் சொல்லாமல் சூசனையாகவே புரிந்து கொள்ளும் படிச் சுருக்கிச் சொல்வதே ஸூத்ரம்.

ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்துக்கும் பாஷ்யம் உண்டு. அவற்றை எல்லாம் இன்ன இன்ன பாஷ்யம் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்வதுண்டு. வியாகரண பாஷ்யத்தை மட்டும் மஹாபாஷ்யமென்று சொல்வார்கள். அதனாலேயே அதனுடைய பெருமை தெரிய வருகின்றது. அந்தப் பாஷ்யம் மஹரிஷி பதஞ்ஜலியால் இயற்றப்பட்டது.

வியாகரணமும் சிவபெருமானும்

சிவன் கோயில்களில் 'வ்யாகரண தான மண்டபம்' என்னும் பெயருடைய மண்டபம் ஒன்று இருப்பதுண்டு. 'வக்காணிக்கும் மண்டபம்' என்று திரித்துச் சொல்வார்கள். அத்தகைய மண்டபம் திருவொற்றியூரிலும் இருக்கிறது. சோழ நாட்டில் பல கோயில்களிலும் இருக்கிறது.

எதற்காகச் சிவன் கோயிலில் வியாகரண தான மண்டபம் இருக்கிறது? ஏன் விஷ்ணு கோயிலில் இல்லை. சிவனுக்கும் பாஷைக்கும் என்ன சம்பந்தம்? பேச்சே இல்லாத தக்ஷிணா மூர்த்தியாக இருக்கிறவரல்லவா சிவன்?

ந்ருத்தாவஸானே நடராஜ ராஜோ நநாத டக்காம்
நவபஞ்ச வாரம்!
உத்தர்துகாம: ஸனகாதி ஸித்தான் ஏதத் விமர்சே சிவ
ஸூத்ர ஜாலம்॥ ★

என்று ஒரு ச்லோகம் இருக்கிறது. இதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன்.

பேசாத சிவன் ஆடாமல் அசங்காமலிருப்பார். அவரே ஒரே ஆட்டமாக ஆடுகிறபோதுதான் பாஷா சாஸ்திரமே பிறந்தது. இதை மேற்படி ச்லோகம் தெரிவிக்கிறது.

நடராஜர் என்பது ஆடும் பரமேசுவரனுடைய பெயர். நடன், விடன், காயகன் என்ற உல்லாச கலைக்காரர்களில் நடன் நாட்டியம் செய்பவன். அந்த நடர்களுக்கெல்லாம் ராஜா நடராஜா. யாரைக் காட்டிலும் உயர்ந்த நடனம் ஒருவன் செய்ய முடியாதோ அவன்தான் நடராஜா. மஹா நடன் என்று

★ *நந்திகேச்வர காரிகா-1*

அவன் சொல்லப்படுகிறான். 'மஹாகாலோ மஹாநட:' என்று ஸம்ஸ்கிருத அகராதியான 'அமரகோசம்' சொல்கிறது. 'அம்பலக் கூத்தாடுவான்' என்று தமிழில் சொல்லுவார்கள். 'அம்பலக் கூத்தாடுவான் பட்டன்' என்பது பிராமணர்களுக்கு உரிய பெயராக இருந்ததென்று சாஸனங்களால் தெரிய வருகிறது. ஆதியில் பிராமணர்களும் இப்படி நல்ல தமிழ்ப் பெயராக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

'நிர்ணயஸாகரா பிரெஸ்' என்று பம்பாயில் ஒரு அச்சுக் கூடம் இருக்கிறது. அதில் பழைய காலத்தில் இயற்றப்பட்ட சிறு காவியங்கள் 'Kavyamala Series' என்னும் பெயரில் வரிசையாக வெளியிடப்பட்டன. அந்த மாலையில் 'பிராசீன லேகமாலை' என்னும் பெயருடைய சில புஸ்தகங்கள் இருக் கின்றன. பழைய காலத்து ஸம்ஸ்கிருத சாஸனங்கள் அதில் இருக்கின்றன. அந்த சாஸனங்களுக்குள் வேங்கி நாட்டுச் சாஸனம் ஒன்று இருக்கிறது. வேங்கிநாடு என்பது, கிருஷ்ணா நதிக்கும் கோதாவரி நதிக்கும் நடுவில் இருப்பது. அந்த நாட்டில் அகப்பட்ட தாம்ர சாஸனம் ஒன்றை அந்தப் புஸ்தகத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த தெலுங்குச் சீமை யில் அரசாட்சி செய்து வந்த கீழைச் சாளுக்கிய ராஜாக்களுக் கும் நம்முடைய தஞ்சாவூர் சோழ ராஜாக்களுக்கும் விவாஹ ஸம்பந்தம் இருந்தது. பிருஹதீச்வர ஸ்வாமி கோயிலைக் கட்டிய ராஜராஜ சோழனுடைய புத்ர வம்சம் பௌத்ரர் களோடேயே முடிந்து போய்விட்டது. அவனுடைய தௌஹித்ரி (பெண் வழிப் பேத்தி) அம்மங்கா தேவி வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தது ராஜராஜ நரேந்திரன் என்ற கீழைச் சாளுக்கிய ராஜாவுக்குத்தான். அவர்களுடைய பிள்ளையான குலோத்துங்கன்தான் அப்புறம் சோழ நாட்டுக்கும் ராஜா ஆனது. அவன் ஆந்திர தேசத்தில் வேதாத்தியயனம் விருத்தி யடைய வேண்டுமென்று எண்ணித் தமிழ்நாட்டிலிருந்து 500 பிராமணர்களைக் கொண்டுபோய் வேங்கி நாட்டில் குடியேற வைத்தான். ஆந்திரதேசத்தில் உள்ள 'திராவிடலு' என்ற பிரிவினர் இந்த 500 பிராமணர்களுடைய வம்சஸ்தர்களே!

அந்த 500 பிராமணர்களுடைய பெயர்களும், கோத்திரங் களும், அந்த சாஸனத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. இன்ன இன்ன சாஸ்திரத்தில் வல்லவர், இன்ன இன்ன காரியங்கள் செய்ய

வேண்டியவர் என்பன போன்ற பல விவரங்கள் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஊரில் மொத்தமுள்ள நிலத்தில் அவர்களில் இன்னார் இன்னாருக்கு இவ்வளவு இவ்வளவு பாகம், இன்னார் இன்னாருக்கு இந்த இந்தப் பூமி தானம் தரப்படுகிறது என்பதும், அந்தப் பூமியின் எல்லை முதலியவை யும் அதில் காட்டப்படுகின்றன. சிஷ்யராக வருகிறவர்களுக்கு அவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த வேதங்களையும் சாஸ்திரங் களையும் சொல்லி வைக்க வேண்டும்; அதற்காகவே அவர் களுக்கு நிலங்கள் மானியமாக விடப்பட்டிருக்கின்றன.

ரூபாவதார வக்து: ஏகோ பாக:

என்று அதில் ஒரு வாக்கியம் இருக்கிறது. அதாவது 'ரூபாவ தாரம்' சொல்லுபவருக்கு ஒரு பாகம் என்று சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. 'ரூபாவதாரம்' என்பது ஒரு வியாகரண சாஸ்திரம்தான்.

திண்டிவனத்தருகில் உள்ள 'எண்ணாயிரம்' என்ற ஊரில் இருந்த 340 மாணாக்கர்களைக் கொண்ட வித்யாசாலையில், 40 பேர் ரூபாவதாரம் படித்ததாக முதலாம் ராஜேந்திர சோழனின் சாஸனம் இருக்கிறது. பாண்டிச்சேரி ராஜ்யத் திரிபுவனத்தில் ராஜாதிராஜன் (கி.பி. 1018-1050) போஷித்த பாடசாலையிலும் ரூபாவதாரம் போதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வீரராஜேந்திர தேவனின் கி.பி. 1067-ம் வருஷத்திய சாஸனத் திலிருந்து, காஞ்சிக்கு அருகேயுள்ள திருமுக்கூடல் வித்யா சாலையில் இந்த நூல் கற்பிக்கப்பட்டதை அறிகிறோம்.

ஸித்தாந்த கௌமுதி என்று ஒரு வியாகரண நூல் இப்பொழுது அதிகமாகப் பிரசாரத்தில் இருந்து வருகிறது. அடையபலம் என்ற ஊரில் அவதாரம் செய்தவர்களும், 104 கிரந்தங்களை எழுதினவர்களும், சைவ கிரந்தங்களை அதிக மாகச் செய்தவர்களும், 'குவலயானந்தம்' என்னும் அலங்கார சாஸ்திரத்தை எழுதினவர்களுமாகிய அப்பைய தீக்ஷிதரவர் களுடைய சிஷ்யராகிய பட்டோஜி தீக்ஷிதர் என்பவர் அந்த 'ஸித்தாந்த கௌமுதியை'ச் செய்தவர். அது பாணினியின் ஸூத்திரத்திற்கு வியாக்கியான ரூபமாக உள்ளது.

'அர்த்த மாத்ரா லாகவேன புத்ரோத்ஸவம் மன்யந்தே வையாகரணா:' என்று, வியாகரணமானது பண்டிதர்களுக்குத்

தரும் பரமானந்தத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'அரை மாத்திரை லாபம் கிடைத்தால், அது வியாகரண சாஸ்திரம் அறிந்தவர்களுக்கு, நிரம்ப நாள் பிள்ளையில்லாதவனுக்கு ஒரு புத்திரன் உண்டானதுபோல் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும்' என்பது இதன் அர்த்தம். 'அ' என்பதை 'ஆ' என்று நீட்டினால், அப்படி நீட்டினதற்குப் பலன் சொல்ல வேண்டும். அதுவே மாத்திரை லாபம்! ரத்னச் சுருக்கமாகவே ஸூத்ரம் இருப்பதால் அதிலே சிக்கல்கூட ஏற்பட்டு மாத்திரைகள் பற்றி அபிப்ராய பேதங்களும் உண்டாகும். அப்போது வியாக்யானந்தான் தெளிவுபடுத்தித் தந்து, புத்ரோத்ஸவ ஆனந்தத்தைத் தருவது! அதற்காக வியாக்யானம் வளவள என்று இருக்க வேண்டியதில்லை; நறுக்குத் தெறித்த மாதிரி சுருக்கமாயிருந்தும் தெளிவு பண்ண முடியும் என்பதற்கு 'கௌமுதி' ஓர் எடுத்துக் காட்டு. ஸூத்திரத்தில் எழுத்துகளெல்லாம் மிகவும் கணக்காக இருந்தால், ஸித்தாந்த கௌமுதியில் வியாக்கியானமும் கணக்காக இருக்கும்; வளவளப்பே கிடையாது. ஸூத்திரத்தில் அதிகம் இருந்தாலும் இருக்குமோ என்னவோ? இதில் இராது. அந்தக் கௌமுதி இப்பொழுது பிரஸித்தி அடைந்திருக்கிறது. அது சற்றேறக் குறைய 400 வருஷங்களுக்கு முன் செய்யப்பட்டது. இப்பொழுது அதைத் தான் ஸம்ஸ்கிருத வியாகரணம் வாசிக்கிறவர்கள் முதலில் வாசிக்கிறார்கள். (இந்த வியாகரணத்தைச் செய்த பட்டோஜி தீக்ஷிதரென்பவரே 'தத்வகௌஸ்துபம்' என்ற ஒரு கிரந்தம் செய்து, அதைக் குருவுக்குக் காணிக்கையாக அர்ப்பணம் செய்தார். அந்தப் புஸ்தகத்தில் பிரம்மத்தைவிட வேறு உண்டென்று சொல்வது உபநிஷத்துகளோடு ஒட்டாது என்றும், அத்வைதந்தான் உண்மையானது என்றும் தீர்மானம் செய்திருக்கிறார். மத்வமதக் கண்டனமாக 'மத்வமத வித்வம்ஸனம்' என்ற கிரந்தம் ஒன்றும் அப்பைய தீக்ஷிதரவர்களுடைய ஆக்ஞையின் மேல் செய்திருக்கிறார். அதெல்லாம் ஸித்தாந்திகளுக்குள் சண்டையை உண்டாக்குவது. எல்லா ஸித்தாந்திகளுக்கும் பொதுவானது வியாகரண வியாக்யானம்.)

அவர் செய்த ஸித்தாந்த கௌமுதிக்கு முன்பு, முன்சொன்ன 'ரூபாவதாரம்' என்னும் வியாகரண சாஸ்திரமே பிரஸித்தமாயிருந்தது. 'ரூபம்' என்பதற்கு இங்கே சப்தத்தின் 'முழு ஸ்வரூபம்'

என்று அர்த்தம். அவதாரம் என்றால் இறங்குதல்; அதாவது, வரலாறு. இந்த ரூபாவதாரத்தை பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் உபாத்தியாயராயிருந்த ரங்காசாரியார் என்பவர் பிரசுரம் செய்தார்.

அந்த ரூபாவதாரத்தைச் சொல்லி வைக்கிறவர்களுக்குத் தனியே ஒரு பாகம் ராஜமானியங்களிலிருந்து கொடுக்கப்பட்ட தென்பது முன்னே சொன்ன சாஸனத்திலிருந்து தெரிய வருகிற தால், வியாகரணம் எவ்வளவு முக்கியமாக நினைக்கப்பட்டு வந்தது என்றும் புரிகிறது!

அந்த வேங்கி சாஸனம் ஏறக்குறைய 850 வருஷங்களுக்கு முன் ஏற்பட்டது. அதில் தானம் பெற்ற ஒவ்வொரு பிராமண னுடைய பேரும் இருக்கிறது. ஷடங்கவித் என்ற பட்டம் அந்தப் பிராமணர்களில் பல பேருக்கு இருக்கிறது. அவர்களுடைய பேர்களில் பல, தமிழில் இருக்கிறது. அம்பலக் கூத்தாடுவான் பட்டன், திருவரங்கமுடையான் பட்டன் என்பவை போன்ற பல பெயர்கள் அதில் வருகின்றன. ஒன்று சிவக்ஷேத்திரங்களில் 'கோயிலாக' இருக்கப்பட்ட சிதம்பர (அம்பல) சம்பந்த முடைய பேர்; இன்னொன்று வைஷ்ணவ க்ஷேத்திரங்களின் 'கோயிலான' ஸ்ரீரங்க சம்பந்தமுடைய பேர்!

இங்கே சைவம், வைஷ்ணவம் என்று நான் சொன்னாலும், அவர்கள் எல்லாரும் ஸ்மார்த்தர்களே. சிவபக்தியும் விஷ்ணு பக்தியும் எந்தக் காலத்திலும் இருந்தது. அதனால்தான் சிவன் பெயரையும் விஷ்ணு பெயரையும் அவர்கள் வைத்துக் கொண் டிருந்தார்கள். வடதேசத்திலும் மலையாளத்திலும் இப்பொழு தும் ஸ்மார்த்தர்களே பெருமாள் கோயில்களில் பூஜை செய் கிறார்கள். திருவரங்கமுடையான் பட்டன் என்றால், வைஷ்ண வரென்று நினைக்க வேண்டாம். 'திருவரங்கமுடையான்' என்பதை ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'ரங்கஸ்வாமி' என்போம். உடை யான் என்றால் ஸ்வாமி. 'ஸ்வம்' என்றால் உடைமை.

திருவம்பலக் கூத்தாடுவானென்பது நடராஜாவுடைய தமிழ்ப் பெயர். அவருக்கும் வியாகரணத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந் தத்தைத்தான் சொல்ல வந்தேன். 'ந்ருத்தாவஸானே' ச்லோகத் தின் விஷயம் இதுதான். அவர் பெரிய கூத்து ஆடுகிறார்.

நாமெல்லாம் ஆட வேண்டிய கூத்தைச் சேர்த்து வைத்து அவர் ஆடுகிறார். அந்த நடராஜ விக்கிரஹத்தின் தலையில் படர்ந் தாற்போல் ஒன்று இருக்கும்; அது இரண்டு பக்கத்திலும் நீண்டு இருக்கும். அதில் சந்திரன் இருக்கும். கங்கையும் இருக்கும். அது என்ன? அதுதான் நடராஜாவுடைய ஜடாபாரம். இந்தக் காலத் தில் ஃபோட்டோ எடுக்கிறார்கள். அதில் 'ஸ்நாட்-ஷாட்' என்பது ஒன்று. ஒரு வஸ்து சலனத்தில் இருக்கும்பொழுதே, திடீரென்று ஓர் அவஸரத்தில் ஃபோட்டோ எடுப்பது அது. நடராஜா வெகு வேகமாக நர்த்தனம் பண்ணுகிறார். பண்ணி நிறுத்தப் போகிற ஸமயத்தில், ஜடாபாரம் இரண்டு பக்கங் களிலும் நீட்டிக்கொண்டு இருக்கும். அந்த நிலையை அந்தக் காலத்துச் சிற்பி மனஸிலே எடுத்த 'ஸ்நாப் ஷாட்'தான் அந்த ஸ்வரூபம்.

நடராஜாவுடைய கையில் ஓர் உடுக்கு இருக்கிறது. அது குடுகுடுப்பாண்டி வைத்திருப்பதைவிடப் பெரியது, மாரியம்மன் கோயில் பூஜாரி வைத்திருப்பதைவிடச் சிறியது. அதற்கு டக்கா என்றும் டமருகம் என்றும் பெயர்கள் உண்டு. பாதத்தின் தாளத்தை அனுஸரித்து, அந்த டமருக தாளமும் இருக்கும். இதன் ஒலியைத்தான் மேலே ச்லோகத்தில் 'நநாத டக்காம்', என்று சொன்னது.

வாத்தியங்களில் முக்கியமானவை மூன்று வகை: அவை சர்ம வாத்தியம் (டக்கா, மேளம், கஞ்சிரா, மிருதங்கம் போலத் தோல் சேர்ந்த வாத்தியம்), தந்திரி வாத்தியம் (வீணை, பிடில் போலத் தந்தி போட்டது), வாயுரந்திர வாத்தியம் (நாயனம், புல்லாங்குழல் முதலிய துளை போட்டுக் காற்றை ஊதும் கருவிகள்) என்பவை. இவற்றில் சர்ம வாத்தியம் தண்டத்தாலோ ஹஸ்தத்தாலோ அடிக்கப்படும். அந்த வாத்தியத்தை நிறுத்தும்பொழுது சாப்புக் கொடுப்பது, அதாவது சேர்ந்தாற்போலச் சில அடிகள் அடிப்பது வழக்கம். அதுபோல நடராஜருடைய டமருகத்தில் நடனம் முடியும் காலத்தில்-ந்ருத்த அவஸானே-ஒரு சாப்புத் தொனி உண்டா யிற்று. அதைப்பற்றித்தான் முன்சொன்ன ச்லோகம் ஆரம்பிக் கிறது.

நடராஜா நிருத்தம் செய்கிறார். ஸனகாதிகள், பதஞ்ஜலி,

வியாக்கிரபாதர் முதலியவர்கள் சுற்றி நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மஹா தபஸ்விகள். ஆகையால் அந்த நிருத்தத்தைக் கண் கொண்டு பார்க்க முடிந்தது. நடராஜாவுடைய நடனத்தை ஞான நேத்திரம் உடையவர்கள்தாம் பார்க்க முடியும். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய விச்வ ரூபத்தைத் தரிசிக்கும் சக்தியை பகவானே அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்தார். இதே சக்தியை வியாஸர் ஸஞ்சயனுக்கும் கொடுத்து, அவனையும் விச்வரூபத்தைக் கண்டு திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவுக்கு வர்ணிக்கும்படிப் பண்ணினார். அந்த ஸ்வரூபத்தை அவர்களால் மட்டும் பார்க்க முடிந்தது. குருக்ஷேத்ர யுத்த பூமியில் இருந்த மற்றவர்களால் பார்க்க முடியவில்லை. தேவதைகளும், ரிஷிகளும், யோகிகளும் ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தியின் தாண்டவத்தைப் பார்ப்பதற்காகப் பல பிரயத்தனங்கள் செய்து, அதற்கு வேண்டிய பார்வையைப் பெற்றார்கள். அந்தப் பார்வை திவ்விய திருஷ்டி என்று சொல்லப்படும். 'திவ்ய சக்ஷுஸ்' என்று கீதையில் பகவான் சொல்கிறார்.

நிஜமான கண்களைக் கொண்டு ஸனகாதிகள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நடராஜாவின் டான்ஸ் கச்சேரியில் விஷ்ணு மத்தளம் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். பிரம்மா தாளம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். நிருத்தம் முடிகிற ஸமயத்தில், டமருகத்தில் சாப்பு கிடுகிடுவென்று 14 சப்தங்களாக உதிர்ந்தது. ச்லோகத்தில் சொன்ன 'நவ பஞ்சவாரம்' என்றால், ஒன்பதும் ஐந்தும் சேர்ந்த பதினாலு. நநாத டக்காம் நவபஞ்சவாரம்.

அந்தச் சப்தங்களின் கணக்குப் போலவே வித்யைகளின் கணக்கு 14 ஆகத்தான் இருக்கின்றது! ஹிந்து மதத்துக்கு ஆதாரம் சதுர்தச வித்யா என்கிற 14 என்றால், நடராஜாவின் சாப்பும் பதினாலு சப்தத்தையே கொடுத்தது! அந்தப் பதினான்கு சப்தம் ஸனகாதிகளை உத்தாரணம் செய்வதற்காக உண்டாயின என்கிறது ச்லோகம்.

தக்ஷிணாமூர்த்திக்குப் பக்கத்தில் வயதில் முதிர்ந்த நாலு பேர் இருப்பதாகக் கோயிலில் பார்க்கிறோமே, அவர்கள்தாம் ஸனகாதிகள். தேவாரம், திருவாசகம் மட்டுமின்றி, ஆழ்வார் பாட்டிலும், பல இடங்களில் 'அன்றாலின் கீழிருந்து அறம்

நால்வருக்கு உரைத்த' விஷயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நால்வர்தாம் ஸனகாதிகள்.

அப்படி எழுந்த சப்தங்கள் சிவஸ்வரூபத்தை ஏகபோகமாக அனுபவிப்பதற்கு மார்க்கமாக இருந்தன. அந்தச் சப்தங்களை 'மாஹேச்வர ஸூத்திரம்' என்று வைத்து, அவற்றுக்கு நந்திகேச் வரர் 'காரிகா' (காரிகை) என்கிற பாஷ்யம் எழுதினார்.

அப்பொழுது அங்கே இருந்தவர்களுள் பாணினி மஹரிஷி என்பவர் ஒருவர். அந்தப் பாணினி என்பவருடைய கதை 'பிருஹத் கதை' என்ற புஸ்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த பிருஹக் கதையானது, ஸம்ஸ்கிருதத்தின் பேச்சு மொழிக் கொச்சைகளான பிராகிருத பாஷைகள் ஆறில் ஒன்றாகிய பைசாச பாஷையில் குணாட்யர் என்பவரால் செய்யப்பட்டது.

பிருஹத் கதையின் ஸங்கிரஹத்தை (சுருக்கத்தை) க்ஷேமேந் திரர் என்பவர் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதினார். அதை அனுசரித்து ஸோமதேவ பட்டர் 'கதாஸரித்ஸாகரம்' என்று ஒன்று எழுதி யிருக்கிறார். அரேபிய இரவுக் கதைகள் (Arabian Night Tales), ஈஸாப் கதைகள் (Aesop Fables), பஞ்ச தந்திரக் கதைகள் முதலிய வற்றுக்கெல்லாம் மூலம் அதில் இருக்கிறது. தமிழிலும் 'பெருங் கதை' என்று ஒன்று இருக்கின்றது. 'ப்ருஹத் கதை' என்ற வார்த் தையின் நேர் தமிழாக்கம்தான் 'பெரும் கதை'.

'கதாஸரித்ஸாகர'த்தில் பாணினியின் கதை சொல்லப்பட்டி ருக்கிறது. மகத தேசத்தில் இப்பொழுது பாட்னா என்று வழங்கும் பாடலிபுத்திரத்தில் வர்ஷோபாத்தியாயர், உபவர் ஷோபாத்தியாயர் என்ற இருவர் இருந்தனர். உபவர்ஷோபாத் தியாயர் இளையவர். அவர் பெண் உபகோஸலை. வர்ஷோ பாத்தியாயரிடம் வரருசி என்பவரும் பாணினியும் பாடம் கேட்டு வந்தார்கள். பாணினிக்குப் படிப்பு வரவில்லை. அதனால் அவரை வர்ஷோபாத்தியாயர், 'ஹிமாசலத்துக்குப் போய்த் தவம் பண்ணு' என்று அனுப்பி விட்டார். அவர் அப்படியே போய்த் தபஸ் செய்து ஈச்வர கிருபையை அடைந் தார். நடராஜாவுடைய தாண்டவத்தைப் பார்க்கும் சக்தியைப் பெற்றார். நடராஜ தாண்டவத்தின் அவஸான (முடிகிற) காலத்

தில் உண்டான 14 சப்தங்களையும் கொண்டு, அவற்றைப் பதினான்கு ஸூத்திரங்களாக வியாகரணத்துக்கு மூலமாக வைத்துக் கொண்டு, 'அஷ்டாத்யாயி'யை எழுதினார். வியாகரண மூல நூல் இதுவே. எட்டு அத்தியாயம் கொண்டதாதலால் 'அஷ்டாத்யாயி' எனப்படுகிறது.

அந்தப் பதினான்கு ஸூத்ரங்களையும் ஆவணியவிட்டம் பண்ணுகிறவர்கள் கேட்டிருப்பார்கள். மஹேச்வரனின் டமருவிலிருந்து உண்டானதால், அவை மாஹேச்வர ஸூத்ரம் எனப்படும்.

மனுஷ்யனின் கையால் அடிக்கப்படுகிற, அல்லது மீட்டப் படுகிற, அல்லது ஊதப்படுகிற வாத்யங்களிலிருந்து அக்ஷரங்கள் இல்லாத வெறும் சப்தந்தான் வருகிறது. நாதப் பிரம்மமும் சப்தப் பிரம்மமுமாக இருக்கப்பட்ட பரமேச்வரனுடைய ஹஸ்த விசேஷத்தால், அந்த டமருகத்தின் சாப்புகளே பதினாலு விதமான அக்ஷரக் கோவைகளாகவே ஒலித்தன! அவற்றைத் தான் ஆவணியவிட்டத்தில் கேட்கிறோம்:

1. அ இ உண்: 2. ருலுக்: 3. ஏ ஓங்; 4. ஐ ஔச்: 5. ஹயவரட்; 6. லண்; 7. ஞம ஙண நம்; 8. ஜ2 ப4 ஞ்; 9. க4 ட4 த4 ஷ்; 10. ஜ ப3 க3 ட3 த3 ச்'; 11. க2 ப2 ச2 ட2 த2 சடதவ்; 12. கபய்; 3. சஷஸர்; 14. ஹல்–இதிமஹேச்வராணி ஸூத்ராணி.

ஆவணிஅவிட்டத்தில் இதைச் சொல்கிறபோது வேடிக்கையாகச் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டிருப்பீர்கள். இது எந்த விஷயத்தைச் சொல்கிறது என்று தெரியாமலே ஒப்பித்திருப்பீர்கள். பரமேச்வரன் உடுக்கை அடித்துக் கொண்டு கிர்ர், கிர்ர் என்று சுற்றி ஆடி முடித்தபோது கொடுத்த சாப்புகள் தான் இவை.

சலங்கை 'ஜல் ஜல்' லென்று சப்திக்கிறது; டமாரம் 'திமு திமு' என்று அதிர்கிறது: மேளத்தில் 'டம் டம்' என்று ஓசை வருகிறது என்கிறோம் அல்லவா? வாஸ்தவத்தில் இதே சப்தங்களா அவற்றிலிருந்து வருகின்றன? ஆனாலும் கிட்டத் தட்ட வருவதால்தான் இப்படிச் சொல்கிறோம். 'பிப்பீ' என்று

நாயனம் ஊதினதாகச் செல்லுவோமே யொழிய 'பிப்பீ' என்று தவில் வாசித்தான் என்போமா? 'டம்டம்' என்று தவில் வாசித்ததாக சொல்லுவோமே ஒழிய, 'டம் டம்' என்று நாயனம் ஊதினதாகச் சொல்வோமா? அடிக்கிற வாத்யங்களுக் குள்ளேயே மேளத்தை 'டம் டம்' என்றும் மிருதங்கத்தை 'திம் திம்' என்றும் சொல்லுகிறோம். ஊதுகிற வாத்யங்களுக்குள் ளேயே நாயனத்தைப் 'பிப்பீ' என்றால், சங்கை 'பூம் பூம் என்று ஊதினான்' என்றுதான் சொல்கிறோம். வீணை மாதிரி மீட்டுகளை 'டொய்ங்' 'டொய்ங்' என்கிறோம். ஆகையால், எல்லா வாத்தியங்களிலுமே ஸ்பஷ்டமாக அக்ஷரங்கள் வராவிட்டாலும் அக்ஷரம் மாதிரியான ஒலி வருகிறது என்றே ஆகிறது. மனிதர்கள் வாசிக்கிற வாத்தியங்களிலேயே இப்படி யென்றால், ஸாக்ஷாத் நடராஜா, பஞ்ச கிருத்யம் செய்யும் பரமேச்வரன், அடிக்கிற உடுக்கிலே ஏன் ஸ்பஷ்டமாகவே அக்ஷரங்கள் வராது? இப்படிப் பதினாலு எழுத்துக் கூட்டங்கள் வந்தன.

இந்த எழுத்துகளைப் பாணினி எப்படி உபயோகப்படுத்திக் கொண்டார்? எழுத்துகளைச் சேர்த்துச் சொல்ல ஒரு சுருக்க மான ஸம்ஜ்ஞையை (சமிக்ஞையை) இந்த ஸூத்ரங் களிலிருந்து பாணினி ஏற்படுத்திக் கொண்டார். 14 ஸூத்ரங் களில் ஒன்றின் முதலெழுத்தையும் மற்றொன்றின் கடைசி எழுத்தையும் சேர்த்துச் சொன்னால், நடுவில் இருக்கிற எல்லா எழுத்தையும் அது குறிக்கும் என்று பண்ணிவிட்டார். உதாரண மாக 'ஹயவரட்' என்பதில் முதல் எழுத்தான ஹ-வையும், 'ஹல்' என்பதில் முடிவான 'ல்'லையும் சேர்த்தால் 'ஹல்' என்றாகிறது. அது இடையிலுள்ள மெய்யெழுத்துகள் எல்லா வற்றையும் குறிக்கும். இப்படியே 'அஇஉண்' ஆரம்பமான 'அ'-வை 'ஔச்' முடிவான 'ச்'-உடன் சேர்த்து 'அச்' என்பது உயிரெழுத்துகளைக் குறிக்கும். பதினாலு கோவைகளுக்கும் முதலெழுத்தாகிய 'அ' வையும், கடைசி எழுத்தாகிய 'ல்'லையும் சேர்த்து, 'அல்' என்றால் அது அத்தனை எழுத்தை யுமே சேர்த்துக் குறிக்கும்.

அலோந்த்யஸ்ய என்பது அஷ்டாத்யாயியில் ஒரு ஸூத்திரம்.

'அல்' என்றாலே எழுத்து என்று அர்த்தம் வந்துவிட்டது. எல்லா பாஷைகளுக்குமே அகரம் ஆதியாயிருக்கிறது. உருது பாஷையில் 'ஆலிஃப்' என்பது முதலெழுத்து. கிரீக்கில் 'ஆல்ஃபா' என்பது முதலெழுத்து. இந்த இரண்டும் எழுத்துகளையெல்லாம் குறிக்கும் 'அல்' என்பதிலிருந்து வந்தவையே. இங்கிலீஷில் 'ஆல்ஃபபெட்' என்று எழுத்துகளைக் குறிப்பதும் 'அல்' என்பதிலிருந்து வந்ததுதான். லோகம் பூராவும் வைதிக மதம் இருந்ததற்கு இதுவும் ஓர் அடையாளம்!

இவ்வாறு வியாகரணத்திற்கு மூலகாரணமாயிருந்தது நடராஜாவினுடைய டமருகத்தில் இருந்து உண்டாகிய மாஹேச்வர ஸூத்திரங்களென்று தெரிகிறது.

லோகத்தில் சப்த சாஸ்திரங்களை ஏற்படுத்தியதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் பரமேச்வரர். ஆகையினால்தான் சிவன் கோயிலில் வியாகரணதான மண்டபம் அமைக்கப்பட்டிருக் கிறது; பெருமாள் கோயிலில் இல்லை.

நடராஜாவுக்கருகில் பதஞ்ஜலி, வ்யாக்ரபாதர் என்னும் இருவர் இருக்கிறார்கள். எந்தக் கோயிலிலும் அவர்களுடைய பிம்பங்களை நடராஜாவினுடைய பிம்பத்துக்குப் பக்கத்தில் பார்க்கலாம். சீர்காழிக்கருகில் ஒரு க்ஷேத்திரத்துக்குப் போயி ருந்தேன். அங்கே கோயிலில் நடராஜாவுக்குப் பக்கத்தில் பதஞ்ஜலி, வியாக்ரபாதர் இவர்களுடைய உருவங்களுக்குக் கீழே அவர்களுடைய பெயர்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. எழுது கிறவன் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளாமையால் 'பதஞ்ஜலி' என்னும் பெயரைப் 'பதஞ்சொல்லிட என்று எழுதியிருந்தான். அந்தப் பெயரும் அவருக்குப் பொருந்தியதை நினைத்து அறியாமையிலும் ஒரு தத்துவம் இருக்கிறதென்று ஸந்தோஷம் அடைந்தேன்! 'பதஞ்சொல்லி' என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? 'பதம்' என்பது வியாகரணத்திற்கே ஒரு பெயர். பதவாக்ய ப்ரமாணம் என்கிறபோது 'பதம்' என்பதற்கு வியாகரணம் என்பதுதான் அர்த்தம். ஆகவே பதஞ்சொல்லி என்பதற்கு வியாகரணம் சொன்னவர் என்று அர்த்தமாகிறது. பதஞ்ஜலி வியாகரண பாஷ்யம் செய்தவர் என்பதை முன்பே சொன் னேன் அல்லவா!

'பதஞ்சொல்லி' என்று தப்பாக எழுதினதே பதஞ்ஜலிக்குப் பொருத்தமாயிருப்பதைப் பார்த்தபோது, இன்னொன்று நினைவு வந்தது. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'குணாக்ஷரந்யாயம்' என்று ஒன்று சொல்வார்கள். 'குணம்' என்றால் செல்லு முதலான பூச்சிகளுக்குப் பெயர். அது மரத்தையோ ஏட்டுச் சுவடியையோ அரித்துக் கொண்டே போயிருக்கும். சில சமயங்களில் இப்படி அரித்திருப்பதே எழுத்துக்களைப் பொறித்த மாதிரி இருக்கும். பூச்சி பாட்டுக்கு அரித்தது அக்ஷரங்களின் வடிவத்தில் அமைந்துவிடும். செல்லுப் பூச்சி உத்தேசிக்காமலே இப்படி ஏற்பட்டு விடுவதுண்டு. இம்மாதிரி உத்தேசிக்காமல் ஏதோ ஒன்றைப்பண்ணி அதிலும் ஓர் அர்த்தம் ஏற்பட்டு விடுவதை 'குணாக்ஷர (குண அக்ஷர) நியாயம்' என்பார்கள். பதஞ்ஜலி பதஞ்சொல்லியானதும் குணாக்ஷர நியாயம்தான் என்று தோன்றியது. இது இருக்கட்டும்.

தஞ்சாவூர் ராஜ்யத்தில், நானூறு வருஷங்களுக்கு முன் நாயக்க வம்சத்தைச் சேர்ந்த ரகுநாத நாயக்கர் ஆண்டபோது ஏற்பட்ட ஸாஹித்ய ரத்னாகரம் என்ற காவியத்தை நான் பார்க்க நேர்ந்தது. அதை எழுதிய யக்ஞ நாராயண தீக்ஷிதர் பெரிய சிவபக்தர். அவர் அதிலே ஓரிடத்தில் சொல்லியுள்ள ஈச்வர ஸ்தோத்திரம் ஒன்றிலும் வியாகரணத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆதௌ பாணிநிநாததோ (அ)க்ஷர ஸமாம்னா -
யோபதேசேனஸ்ய:
சப்தானாம் அனுசாஸநான்யகலய: சாஸ்த்ரேண
ஸௌத்ராத்மனா।
பாஷ்யம் தஸ்ய ச பாதஹம்ஸகரவை: ப்ரௌடாசயம்
தம் குரும்
சப்தார்த்த ப்ரதிபத்தி ஹேதும் அநிசம் சந்த்ராவதம்ஸம்
பஜே

(ஸாஹித்ய ரத்னாகர காவியம், XI-124)

இந்த ச்லோகத்தில் வரும் 'அக்ஷர ஸமாம்னாயம்' என்பது வ்யாகரணத்திற்குப் பெயர். அக்ஷரங்களைக் கூட்டமாகச் சேர்த்து வைத்த இடம் என்று அர்த்தம். ஈச்வரனுடைய மூச்சுக் காற்று வேதம். அவருடைய கைக்காற்று அக்ஷர வேதம்.

அதாவது மாஹேச்வர ஸூத்திரம். 'சப்தானுசாஸனம்' என்பதும் அதன் பெயர். 'பாணிநி நாதத:' என்பதற்குப் 'பாணிகளால் (கைகளால்) சப்தம் பண்ணினாய்' என்றும், 'பாணினிக்குச் சப்தம் ஏற்பட்டது' என்றும் சிலேடையாக இரண்டு அர்த்தங்கள் உண்டாகின்றன. அதாவது ஈச்வரன் கையிலிருந்து உண்டான சப்தத்தை வைத்துக் கொண்டு பாணினி வியாகரணம் பண்ணினார் என்னும் கருத்தும் இதில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

'நீ கையாட்டியதால் வியாகரண ஸூத்திரங்கள் ஏற்பட்டன. காலையாட்டியதால் அதற்கும் பாஷ்யத்தை உண்டு பண்ணினாய்' என்று ச்லோகம் சொல்லுகிறது. மஹாபாஷ்யத்தைச் செய்த பதஞ்ஜலி ஆதிசேஷாவதாரம். ஆதிசேஷன் பரமேச்வரன் காலில் பாதஸரமாக இருக்கிறார்! இதை நினைத்துத்தான் காலாட்டி பாஷ்யத்தை உண்டு பண்ணினார் என்று கவி சொன்னது! 'சப்தமும் அர்த்தமும் உன்னாலேயே ஏற்பட்டது' என்று அவர் முடிக்கிறார்.

வியாகரணத்திற்கு இப்படிப் பல காரணங்களால் பரமேச்வரனே மூல புருஷனாய் இருப்பதால், அவருடைய கோயிலில் வ்யாகரண தான மண்டபங்கள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன என்று தெரிந்து கொண்டேன்.

இலக்கண நூல்கள்

இங்கே பரமேச்வரனைக் கவி 'சந்த்ராவதம்ஸன்' என்கிறார். அப்படியென்றால் சந்திரனைத் தலையணியாக, சிரோ பூஷணமாகக் கொண்டவன் என்று அர்த்தம். 'சந்திர சேகரன்', 'இந்துசேகரன்' என்றாலும் இதே பொருள்தான். வியாகரண சாஸ்திரங்களில் இரண்டுக்கு ஆச்சரியமாக இந்த 'இந்துசேகர'ப் பெயர் இருக்கிறது. ஒன்று, 'சப்தேந்து சேகரம்'. வியாகரணத்தில் இந்த நூல் வரைக்கும் ஒருத்தன் படித்து

விட்டால், 'சேகராந்தம் படித்தவன்' என்று பாராட்டிச் சொல்வார்கள். இன்னொரு புஸ்தகம், 'பரிபாஷேந்து சேகரம்' என்பது.

சிக்ஷா சாஸ்திர நூல்கள் சுமார் முப்பது இருப்பதுபோல், வியாகரணத்திலும் ஏராளமான கிரந்தங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் பாணினி ஸூத்ரம், அதற்குப் பதஞ்ஜலி பாஷ்யம், வரருசி வார்த்திகம் ஆகிய மூன்றும் தலைமை ஸ்தானத்தில் இருக்கின்றன.

வரருசியும் காத்யாயனரும் ஒருவரே என்ற அபிப்பிராயத்தில் இங்கே நான் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்கள் வெவ்வேறு நபர் என்றும் சிலர் சொல்கிறார்கள்.

விக்ரமாதித்தன் ஸபையிலிருந்த 'நவரத்ன'ங்களில் ஒருத்தர் வரருசி. இலக்கணப் புஸ்தகங்கள் எழுதினவர். வார்த்திகம் பண்ணின காத்யாயனர் இவரா, இல்லையா என்பதில் அபிப்பிராய பேதம் இருக்கிறது.

பர்த்ருஹரியின் 'வாக்யபாதீயம்' என்ற நூலும் முக்யமான வியாகரண புஸ்தகங்களில் ஒன்றாகும்.

'நவ வ்யாகரணம்' என்பதாக ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஒன்பது இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி ஸூரிய பகவானிடமிருந்து இவற்றைக் கற்றுக் கொண்டார். பிற்பாடு ஸ்ரீராமரே ஆஞ்சனேயரை 'நவ வ்யாகரண வேத்தா' என்று புகழ்கிறார்.

நவ வியாகரணங்களில் ஒன்று 'ஐந்திரம்' – இந்திரனால் செய்யப்பட்டதால் இப்படிப் பெயர். தமிழ் இலக்கணத்துக்கு மூலமான 'தொல்காப்பியம்' இந்த ஐந்திரத்தை மூலமாகக் கொண்டு அந்த வழியிலேயே செய்தது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

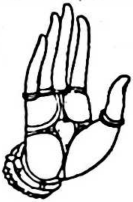
வடமொழி வியாகரணமும் தமிழிலக்கணமும்

'இலக்கணம்' என்ற தமிழ் வார்த்தை 'லக்ஷணம்' என்பதிலிருந்து வந்த மாதிரியே, இலக்கண சம்பந்தமான வேறு பல வார்த்தைகளும் ஸம்ஸ்கிருத வியாகரணத்தில் உள்ளதை அனுசரித்தே தமிழில் உண்டாகியிருக்கிறது. உதாரணமாக, தமிழிலக்கணத்தில் 'பகுதி' 'விகுதி' என்று இரண்டைச் சொல்கிறோம். 'ராமனுக்கு' என்கிற வார்த்தையில் 'ராமன்' என்பது பகுதி, 'கு' என்பது விகுதி என்கிறோம். 'பகுதி', 'விகுதி' என்பன 'ப்ரக்ருதி', 'விக்ருதி' என்ற ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தைகளின் மரூஉதான். 'அதெப்படிச் சொல்லலாம்? பகுதி என்பது நல்ல தமிழ் வார்த்தையல்லவா? 'பகுத்தல்' என்ற வினைச்சொல்லின் வேரிலிருந்து உண்டான பெயர்ச்சொல் அல்லவா பகுதி?' என்று ஆக்ஷேபிக்கலாம்.

'பகுக்கப்பட்ட' என்ற அர்த்தத்தில் சுத்தத் தமிழ் வார்த்தையாகப் 'பகுதி' என்று ஒன்று இருப்பது வாஸ்தவம்தான். ஒரு வஸ்து நாலாகப் பகுக்கப்பட்டால், அதை 'கால் பகுதி' என்கிறோம். இங்கே 'பகுதி' என்பது சுத்தத் தமிழ் வார்த்தைதான். ஆனால் ஸம்ஸ்கிருத 'ப்ரக்ருதி' என்பது மருவி 'பகுதி' என்ற இன்னொரு தமிழ் வார்த்தையானதும் உண்டு என்கிறேன். இப்படி 'ப்ரக்ருதி' என்ற அர்த்தத்தில் தான் 'ராமனுக்கு' என்பதில் 'ராமன்' என்பதைப் பகுதி என்கிறோம். ஸம்ஸ்கிருத வியாகரணப்படி ராமன்-பரக்ருதி; கு-விக்ருதி. இந்த 'விக்ருதி'யே 'விகுதி' ஆயிற்று. 'பகுதி' விஷயமாகத் தமிழ் தாதுவிலிருந்தே வந்ததோ என்று சந்தேகம் ஏற்படுவதுபோல் 'விகுதி'யின் விஷயத்தில் சந்தேகமே இல்லை. 'பகு(த்தல்)' என்பது போல 'விகு(த்தல்)' என்று தமிழ் வேர்ச்சொல் இருப்பதாக யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். விக்ருதிதான் விகுதி என்பதாலேயே, ப்ரக்ருதிதான் பகுதி என்று நிச்சயமாகத் தெரிகிறது.

(விக்ருதியைப் 'பிரத்யயம்' என்றும் சொல்வார்கள். ஒரே ப்ரக்ருதிக்குப் பல அர்த்தங்களை உண்டாக்குவது ப்ரத்யயம் தான். 'ராமனை அடித்தேன்' என்றபோது 'ஐ' என்ற ப்ரத்யயம் ராமன் என்ற ப்ரக்ருதியை அடிவாங்கினவனாகப் பண்ணு கிறது. 'ராமனால் அடிபட்டேன்' என்றால், அதே ராமன் என்ற ப்ரக்ருதி 'ஆல்' என்ற ப்ரத்யயத்தால் அடிக்கிறவனாக ஆகிறான்!)

தமிழைவிட ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கு உயர்வு தருவதற்காக இதை யெல்லாம் நான் சொல்லவில்லை. ஒன்றுக்கு உயர்வு, இன்னொன்றுக்குத் தாழ்வு சொல்லிச் சந்தோஷப்படுவது எப்போது? ஒன்றுதான் நம்முடையது, மற்றது பிறத்தியானு டையது என்று நினைக்கும்போதுதான்! 'ரேஸ்' வித்யாஸங் களை நிஜம் என்று நினைத்து இதில் ஒன்றே நம்மைச் சேர்ந்தது என்றால்தான் இதை உயர்த்திச் சொல்லி, இன்னொன்றை மட்டம் தட்டுவதில் ஆசை உண்டாகும். 'இந்த ரேஸ் வித்யாஸமே தப்பு; இரண்டும் ஒன்றுதான்; ஒரே இனத்தி லேயே, ஒரே கலாசாரத்திலேயே வெவ்வேறு பாஷைகள் மட்டும் ஏற்பட்டன' என்னும்போது உயர்த்துவது, தாழ்த்து வது என்பதற்கு இடம் ஏது? ஆகையால் யதார்த்தத்தை யதார்த்தமாக (fact-ஐ fact-ஆக)ச் சொல்கிறேனே ஒழிய, ஒன்றுக்கு உசத்தி சொல்லி இன்னொன்றை மட்டம் தட்டுவதற் காகச் சொல்லவில்லை.

ஸம்ஸ்கிருதம் சர்வதேச மொழி

ஸம்ஸ்கிருதம் அத்தனை மனுஷ்யர்களுக்குமான பாஷை: அது ஸர்வதேச பாஷை. அதுவே தேவ பாஷையும் ஆகும். தேவர்களுக்கு 'கீர்வாணர்' என்று பெயர். அதனால் ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கு 'கைர்வாணீ' என்ற பெயரும் இருக்கிறது. 'தேவ பாஷை' என்று அதைத் தமிழ்க் கவிதையின் சக்கரவர்த்தி ஸ்தானத்தில் வைக்கப்பட்ட கம்பரும் சொல்கிறார்: 'தேவ பாடையில் இக்கதை செய்தவர்' என்கிறார்.

ஸம்ஸ்கிருதம் நாம தைவீ வாக்

என்று தண்டி காவ்யாதர்சத்தில் சொல்கிறார்.

தேவர்கள் வாக்கு—தைவீ வாக்.

நம் எல்லோருக்கும் தேவர்கள் பொதுதான். அதனால், ஸம்ஸ்கிருதமும் நம் எல்லோருக்கும் வேண்டியதுதான்.

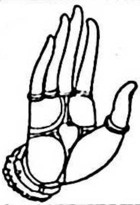
அவ்யக்தம் எனப்படுகிற ஸ்பஷ்டமற்ற அக்ஷரங்களே இல்லாத பாஷை அது. இங்கிலீஷில் word என்கிறபோது 'வே(ர்)ட்' என்று எழுதுவதா, 'வோ(ர்)ட்' என்று எழுதுவதா என்று தெரியவில்லை. வியக்தமான ஏ-காரம், வியக்தமான ஓ-காரம் இரண்டுமில்லாத ஒரு சப்தமாக அது இருக்கிறது. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இப்படிப்பட்ட ஒலிகள் இல்லை. Word என்பதை 'வேர்ட்' என்று ர்-ஐ வியக்தமாகச் சொன்னாலும் தப்பாக இருக்கிறது; அதற்காக 'ர' காரமே இல்லாமல் 'வேட்' என்றாலும் சரியில்லை; துளித்துளி ர்-சப்தத்தைத் தொட்டுக் கொண்டு ட்-டுக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது. இம்மாதிரி அவ்யக்த சப்தங்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இல்லை.

அதேபோல், தாது இல்லாத பதம் என்பதே இல்லாத பாஷையாகவும் ஸம்ஸ்கிருதமே இருக்கிறது. எந்த ஒரு பதத்தை

எடுத்துக் கொண்டாலும், அதை அக்ஷரம் அக்ஷரமாகப் பிரித்து அர்த்தம் சொல்ல முடிகிறது. காதுக்கும் மங்களமாகவும், கம்பீரமாகவும் இருக்கிறது. அதைச் சிலபேருக்கு மட்டுமானது என்று குறுக்கி த்வேஷம் பாராட்டுவது சரியே இல்லை!

ஏதோ சப்தம் போட்டு அதன் மூலம் விஷயத்தைத் தெரிவிப்பது என்றில்லாமல், சப்தங்களை நன்றாக ஸம்ஸ்காரம் பண்ணி (அதாவது சுத்தப்படுத்தி) அப்புறம் பதம், வாக்கியம் முதலானதுகளையும், பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் முதலான parts of speech-களையும் அலசி அலசி வரையறைப்படுத்தி ஸம்ஸ்காரம் செய்திருப்பதாலேயே இதற்கு 'ஸம்ஸ்க்ருதம்' என்ற பேர் ஏற்பட்டது. சிக்ஷா சாஸ்திரமும், அதைவிட முக்யமாக வியாகரணமும் இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்கின்றவை ஆகும்.

அந்த பாஷையைப் பேசினால் அதுவே மனுஷ்யனுக்கும் ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்கிறது. தேவ பாஷையிலிருந்து உண்டானதால் திவ்ய சக்திகளின் அனுக்கிரஹத்தைப் பெறும்படியாகச் செய்கிறது. ஸம்ஸ்கிருத சப்தங்கள் உத்தமமான நாடிச் சலனங்களால் நல்லது செய்வதோடு nervous system-ஐ (நரம்பு மண்டலத்தை)க்கூட வலுவாக்கி, ஆரோக்யம் தருகிறது என்கிறார்கள்.

மொழி ஆராய்ச்சியும் சமய சாஸ்திரமும்

சிக்ஷை, வியாகரணம், இதற்கப்புறம் சொல்லப் போகிற சந்தஸ், நிருக்தம் ஆகிய இந்த நாலு வேதாங்கங்களும் பாஷா சம்பந்தமான சாஸ்திரங்கள்தான்.

'நம் மதத்துக்கு ஆதாரமான சாஸ்திரங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, இப்படி மொழி ஆராய்ச்சியாகவும் (linguistic research), இலக்கணமாகவும் (Grammar), இன்னும் Prosody என்கிற செய்யுள் இலக்கணமாகவும் சொல்லிக் கொண்டே போகிறேனே!

மதநூல் என்றால் ஸ்வாமியைப்பற்றி, வழிபாட்டு முறைகளைப் பற்றி, பக்தி ஞானாதிகளைப் பற்றி, தத்துவங்களையும் கோட்பாடுகளையும், வாழ்க்கை தர்மங்களையும் பற்றிச் சொன்னால்தானே சரியாயிருக்கும்?' என்று தோன்றலாம்.

'வேதம்' என்கிற விஷயத்தில் இப்படிப்பட்ட மத விஷயமாகவே கருதப்படும் சமாசாரங்கள் நிறைய வந்தன. இனிமேல் சொல்லப் போவதில் கல்பம், மீமாம்ஸை, நியாயம், புராணம், தர்ம சாஸ்திரம் முதலியவற்றிலும் இவ்விஷயங்கள் வரும். ஆனால், நடுவே இப்படி மத சம்பந்தமில்லாத மாதிரித் தோன்றுகிற பாஷா சாஸ்திரங்களும் வருகின்றன.

ஏனென்றால், வேத மதத்தின்படி எல்லாமே தெய்வ சம்பந்தமானதுதான். அதனால் இது மத விஷயம், இது மத விஷயமல்லை என்றே இல்லை. சரீர ஸௌக்யத்தைச் செய்கிற வைத்யம் (ஆயுர்வேதம்), யுத்தம் போட உதவுகிற தனுர்வேதம் இவைகூட ஆத்மாபிவிருத்திக்கு உதவுகிறவை என்பதாலேயே வித்யாஸ்தானத்தில் சேர்த்தார்கள். பொருளாதாரம், அரசியல் இவற்றைச் சொல்லும் அர்த்தசாஸ்திரம்கூடத்தான்!

வாழ்க்கையின் ஸகல அம்சங்களையும் எப்படிச் சீர்படுத்தி நடத்தினால் ஜீவன் பரிசுத்தி பெற்று மோக்ஷ மார்க்கத்தில் செல்ல முடியுமோ, அதற்கு வழி சொல்லித் தருவதால்தான், இவை யாவும் மதப்பிரமாண கிராந்தங்களாக மதிக்கப்படுகின்றன.

இவற்றிலே பரமாத்மாவின் மிக உத்தம ஸ்வரூபமாக சப்தமே இருப்பதால் அது சம்பந்தப்பட்ட பாஷையின் ஸம்ஸ்காரத்தால் நமக்கு ஆத்ம க்ஷேமத்தை உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்றே வியாகரணம், சிக்ஷை ஆகியன ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

சப்தப் பிரம்ம வாதத்தை வியாகரணம் எடுத்துச் சொல்கிறது. ஸங்கீதத்திலே நாதப் பிரம்ம உபாஸனை என்று சொல்வதும் இதிலிருந்து போன ஒரு கிளைதான். சப்தங்களைச் சரியாகத் தெரிந்து கொண்டு பேச்சாகப் பிரயோஜனப்படுத்தும்போது அதனால் ஸமாசாரங்களை தெரிவிப்பதோடு மட்டு

மில்லாமல் நம்மையே சுத்தி பண்ணிக் கொள்ளவும் இந்தப் பாஷா சாஸ்திரங்கள் ஒத்தாசை செய்கின்றன.

வியாகரணத்துக்கு நம் சம்பிரதாயத்தில் எத்தனை மதிப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பது அதற்கு நடுநாயகமாக இருக்கிற பதஞ்ஜலியின் 'மஹாபாஷ்ய'த்துக்குக் கொடுத்திருக்கிற 'மஹா' பட்டத்திலிருந்தே தெரிகிறது. வேத பாஷ்யம், பிரம்ம ஸூத்ர பாஷ்யம், உபநிஷத் பாஷ்யம், கீதா பாஷ்யம் என்றிப்படிப் பல பாஷ்யங்கள் பல ஆசார்ய புருஷர்களால் பண்ணப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றுக்குக்கூடத் தராத 'மஹா' டைட்டிலை இந்தப் பாஷா சாஸ்திரத்துக்கே தந்து பெருமைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். வித்வானான ஒருவனுக்கு ஒரு ஸாம்ராஜ்யத்தையே சாஸனம் பண்ணிக் கொடுத்தால் எத்தனை ஸந்தோஷம் உண்டாகுமோ, அத்தனை ஸந்தோஷம் மஹாபாஷ்யத்தைப் படிப்பதிலேயே ஏற்பட்டு விடும் என்று ஒரு வசனம் இருக்கிறது:

மஹாபாஷ்யம் வா படநீயம்
மஹாராஜ்யம் வா சாஸநீயம்

பழைய ராஜாங்கங்களில் வியாகரண சாஸ்திரப் பிரசாரத்தை எவ்வளவு போற்றி வளர்த்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு வேங்கி சாஸனம் மாதிரி சமீபத்தில் ஒரு சான்று கிடைத்தது.

முன்னே Central Provinces (மத்ய மகாணம்) என்று சொல்லி, சுதந்திர இந்தியாவில் 'மத்யப் பிரதேஷ்' என்கிறார்களே அங்கே, 'தார்' என்று ஒரு ஸம்ஸ்தானம் இருந்தது. இப்போது இன்டியன் யூனியனோடு சேர்ந்து விட்டது. அந்தத் 'தார்'தான் கொடை வள்ளலும் கலைகளை எல்லாம் போஷித்தவனுமான போஜராஜாவுடைய தலைநகரான 'தாரா' என்பது. அந்தத் தாரா—தார்—பட்டணத்திலே ஒரு மசூதி இருக்கிறது. அந்த மசூதியில் ஒரு பொந்துக்குள் ஏதோ ஸம்ஸ்கிருத எழுத்துகள் தெரிவதாக வெளியிலே தெரியவந்தது. ஆனாலும் அன்னிய மதஸ்தர்களின் இடமாகிவிட்டது. அவர்கள் அனுமதித்தால்தான் அங்கே போய் என்னவென்று பார்க்க முடியும். இதனால், எபிக்ராஃபிகல் டிபார்ட்மென்ட்காரர்களே

ஒரு பத்துப் பதினைந்து வருஷம் ஒன்றும் பண்ண முடியாமல் சும்மா இருந்துவிட்டார்கள். அப்புறம், சுதந்திரம் வந்து சில வருஷங்களுக்கு அப்புறம்தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அது என்ன என்று பார்க்கப் போவது போல் போய், அப்புறம் மசூதிக்காரர்களிடம் உத்தரவு வாங்கிக் கொண்டு, அந்தப் பொந்தைப் பிரித்துப் பார்த்தார்கள்.

அதிலே ஒரு பெரிய சக்கரம் இருந்தது. அந்தச் சக்கரத்தில் ஏகப்பட்ட ச்லோகங்கள் எழுதியிருந்தன. அதிலுள்ள எழுத்து கள்தான் முன்னே தெரிந்தவை. ச்லோகங்கள் சொன்ன விஷயம் என்ன என்று பார்த்தால், அத்தனையும் வியாகரணம்தான்! வியாகரணம் எவ்வளவு உண்டோ அவ்வளவையும் சக்கராகார மாகப் பாடல்களாக அமைத்து, ஆச்சரியப்படும்படியான Chart-ரூபத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிறது! போஜராஜா காலத்தில் ஸரஸ்வதியின் ஆலயமாக இருந்த இடத்தில்தான் இப்போது மசூதி இருக்கிறது. வாக்தேவியான ஸரஸ்வதி ஆலயத்தில் பாஷா சாஸ்திரம் இருக்க வேண்டும் என்றே வேதபுருஷனுக்கு வாக்கு ஸ்தானமான வியாகரணத்தை எழுதி வைத்திருக்கிறார் கள். அந்தப் பெரிய சக்கரத்தை ஒரு பார்வை பார்த்தால் வியாகரணம் முழுக்கத் தெரிந்துவிடும் என்கிறார்கள். அதற்கு வழிபடத்தக்க பெருமை உண்டு என்பதாலேயே ஆலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கோயில் மசூதியாகப் போய் அனேக வருஷங்கள் கழித்து வாக்தேவியின் அனுக்ரஹத் தால் இந்தச் சக்கரம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அதை எபிக்ராஃபி இலாகாக்காரர்கள் அச்சுப் போட்டிருக்கிறார்கள். இங்கிலீஷிலும் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்கள்.

வியாகரணம் மாதிரியான சாஸ்திரங்களைக்கூட வெறும் லௌகிகம் என்று தள்ளாமல் பூஜார்ஹமாக (வழிபாட்டுக்கு உரித்தானதாக) வைத்து, ராஜாங்கத்தாரே போஷித்து வந்திருக்கிறார்கள் என்று இதிலிருந்து தெரிகிறது.

சந்தஸ்: வேதத்தின் பாதம்

'சந்தத் தமிழ்' என்ற வார்த்தையைக் கேட்கிறோம். சந்தத் தமிழில் பாடி இறைவனைத் துதிக்க வேண்டும் என்று அடியார்கள் வேண்டுகிறார்கள். சந்தம் என்ற இந்த வார்த்தைக்கு மூலம்தான் 'சந்தஸ்'.

'சந்தஸ்' என்றால் வேதம் என்று முன்பு அர்த்தம் சொல்லியிருக்கிறேன். ஸ்ருஷ்டி என்ற அச்வத்த விருக்ஷத்துக்கு வேதங்கள்தான் இலைகள் என்று கீதையில் பகவான் சொல்கிறபோதும் 'சந்தாம்ஸி யஸ்ய பர்ணானி' என்றே சொல்கிறார்—'வேதம்' என்பதற்குப் பதில் 'சந்தஸ்' என்கிறார். ஆனால் வேத ஷடங்கங்களில் வேத புருஷனுக்குக் காலின் ஸ்தானத்தில் இருக்கிறதும், இப்போது நான் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறதுமான 'சந்தஸ்' என்ற வித்யாஸ்தானம் 'வேதம்' என்ற அர்த்தத்தைச் சொல்வதல்ல!

இங்கே 'சந்தஸ்' என்பது செய்யுள் இலக்கணம், பாவிலக்கணம் என்றே பொருள்படும்.

ரிக்வேதம், ஸாமவேதம் இரண்டும் முழுக்கச் செய்யுள்களாக இருப்பவை. யஜுஸில் 'ப்ரோஸ்' உண்டாயினும் அதுவும் 'பொய்ட்ரி'யோடு கலந்து கலந்துதான் வருகிறது. இப்படிச் சந்தஸ்கள் நிறைந்ததாகவே வேதம் இருப்பதால்தான், அதற்கே சந்தஸ் என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

நாம் ஸூட் போட்டுக் கொள்வதானால் தையற்காரன் அளவெடுத்துக் கொண்டு போகிறான். அதன்படி துணியை வெட்டித் தைக்கிறான். அளவு எடுக்கா விட்டால் தைக்க

முடியாது. இதேபோல் நம் எண்ணங்களுக்குச் செய்யுள் ரூபம் கொடுக்கிறபோது, எண்ணத்தையே ஓர் உருவமாகக் கொண்டு வர வேண்டுமானால் அதற்குப் போட வேண்டிய டிரெஸ்தான் செய்யுள். அதற்கு அளவு வேண்டும் அல்லவா? சட்டை இத்தனை இஞ்ச் நீளம், இத்தனை இஞ்ச் அகலம் என்கிற மாதிரிச் செய்யுளுக்கும் இத்தனை அடி, இத்தனை எழுத்து என்றெல்லாம் நிர்ணயம் செய்து தர வேண்டும். அப்படிச் செய்வதுதான் 'சந்தஸ்' என்ற சாஸ்திரம்.

சந்தம் என்றும், metre என்றும் சொல்லும் செய்யுள் அளவைகளை அதுவே வகுத்துக் கொடுக்கிறது.

பிங்களர் என்பவர் செய்த 'சந்தஸ் ஸூத்ரம்' தான் இப்போது அதற்கு முக்யமான நூலாக இருக்கிறது★.

வேத புருஷனுக்குப் பாதமாக இருப்பது சந்தஸ் என்னும் அங்கம். மந்திர உபதேசம் செய்து கொண்டவர்கள், அதை ஜபிக்கும் பொழுது மந்திரத்தின் ரிஷியைச் சொல்லித் தலையைத் தொடுவார்கள்; சந்தஸைச் சொல்லி மூக்கைத் தொடுவார்கள்; தேவதையைச் சொல்லி ஹ்ருதயத்தைத் தொடுவார்கள்.

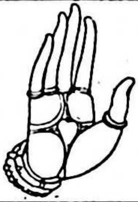
செய்யுள் உருவில் உள்ள வேத மந்திரங்களெல்லாம் சந்தஸ்; மற்ற, அதாவது வேதத்தில் வராத, செய்யுள்களை ச்லோகம் என்று சொல்வார்கள். வசனத்தை 'கத்யம்' என்றும் சந்தஸைப் 'பத்யம்' என்றும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்லுவதுண்டு. தமிழில் நாம் செய்யுள் என்பதைத் தெலுங்கிலும் பத்யம் என்பார்கள். இங்கிலீஷில் பொயட்ரி என்று சொல்வார்கள்.

வேதச் செய்யுளுக்கே 'சந்தஸ்' என்று பெயர் இருப்பதோடு, 'சந்தஸ்' என்றால் எந்தச் செய்யுளுக்கும் இருக்க வேண்டிய

★ வேத அட்டவணைகளான 'ரிக் ஸர்வ அனுக்ரமணி', 'அதர்வவேதிய ப்ருஹத் ஸர்வ அனுக்ரமணிகா', 'ப்ருஹத் தேவதா' முதலான நூல்களிலும், ரிக் ப்ராதிசாக்யத்திலும் ஆங்காங்கே வேதத்தின் மீட்டர்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. மற்ற காவிய, இலக்கிய சந்தங்களைப்பற்றி 'சந்தோமஞ்ஜரி', 'வ்ருத்த ரத்னாகரம்' முதலிய நூல்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன.

சந்தம் அல்லது metre என்ற வ்ருத்தமும் (விருத்தமும்) ஆகும். செய்யுளில் பலவிதமான வ்ருத்தங்கள் இருக்கின்றன. ச்லோகங் களும் விருத்தங்களே. அனுஷ்டுப் விருத்தம் என்பது ஒன்று. புராண ச்லோகங்களும் ராமாயண ச்லோகங்களும் அந்த விருத்தங்களே. விருத்த லக்ஷணம்தான் சந்தஸ்.

ஒவ்வொரு விருத்தத்திற்கும் இவ்வளவு பாதம் இருக்க வேண்டும், ஒவ்வொரு பாதத்திற்கும் இவ்வளவு எழுத்துகள் இருக்க வேண்டும் என்ற நியமம் உண்டு. 'ஆர்யா' என்று ஒரு சந்தஸ் இருக்கிறது. அதற்கு மாத்திரைக் கணக்கு உண்டு. அதாவது இவை குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்துக் கணக்கு உள்ள சந்தஸ்களாகும். இவற்றில் 'ராம' என்பது இரண்டெழுத்து என்று கணக்குப் பண்ண மாட்டார்கள். 'ரா' என்கிற நெடிலுக்கு இரண்டு மாத்திரை, 'ம' என்ற குறிலுக்கு ஒரே மாத்திரை என்று மாத்ரா ரீதியிலேயே கணக்குப் பண்ணி 'ராம' என்றால் மூன்று மாத்திரை என்பார்கள். குறில் – நெடில் வித்யாஸம் பார்க்காமல் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும், ஒவ்வொரு பாதத்தில் இத்தனை எழுத்து இருக்க வேண்டும் என்பதாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட சந்தஸ்களே அதிகம். அவற்றைத் தான் குறிப்பாக 'விருத்தம்' என்பது. 'ஆர்யா' சந்தஸைப் போல குறில்-நெடில் வித்யாஸம் பார்த்துப் பாதத்துக்கு இவ்வளவு மாத்திரை இருக்க வேண்டும் என்று நிர்ணயிக்கப் பட்டவற்றுக்கு 'ஜாதி' என்று பெயர்.

பாதம் – அடி

சந்தஸை வேத புருஷனின் பாதம் என்றேன். சந்தஸ் தனக்கு விஷயமாக (subject) எடுத்துக் கொள்கிற செய்யுளுக்கும் 'பாதம்' இருக்கிறது. தமிழில் ஈரடிக் குறள், நாலடியார் என்பதிலெல்லாம் வரும் 'அடி'தான் செய்யுளின் 'பாதம்'. நாலடியார் என்றால் நாலு அடியார்கள் என்று அர்த்தமில்லை. அடியார்கள் என்று பக்தர்களுக்கு ஏன் பேர் ஏற்பட்டது, என்றால், அவர்கள் ஈச்வர சரணாரவிந்தத்திலேயே – திருஅடித்தாமரையிலேயே கிடக்கிறவர்கள். ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் ஆசார்ய பாதர், கோவிந்த பாதர், கௌட பாதர், பகவத் பாதர் என்று ஈச்வரனின் பாத ஸம்பந்தம் உடையவர்களாகவே மஹான்களைச் சொல்கிறோம். நாலடியார் என்றால், 'நாலு அடி கொண்ட செய்யுள்கள்' என்று அர்த்தம்.

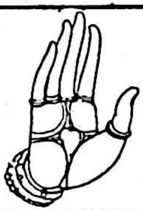
காலுக்குத்தானே ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பதம் அல்லது பாதம் என்றும், தமிழில் அடி என்றும் பெயர் இருக்கிறது? இங்கிலீஷிலும் ஒரு stanza-வில் இத்தனை feet இருக்க வேண்டும் என்றுதான் சொல்கிறார்கள். அதன் மீட்டர்களும் feet-க்கு இத்தனை அக்ஷரம் என்றுதான் வகுக்கப்படுகின்றன. காலைக் குறிப்பிடும் foot என்பது division of a stanza-வுமாகும். பாதம்–அடி–foot என்று எல்லா பாஷைகளிலும் ஒரே பொருள்படும் வார்த்தை செய்யுள் அளவையாக இருக்கிறது. எதில் போனாலும், இப்படி ஜன ஸமுதாயம் முழுவதற்கும் ஐக்யத்தைக் காட்டுவது மனஸுக்கு ஸந்தோஷமாக இருக்கிறது.

இன்னொரு ஒற்றுமைகூட! இங்கிலீஷில் பன்னிரண்டு அங்குல நீளமுள்ள அளவை foot என்கிறார்கள்; தமிழிலும் இதை 'அடி' என்றே சொல்லுகிறோம்.

ஒரு மந்திரம் அல்லது ச்லோகத்தில் பாதம் என்பது நாலில் ஒரு பாகம். நாலில் ஒரு பாகத்தைக் 'கால்' என்கிறோம்.

மனுஷ்ய சரீரத்தில் கால் என்கிற அங்கம் நாலில் ஒரு பங்காக அதாவது கால் பாகமாகவே இருக்கிறது. இடுப்பு வரை பேர்பாதி—கீழே பாதி. அந்தப் பாதி இரண்டு கால்களாக இருக்கிறது. அதனால் ஒவ்வொரு காலும் பாதியில் பாதியான காலாகவும் (1/4) இருக்கிறது. இப்படியேதான், இடுப்புக்கு அரை என்று பேர் இருப்பதும். 'அரைஞாண்' என்று இடுப்பிலே கட்டும் கயிற்றைச் சொல்லும்போது, 'அரை' என்றால் இடுப்பு. அதுதான் மனுஷ்ய சரீரத்தின் நடுவாக இருந்து கொண்டு, அதை இரண்டு அரை (1/2)களாகவும் பிரிக்கிற அவயவம். அதனால், இப்படிப் பெயர்.

தமிழில், கால் என்றால் பாதத்திலிருந்து இடுப்புவரையுள்ள leg என்ற முழு அவயவத்தையும், பாதம் அல்லது பதம் என்றால் foot என்றும் பெரும்பாலும் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்கிறோம். ஆனால் சில இடங்களில் மட்டும் 'கால்' என்பதே foot என்ற அர்த்தத்திலும் பிரயோகமாகிறது. 'உள்ளங்கால்', 'புறங்கால்' என்னும்போது, கால் என்பது முழு leg இல்லை; foot தான். ஸம்ஸ்கிருதத்தில் leg, foot இரண்டும் பாதம்தான். 'பாதம்' என்றால் கால், கால்வாசி!

கணக்கிடுவது எப்படி?

ஒரு வேத மந்திரம் அல்லது வேதமல்லாத ச்லோகத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அதை நாலாகப் பிரித்திருக்கும். முக்கால்வாசி மீட்டர்களை, ஸமமான அக்ஷரங்கள் அல்லது ஸமமான மாத்திரைகள் கொண்ட நாலாகவே பிரித்திருக்கும். பாதத்துக்குப் பாதம் ஸமமாக இல்லாததை 'விஷமம்' என்பார்கள். 'வி-ஸமம்' என்பதே 'விஷமம்'. ஸமம் என்பது வித்யாஸமில்லாத நிலைமையைக் காட்டுவது. இதனால்தான், நடுநிலைமை தப்பிப் பண்ணுகிற காரியங்களை 'விஷமம்' என்கிறோம். தந்திரமாகப் பண்ணுகிற தப்புக்கு, mischief என்ற அர்த்தத்தில் இந்த வார்த்தை வழக்கத்தில் வந்து விட்டது. Unequal என்பதே அதன் நேர் அர்த்தம்.

எல்லாப் பாதங்களும் ஒன்றுக்கொன்று வித்யாஸமாயிருந்தால் அது விஷம வ்ருத்தம். ஒன்று விட்டொன்று (alternate) பாதங்கள் ஒரே. மாதிரி இருப்பது, அர்த்த ஸமவ்ருத்தம். அதாவது முதல் பாதத்துக்கும் இரண்டாம் பாதத்துக்கும் அக்ஷர வித்யாஸம் இருக்கும்; மூன்றாம் பாதத்துக்கும் நாலாம் பாதத்துக்கும் இப்படியே வித்யாஸம் இருக்கும்; ஆனால், முதல் பாதமும் மூன்றாம் பாதமும் ஒரே மாதிரியிருக்கும்; இரண்டும் நாலும் ஒன்றாக இருக்கும்.

அனேகமாகப் பாதங்கள் யாவும் ஸமமாகவே இருக்கும். உதாரணமாக, எல்லோருக்கும் தெரிந்த (அல்லது அப்படி நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற),

சுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் சசிவர்ணம் சதுர்புஜம்।
ப்ரஸந்நவதநம் த்யாயேத் ஸர்வவிக்நோபசாந்தயே॥

என்பதில் உள்ள நாலு பாதங்கள்:

ஒன்று–சுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும்
இரண்டு–சசிவர்ணம் சதுர்புஜம்
மூன்று–ப்ரஸந்நவதநம் த்யாயேத்
நான்கு–ஸர்வவிக்நோப சாந்தயே.

எண்ணிப் பார்த்தால் இந்தப் பாதங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் எட்டு அக்ஷரமே இருக்கும்.

உயிரெழுத்தையும், உயிர் மெய்யெழுத்தையும் மட்டும் தான் அக்ஷரமாகக் கணக்குப் பண்ண வேண்டும்; மெய்யெழுத்துகளைத் தள்ளிவிட வேண்டும். அப்போதுதான் எட்டு என்ற கணக்குச் சரியாகி வரும். இப்படிச் செய்தால் 'சுக்லாம் பரதரம் விஷ்ணும்' என்பதில் தமிழ் லிபிப்படி பதின்மூன்று எழுத்து இருந்தாலும்கூட, எட்டு அக்ஷரங்கள்தான் என்று ஆகும். 1-சு; 2-க்லாம்; 3-ப; 4-ர; 5-த; 6-ரம்; 7-வி; 8-ஷ்ணும். இதே மாதிரியே மற்ற பாதங்களிலும் எட்டெட்டுத்தான் இருக்கும்.

தமிழிலே இப்படி எழுத்துக் கணக்கும் அக்ஷரக் கணக்கும் வித்யாஸப்படுகிற மாதிரி ஸம்ஸ்கிருத லிபியில் இல்லை. அதில் கூட்டெழுத்துகள் உண்டு. அதனால், 'க்லாம்', 'ரம்', 'ஷ்ணும்' என்பவை ஒவ்வொரு எழுத்தாகவே எழுதப்படுகின்றன.

கிரந்தம், தேவநாகரி முதலான ஸம்ஸ்கிருத ஆல்ஃபபெட்டு களில் இதுவும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

ஒவ்வொன்றும் எட்டு அக்ஷரம் கொண்ட நாலு பாதங் களை உடைய 'சுக்லாம்பரதரம்' போன்ற ச்லோகங்களின் மீட்டருக்கு 'அனுஷ்டுப்' சந்தஸ் என்று பேர்.

இந்த மீட்டர் வேதம், பிற்பாடு வந்த காவிய இலக்கியம் இரண்டிலுமே இருக்கிறது!

காவிய சந்தம் பிறந்த கதை

வேதத்திலே சப்தங்களை ஏற்றி – இறக்குகிற ஸ்வரங்கள் உள்ள மாதிரி, காவியம் முதலிய மற்ற ச்லோகங்களில் அக்ஷரங் களை ஏற்றுவது – இறக்குவது என்று கிடையாது. ஸ்வரங்க ளோடேயே சொல்லி வந்த வைதிக அனுஷ்டுப் மீட்டரில் ஸ்வரமில்லாமல் முதன் முதலில் வந்த வாக்கு வால்மீகியினு டையதுதான். அவர். வேண்டுமென்று யோசித்து இப்படிப் பண்ணவில்லை.

தம்பதியாக இருந்த இரண்டு பக்ஷிகளில் ஒன்றை ஒரு வேடன் அடித்துக் கொன்றதை அவர் பார்க்கும்படி நேரிட் டது. அப்போது பக்ஷிகளிடம் அவருக்கு ஏற்பட்ட பரம கருணையே வேடனிடம் மஹா கோபமாக மாறிற்று. அவனைப் பார்த்து, 'ஏ வேடனே! ஸந்தோஷமாகக் கூடிக் களித்துக் கொண்டிருந்த பக்ஷிகளில் ஒன்றை வதைத்த உனக்கு எந்தக் காலத்திலுமே நல்ல கதி இல்லாமல் போகட்டும்!' என்று சபித்துவிட்டார். ஸம்ஸ்கிருதத்திலே அவருடைய சாப வாக்கு இப்படி வந்தது:

மா நிஷாத ப்ரதிஷ்டாம் த்வம்
    அகம: சாச்வதீ ஸமா:।
யத் க்ரௌஞ்ச மிதுநாத் ஏகம்
    அவதீ: காம மோஹிதம்॥

அவர் யோசிக்காமலே, கருணை உணர்ச்சி பீறிக் கொண்டு வந்து இப்படிச் சபித்து விட்டார். உடனே ரொம்பவும் வருத் தப்பட்டார், 'நாம் ஏன் . இப்படிச் சாபம் கொடுத்திருக்க வேண்டும்?' என்று இதை யோசித்துப் பார்க்கும்போது அவருக்கு ஆச்சரியமாக ஒன்று ஸ்புரித்தது. ஞான த்ருஷ்டி வாய்ந்த ரிஷி அல்லவா? அதனால் ஸ்புரித்தது. தாம் கொடுத்த சாபமே எட்டெட்டு அக்ஷரங்கள் கொண்ட நர்லு பாதமாக அனுஷ்டுப் வ்ருத்தத்தில் அமைந்திருக்கிறது, என்று தெரிந்தது! 'மா நிஷாத ப்ரதிஷ்டாம் த்வம்' என்பது ஒரு பாதம். 'அகம: சாச்வதீ ஸமா: என்பது இரண்டாவது பாதம். 'யத் க்ரௌஞ்ச மிதுநாத் ஏகம்' என்பது மூன்றாவது பாதம். 'அவதி: காமமோஹிதம்' என்பது நாலாவது பாதம். தன்னை மீறி உணர்ச்சி வந்தாற் போலவே, தன்னைமீறி இப்படிப்பட்ட விருத்த ரீதியான வார்த்தை ரூபமும் வந்திருப்பதை அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டார்.

அவர் கொடுத்த சாபத்துக்கே இன்னொரு அர்த்தமும் இருப்பதையும் உணர்ந்தார். வேடனைப் பார்த்து இவர் சொன்னதே மஹா விஷ்ணுவைப் பார்த்து, 'ஹே, லக்ஷ்மிபதியே! தம்பதியாக இருந்த இருவரில் ஒருவன் காம மோகத்தால் செய்த காரியத்துக்காக நீ அவனைக் கொன்றது உனக்கு எந்நாளும் கீர்த்தி தரும்' என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளும்படியாகத் தம்முடைய சாபவாக்கு அமைந்திருக் கிறது என்று கண்டு கொண்டார். ராவணன்-மண்டோதரி என்ற தம்பதியரில், காமாதுரனான ராவணனைக் கொன்றதால் உலகம் உள்ளளவும் கீர்த்தி பெறப்போகிற ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த் தியைப் பற்றியே இப்படி அவர் வாயில், அவர் அறியாமல் சந்தத்தோடு வார்த்தை வந்துவிட்டது. அதிலிருந்து ஈச்வர ஸங்கல்பத்தைப் புரிந்து கொண்டு, அதே மீட்டரில் வால்மீகி ராமாயணத்தைப் பண்ண ஆரம்பித்து விட்டார்.

வேத ஸ்வரமில்லாத ச்லோக ரூபம் என்பது அப்போது தான் ஏற்பட்டது. வேதம் மாதிரியே, இனிமேலும் உயர்ந்த விஷயங்களை எல்லோரும் நினைவு வைத்துக் கொள்ளும்படி யாகச் சொல்வதற்கு வசதியாக இப்படி ஒரு ஸாதனம் – ச்லோகம் என்ற ஸாதனம்–கிடைத்ததே என்று சந்தோஷப் பட்டு, முதல் காவியமாக ஸ்ரீராம சரித்திரத்தைப் பாடினார்.

ப்ரோஸ் மறந்து போய்விடும். மீட்டர் அளவைகளுக்கு உட்படுத்திய பொயட்ரிதான் நினைவிலிருக்கும். இதனால் தான் ஆதியில் எல்லாம் பொயட்ரியாகவே எழுதினார்கள். ப்ரின்டிங் ப்ரெஸ் வந்தபின், 'நினைவு வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை; புஸ்தகத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்று ஏற்பட்ட பிறகுதான் ப்ரோஸ் வளர்ந்தது.

ஆனாலும், விஷயங்களைச் சொல்வதில் பொயட்ரிக்குத் தான் அழகும், சக்தியும் அதிகம். முதலில் உண்டான பொயட்ரி வால்மீகி ராமாயணம். அதனால்தான் வால்மீகி ராமாயணத் துக்கு 'ஆதி காவியம்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பகவத் பிரஸாதமாக 'சந்தஸ்' கிடைத்ததால்தான் ராமாயணமே பிறந்தது. மற்ற ஸ்தோத்திரங்கள், புராணங்கள், காவியங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் வேண்டிய ச்லோகம் என்ற ரூபம் பிறக்கச் சந்தம்தான் உதவியது.

சில சந்த வகைகள்

இந்த்ர வஜ்ரா, உபேந்த்ர வஜ்ரா, ஸ்ரக்தரா என்றெல்லாம் காவியங்களிலும் ஸ்தோத்திரங்களிலும் பல சந்தஸ்கள் இருக் கின்றன. சிலது ரொம்பச் சிக்கலாக மஹா புத்திமான்களா லேயே இயற்றக் கூடியதாக இருக்கும்.

ஒரு பாதத்துக்கு எட்டு அக்ஷரம் இருப்பதை 'அனுஷ்டுப்' என்றேன். ஒன்பது அக்ஷரம் இருந்தால் 'ப்ருஹதீ' என்று அந்த சந்தஸுக்குப் பெயர். 'பங்க்தி' என்பது பாதத்துக்குப் பத்து அக்ஷரம் கொண்ட மீட்டர். 'த்ரிஷ்டுப்' என்பது பதினொன்று கொண்டது. பன்னிரண்டு அக்ஷரம் கொண்டது 'ஜகதீ' இப்படியே ஒரு பாதத்துக்கு 26 அக்ஷரம் கொண்ட ('உத்க்ருதி' என்ற சந்தஸில் 'புஜங்க விஜ்ரும்பிதம்' என்ற வகையில்

அமைந்த) ச்லோகம்வரை பல மீட்டர்கள் உண்டு. அதற்கு மேல் போய்விட்டால் 'தண்டகம்' என்று பெயர். தண்டகத்தில் பல வகை உண்டு. 'திருத்தாண்டகம்' என்று அப்பர் பாடினது தண்டக சம்பந்தமுள்ளதுதான்.

வ்ருத்தங்களுக்குப் பேர் அழகாகவும், பொருத்தமாகவும், காவிய நயமுள்ளதாகவும் இருக்கும். புலி விளையாட்டாகப் பாய்ந்து பாய்ந்து போகிற மாதிரி ஒரு சந்தஸில் அக்ஷரங்கள் போகும். அதற்குச் 'சார்தூல விக்ரீடிதம்' என்றே பேர். 'சார்தூலம்' என்றால் புலி; 'விக்ரீடிதம்' என்றால் விளை யாட்டு. இது பாதத்துக்குப் பத்தொன்பது அக்ஷரம் கொண்ட 'அதி த்ருதி' மீட்டர்களில் ஒரு வகை. ஒவ்வொரு பாதத்துக் குள்ளும் இந்த 19 அக்ஷரங்கள் 12 என்றும் 7 என்றும் பிரிய வேண்டும். ஆசார்யாளின் 'சிவானந்த லஹரி'யில் 28-லிருந்து பல ச்லோகங்கள் இப்படி அமைந்தனவே. காமாக்ஷியைப் பற்றியதான 'மூக பஞ்சசதீ'யில் 'ஸ்துதி சதக' ஆரம்ப ச்லோகங் கள் இந்த வ்ருத்தம்தான். கடைசி நூறான 'மந்தஸ்மித சதகம்' முழுவதும் இந்த விருத்தமே. பாம்பு ஊர்ந்து போகிற மாதிரிச் சப்த அமைப்பு உள்ள சந்தஸுக்கு 'புஜங்க ப்ரயாதம்' என்று பெயர். புஜங்கம் என்றால் பாம்புதானே? ஆசார்யாளின் 'ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்' இந்த மீட்டரில் இருப்பதுதான். இது பாதத்துக்குப் பன்னிரண்டு அக்ஷரமுள்ள 'ஜகதீ'யில் ஒரு வகை. இந்தப் பன்னிரண்டும் சரியாக ஆறு ஆறாகப் பிரிந் திருக்க வேண்டும் என்பது விதி!

ம-யூ-ரா-தி-ரூ-டம்.
ம-ஹா-வா-க்ய-கூ-டம்

என்கிற மாதிரி.

ஆசார்யாளின் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' ஸ்தோத்திரமானது 'சிகரிணி' விருத்தத்தில் அமைந்ததாகும். இதிலே பாதத்துக்குப் பதினேழு எழுத்து. 'அத்யஷ்டி' என்பது இப்படிப்பட்ட பதினேழு எழுத்துப் பாத வ்ருத்தங்களுக்குப் பொதுப் பெயர். இந்தப் பதினேழு எழுத்தும் ஆறு-பதினொன்று என்று பிரிந்து பிரிந்து வந்தால் அதற்குச் 'சிகரிணி' என்று பெயர். 'மூகபஞ்சசதீ'யில் 'பாதாரவிந்த சதகம்' இந்த மீட்டரில் இருப் பதே. வாய் கொள்ளாமல், ச்லோகங்களைக் கடல்மடை திறந்தது போல் சொல்லிக் கொண்டே போவதற்கு 'ஸ்ரக்தரா'

ரொம்பவும் ஏற்றதாகும். ('ப்ரகிருதி' என்ற) 21 அக்ஷரம் கொண்ட பாதத்தை உடைய இந்த மீட்டரில், ஒவ்வொரு பாதமும் மூன்று ஏழு அக்ஷரங்களாகப் பிரிந்திருக்கும். ஈச்வரன், விஷ்ணு இருவரைக் குறித்தும் ஆசார்யாள் செய்திருக்கிற பாதாதி கேச, கேசாதி பாத வர்ணனை ஸ்தோத்ரங்களை இந்த வ்ருத்தத்திலேயே பாடியிருக்கிறார்.

முதலில் 'இந்த்ர வஜ்ரா' என்றேனே, அது பாதத்துக்குப் பதினோரு அக்ஷரம் கொண்ட 'த்ருஷ்டுப்' என்று சந்தஸில் ஒரு வகை. இந்தப் பதினோரு அக்ஷரத்திலேயே வேறு விதமானது உபேந்த்ர வஜ்ரா. இரண்டையும் கலந்தது 'உபஜாதி'. காளிதாஸனின் 'குமார ஸம்பவம்' இந்த உபஜாதி மீட்டரில் தான் ஆரம்பிக்கிறது.

இவையெல்லாம் வேதத்துக்குப் பிற்பட்ட காவியங்களிலும் ஸ்தோத்திரங்களிலும் வருகிற சந்தஸ்கள். வேதத்திலும் வருவதான சந்தஸ்கள்: 'காயத்ரீ', 'உஷ்ணிக்', 'அனுஷ்டுப்', 'ப்ருஹதீ', 'பங்க்தீ', 'த்ருஷ்டுப்', 'ஜகதீ' முதலானவை.

'காயத்ரீ' மஹா மந்திரம்! அதுவே மந்திரராஜன் என்று கொண்டாடுகிறோமே, அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மந்திரத்துக்கு அது அமைந்துள்ள 'காயத்ரீ' என்ற சந்தஸை வைத்தே பெயர் அமைந்திருக்கிறது. ஸாதாரணமாக ஒரு மந்திரம் என்றால், அது எந்த தேவதையைக் குறித்ததோ அதை வைத்தே பேர் சொல்வோம். சிவ பஞ்சாக்ஷரீ, நாராயண அஷ்டாக்ஷரீ, ராம த்ரயோதசீ என்று தேவதையின் பெயரையும் மந்திரத்திலுள்ள அக்ஷரங்களின் எண்ணிக்கையையும் சேர்த்துச் சொல்கிறோம். காயத்ரீ மந்திரத்துக்கு தேவதை 'ஸவிதா'. காயத்ரீ என்பது மீட்டரின் பெயர்தான். ஆனாலும் மீட்டரையே வைத்து மந்திரத்துக்குப் பேர் சொல்கிறோம். சப்தத்துக்கும் ஸ்வரத்துக்குமே தனியாக தெய்விக சக்தி உண்டு என்பதுபோல், சந்தஸின் அமைப்புக்கும். இருக்கிறது என்று இதிலிருந்து தெரிகிறது.

'நாலு கால் சேர்ந்தால் ஒன்று. அதனால் ஒரு மந்திரமானாலும், ச்லோகமானாலும் நாலு பாதம் உண்டு' என்றேன். இதற்கு வித்யாஸமாக, இந்தக் காயத்ரீ மந்திரத்தில் மூன்று பாதங்கள்தான் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றும் எட்டெழுத்துக்

கொண்ட மூன்றே பாதங்களாலான 24 அக்ஷர மீட்டராகவே வேதத்திலுள்ள இந்தக் 'காயத்ரீ' இருக்கிறது. மூன்று பாதம் இருப்பதால், இதை 'த்ரிபதா காயத்ரீ' என்கிறோம். வேறு பல காயத்ரீ வகைகளும் உண்டு. வேதத்தின் முதல் மந்திரமான 'அக்னிமீளே' ஸூக்தமே காயத்ரீ சந்தஸில் அமைந்ததுதான்.

காவிய, ஸ்தோத்திரங்களில் 24 அக்ஷர காயத்ரீயானது தலைக்கு ஆறு அக்ஷரமுள்ள நாலு பாதங்களாகப் பிரியும். பாதமொன்றுக்கு ஏழு அக்ஷரமுள்ள 28 அக்ஷர வ்ருத்தம் 'உஷ்ணிக்' எனப்படும்.

இதுவரை சொன்னதெல்லாம் அக்ஷரக் கணக்கு. அதாவது குறில் – நெடில் என்று வித்யாஸம் பார்க்காமல் அ, ஆ இரண்டையும் ஒரே அக்ஷரமாகக் கணக்குப் பண்ணும் முறை. மற்ற இடங்களில் குறிலை 'ஹ்ரஸ்வம்' என்றும், நெடிலை 'தீர்க்கம்' என்றும் சொன்னாலும் இந்த prosody-ல் அதாவது சந்தஸ் சாஸ்திரத்தில், குறிலை 'லகு' என்றும், நெடிலை 'குரு' என்றுமே சொல்வது வழக்கம். குறில் – நெடில் வித்யாஸமில்லாதவையே 'வ்ருத்தம்' என்றும், வித்யாஸம் பார்த்து மாத்திரைக் கணக்கெடுப்பதை 'ஜாதி' என்றும் சொன்னேன். இப்படிப்பட்ட 'ஜாதி'களில் குறிலுக்கு ஒரு மாத்திரை, நெடிலுக்கு இரண்டு மாத்திரை என்று கணக்கு. குறிலே இன்னின்ன எழுத்துக்கு முன்னால் வந்தால் இரண்டு மாத்திரை என்றும் அதில் உண்டு. ஒவ்வொரு பாதத்திலும் இத்தனை அக்ஷரம் இருக்க வேண்டும் என்பதற்குப் பதில், இத்தனை மாத்திரை இருக்க வேண்டும் என்பது விதி.

முன்னமேயே சொன்ன 'ஆர்யா' என்ற மீட்டரில்தான் 'மூக பஞ்சசதீ'யின் ஆரம்பமான 'ஆர்யா சதகம்' உள்ளது. ரொம்பவும் உயர்ந்தவளாதலால் 'ஆர்யை'யாக இருக்கப்பட்ட அம்பாளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதோடு, மீட்டரும் ஆர்யாவாக இருப்பதாலேயே 'ஆர்யா சதகம்' என்று பேர். இதிலே அக்ஷரங்களைக் கணக்குப் பண்ணாமல், மாத்திரைகளைக் கணக்குப் பண்ணினால்தான் ச்லோகங்கள் ஒரு கிரமத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்று தெரியும். அக்ஷரக் கணக்குப் பண்ணினால், 'இதென்ன, ச்லோகத்துக்கு ச்லோகம் மீட்டர் வித்யாஸமாயிருக்கிறதே?' என்று தோன்றும்.

சந்தஸ் சாஸ்திரத்தின் உபயோகம்

ஒரு மந்திரம் உருவான பின், அதன் சரியான உச்சாரணத்துக்கு ரக்ஷையாக இருப்பது சிக்ஷா சாஸ்திரம். ஆனால் அந்த மந்திர ரூபமே சரியா என்று பார்ப்பதற்கு ர்க்ஷையாக இருப்பது சந்தஸ் சாஸ்திரந்தான். மந்திர ரூபம் தப்பாக வரவே வராதுதான். ஏனென்றால், அது ரிஷிகள் யோசித்து யோசித்துப் பண்ணினதே இல்லை. பகவானே ஸ்புரிக்க வைத்தவை தான் மந்திரங்கள். அதனால் பகவத் ஸ்ருஷ்டியில் மனுஷ்யன், மிருகம், மரம் ஒவ்வொன்றும் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற நியதிப்படித் தாமே சரியான ரூபத்தோடு உண்டாகிற மாதிரி மந்திரங்களிலும் சந்தம் தானே சரியாகத்தான் இருக்கும். ஆனாலும் இப்போது நமக்கு ஒரு மந்திரம் அல்லது வேத ஸூக்தம் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறபோது அது சரியான மூல ரூபத்தில் வந்திருக்கிறதா என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள சந்தஸ் சாஸ்திரந்தான் உதவி செய்கிறது. அதன் மீட்டரிலுள்ள அக்ஷரங்களை எண்ணிப் பார்த்து, சரியாக இல்லா விட்டால், விஷயம் தெரிந்தவர்களைக் கேட்டு, அதன் ச்ரியான ரூபத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

தாமாகத் தோன்றிய மந்திரங்கள் தவிர கவிகளே உட்கார்ந்து கொண்டு இயற்றுகிறபோது சந்தஸின் கணக்குத்தான் அவர்கள் எண்ணத்துக்கு ச்லோக ரூபம் தருவதற்கு. வகை செய்கிறது.

பாட்டுக்குத் தாளம் மாதிரி ச்லோகங்களுக்கு சந்தஸ் என்பது.

இப்படி ஒரு கணக்கில் கொண்டு வருவதால்தான் நிர்ணயமான ரூபம் கிடைக்கிறது. அது மனப்பாடம் பண்ணவும் ஸௌகரியம் செய்கிறது. ஆனால் எதிலுமே கட்டுப்பாடு வேண்டாம் என்கிற நவீன ஸமுதாயத்தில், கவிதைகளுக்கும் மீட்டர் வேண்டாம் என்று மனம் போனபடி பண்ண ஆரம்பித்

திருக்கிறார்கள். கட்டுப்படுவதிலேயேதான் பெரிய ஸ்வதந்திரத்துக்கு வழி இருக்கிறது என்று இந்த நாளில் தெரியவில்லை!

★ ★ ★

வேதத்தில் ஓர் அக்ஷரங்கூடக் கூட்டவும் குறைக்கவும் முடியாதபடி மூல ரூபத்தை ரக்ஷித்துத் தருவது சந்தஸ் சாஸ்திரம்தான். ஆத்மார்த்தமான வேதத்தில் ஒரு சப்தம்கூட் அதிகமாகவோ, குன்றந்து விடவோ அனுமதிக்கக் கூடாது அல்லவா?

வேதத்தின் பாதம், மந்திரத்தின் மூக்கு

ஒவ்வொரு மந்திரமும் ஒரு தேவதையைக் குறித்தது. ஆகையால் மந்திரம் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு தேவதை உண்டு; அதன் மீட்டரான சந்தஸ் உண்டு; அதை லோகத்துக்குத் தந்த ரிஷியும் உண்டு. எந்த ரிஷியின் மூலமாக ஒரு மந்திரம் லோகத்திற்கு வந்ததோ, அந்த ரிஷி அந்த மந்திரத்தின் ரிஷியாவார். அவர் பெயரைச் சொல்லித் தலையில் கையை வைத்துக் கொள்வது அவருடைய பாதங்களைச் சிரஸில் வைத்துக் கொள்வதற்கு அறிகுறி. ரிஷிகளால்தான் அந்த மந்திரங்கள் நமக்குக் கிடைத்தன; ஆகையால் அவர்களுக்கு முதலில் வணக்கம் செலுத்த வேண்டும்.

சந்தஸைச் சொல்லி மூக்கில் கை வைக்கிறோம். மந்திரத்தின் ரூபத்தை ரக்ஷிப்பது சந்தஸ். அது அதற்குப் பிராணன் போன்றது. அதனால் பிராண ஸ்தானமாகிய மூக்கில் கையை வைக்கிறோம். மூச்சு இல்லா விட்டால் பிராணன் இல்லையல்லவா? அதைப்போல, மந்திரங்களுக்கு மூச்சாக இருப்பது சந்தஸ். வேதம் என்ற மொத்த ரூபத்துக்கு சிக்ஷை மூக்கு, சந்தஸ் பாதம் என்றால், வேதத்திலுள்ள மந்திரங்கள் என்பதன் ரூபத்துக்குச் சந்தஸே மூக்கு, அதாவது ஜீவாதாரமான ச்வாஸ அவயவம்.

அந்த மந்திரத்தின் அதி தேவதையைத் தியானம் செய்ய வேண்டும். தேவதையின் ஸ்வரூபத்தை ஹ்ருதயத்தில் தியானம் செய்து மந்திர ஜபம் ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் தேவதையைச் சொல்லி ஹ்ருதயத்தைத் தொடுகிறோம்.

சந்தஸ் மந்திரங்களுக்கு ஆதாரம். கால் என்ற ஆதாரத்தின் மேல் நாம் நிற்பதுபோல், வேத புருஷன் சந்தஸாலேயே நிற்கிறார்.

சந்த: பாதோ வேதஸ்ய

என்று சொல்லியிருக்கிறது. காலில்லாமல் நிற்க முடியாது. வேத மந்திரங்களைச் சந்தஸின் அமைப்பே நிற்க வைக்கிறது.

நிருக்தம்: வேதத்தின் காது

நிருக்தம் என்பது வேதத்துக்கு அகராதி (Dictionary). அகராதி என்பது 'கோசம்' என்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்லப் படும். 'அமர கோசம்' என்று பிரஸித்தமான அகராதி இருக் கிறது. 'நிகண்டு' என்றும் சொல்வதுண்டு. தமிழிலும் 'நிகண்டு' என்றே சொல்வர். ஒவ்வொரு வார்த்தையும் இந்தத் தாதுவி லிருந்து வந்தது என்று அக்ஷர அக்ஷரமாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு அக்ஷரத்துக்கும் அர்த்தம் சொல்வது நிருக்த சாஸ்திரம். இதை Etymology என்கிறார்கள்.

நிருக்தம் வேதபுருஷனுக்கு ச்ரோத்திர ஸ்தானம், அதாவது, காது. வேதத்தில் உள்ள அரிய வார்த்தைகளுக்கு இன்ன இன்ன அர்த்தம் என்று அது சொல்கிறது. ஏன் இந்தப் பதம் இங்கே உபயோகப் படுத்தப்பட்டது என்பதைக் காரணத்துடன் அது சொல்லும்.

நிருக்த சாஸ்திரம் பலரால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவற் றில் முக்கியமானது யாஸ்கர் செய்தது.

வேத நிகண்டுவில் ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் அது இப்படி உண்டாயிற்றென்று காரணம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. 'ஹ்ருதயம்' என்ற ஒரு பதம் இருக்கிறது. அது ஏன் இப்படி வந்தது? வேதமே அதன் காரணத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஹ்ருதிஅயம்': 'ஹ்ருதயத்தில் அவன் இருக்கிறான்' என்பது அர்த்தம். 'ஹ்ருத்' என்பதே பௌதிகமான ஹ்ருதயத்தின் பெயர். ஆனால் 'அயம்' என்று அதில் கிட்ட உள்ளவனான ஈச்வரனையும் சேர்த்துச் சொல்வதால் அதன் ஆத்மிகமான முக்யத்வமும் குறிப்பிடப்படுகிறது. எந்த சாஸ்திரமானாலும் ஈச்வரனில் கொண்டுவிட வேண்டும். ஹ்ருதயத்தில் பரமேச்வரன் இருப்பதால், அதற்கு 'ஹ்ருதயம்' என்று பெயர் வந்தது என்று தெரிய வருகிறது. இப்படி ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் காரணம் உண்டு. அதை ஆராய்வது நிருக்தம்.

ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எல்லாப் பதங்களுக்கும் தாது உண்டு. தாதுவை 'ரூட்' என்று இங்கிலீஷில் சொல்லுவார்கள். இங்கிலீஷில் கிரியா பதங்களுக்கு (Verbs) தாது உண்டே தவிரப் பெயர்ச் சொற்களுக்கு (Nouns) தாது இல்லை. ஸம்ஸ்கிருதத்தில்தான் பெயர்ச் சொல்லுக்கும் இன்ன க்ரியையால் இப்படிப் பெயர் வந்தது என்று தாது காட்ட முடிகிறது. அப்படி உள்ள பதங்களின் விகாரங்களை மற்ற பாஷைக்காரர்கள் எடுத்து உபயோகித்தார்கள். அதனால்தான் அந்த பாஷைகளில் பல வார்த்தைகளுக்கு ரூட் தெரிவதில்லை. அந்த பாஷைக்கே உரிய சொல்லாக இருந்தால்தானே சொல்ல முடியும்? மணியை இங்கிலீஷில் Hour என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தப் பதத்தில் அமைந்துள்ள எழுத்துக்களின் உச்சரிப்பை அனுசரித்துப் பார்த்தால், ஹௌர் அல்லது ஹோர் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஒரு காலத்தில் 'ஹோர்' என்றே சொல்லியிருக்க வேண்டும். 'ஹோரா சாஸ்திரம்' என்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஒரு சாஸ்திரம் உண்டு. 'அஹோராத்ரம்' (இரவு – பகல்) என்பதிலிருந்து, அந்த 'ஹோரா' என்பது வந்தது. ஹோரா என்பது இரண்டரை நாழிகையான ஒரு மணி நேரத்தைக் குறிக்கும். 'ஹோரா' என்பது தமிழில் 'ஓரை' ஆயிற்று. கல்யாணப் பத்திரிகைகளில் முஹூர்த்த காலத்தை 'நல்லோரை' என்று போடுகிறார்கள். அந்த ஹோராவே இப்போதைய இங்கிலீஷ் ஸ்பெல்லிங்கில் hour-ஆகவும், உச்சரிப்பில் 'அவர்' என்றும் வந்திருக்கிறது. இப்படியே heart என்பது ஸம்ஸ்கிருத 'ஹ்ருத்'

என்பதிலிருந்து வந்தது. இப்படிப் பல வார்த்தைகள் இருக்கின்றன. இவை பிற பாஷைகளில் தற்காலத்திய ஸ்வரூபத்தை அடைவதற்கு எவ்வளவோ காலம் ஆகியிருக்க வேண்டும். அந்தப் பாஷைக்காரர்களுக்குப் பதங்களின் மூலம் தெரியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் இந்தப் பழமைதான்!

அர்த்தம் தெரிந்தாலொழிய ஒரு பாஷையைக் கேட்டுப் பிரயோஜனம் என்ன? அது கேட்டும் கேளாமல், செவிடாக இருப்பதற்கு ஸமம்தானே? இதனால்தான் நிருக்தத்தை வேத புருஷனுக்குக் காது என்பது. காதால் கேட்கப்படும் ச்ருதிக்கும் (வேதத்துக்கும்) இது ச்ரோத்ரம்!

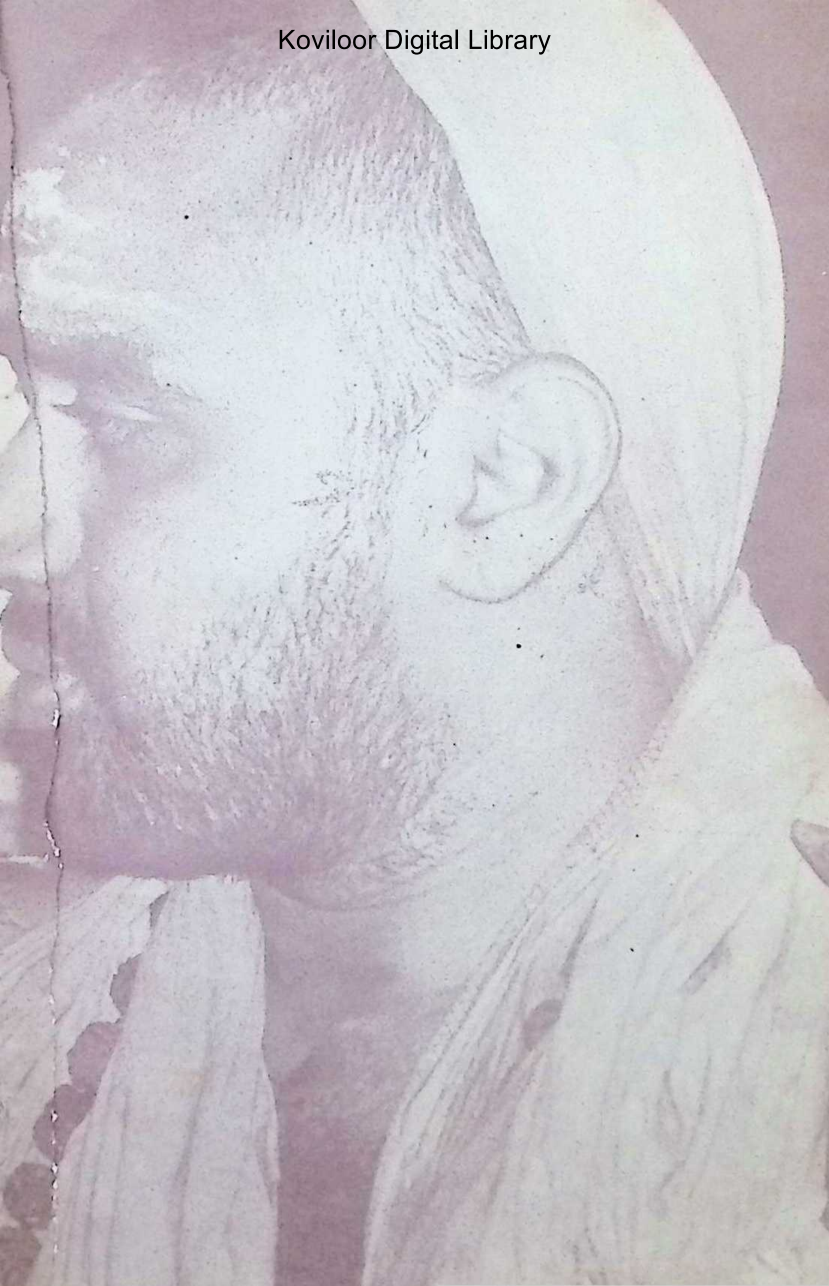
வியாகரண சாஸ்திரத்தையும், நிருக்த சாஸ்திரத்தையும் வெள்ளைக்காரர்கள் காசியிலிருந்த பண்டிதர்களிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டார்கள். இன்ன இன்ன காரணத்தால் இன்ன இன்ன பதம் இவ்விவ்வாறு வந்தது என்று நிருக்தத்தில் சொல்லியிருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டனர். இதிலிருந்தே மொழி ஆராய்ச்சி என்று ஒரு புதிய சாஸ்திரம் (Science) உண்டாக்கினார்கள். அது ஃபைலாலஜி (Philology)எனப்படும். இப்படியாக நவீன பாஷா சாஸ்திரம் ஏற்பட்டதற்கு மூலகாரணம் வியாகரணமும் நிருக்தமுமே.

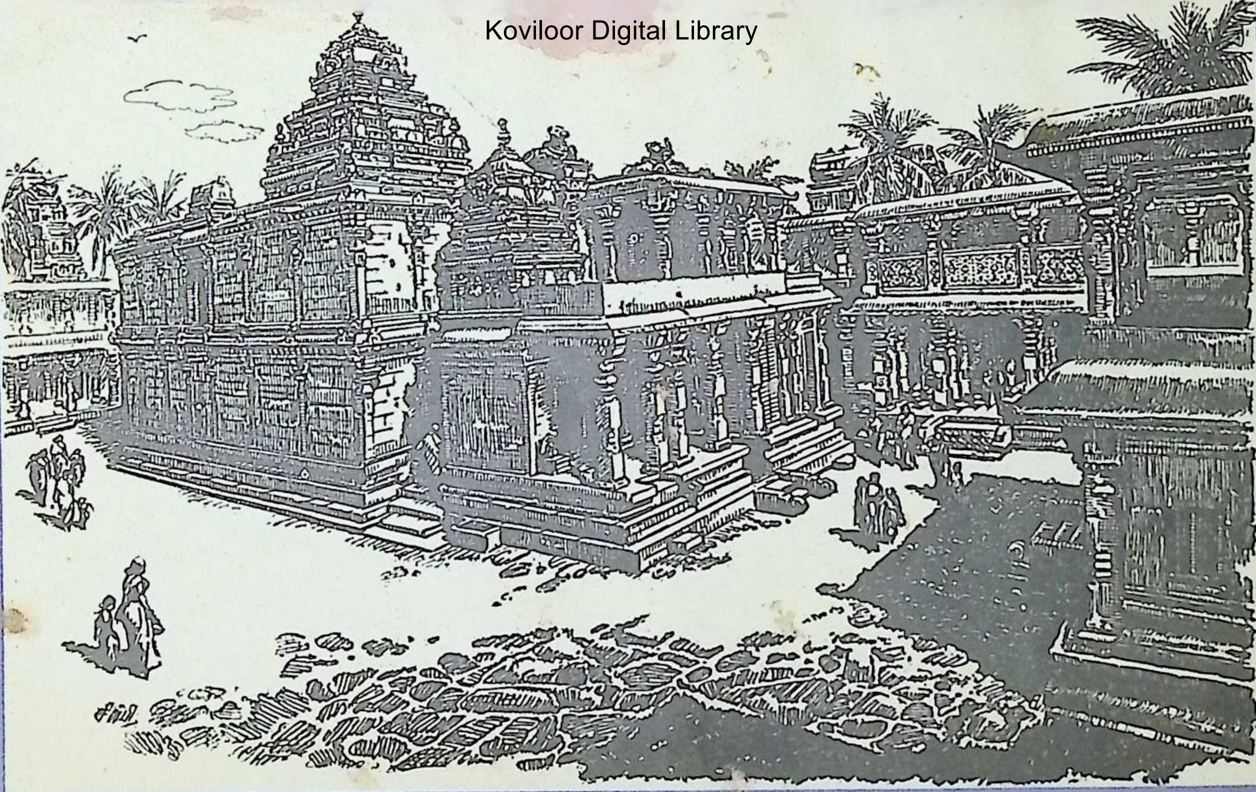
அவர்கள் ஆராய்ச்சியால் பற்பல பாஷைகள் ஒவ்வொரு மூலத்திலிருந்து வந்தவையென்று சொல்கிறார்கள். அந்த மூலபாஷையைப் பேசிய மனிதர்களிருந்த இடத்தில்தான் அந்த இனத்தின் ஆதிஜனங்கள் இருந்தார்களென்றும், அப்புறம் பல இடங்களுக்குப் பரவினார்களென்றும் சொல்கிறார்கள். ஸம்ஸ்கிருத மூல பாஷைக்காரர்களின் ஆதி இடம் பற்றி அபிப்பிராய பேதங்கள் இருக்கின்றன. ஏதாகயிருந்தாலும் நமக்குக் கவலையில்லை. நாம் எல்லாம் நம்முடைய ஊரே என்ற கொள்கையுடையவர்கள்: *'யாதும் ஊரே!'*, *'ஸ்வதேசோ புவனத்ரயம்!'*—மூன்றுலகமும் நமக்குச் சொந்த நாடுதான்! பல இனம், அவற்றுக்கான பல மூல பாஷைகள் என்று இவர்கள் சொன்னாலும், அத்தனை இனத்திற்கும் ஒரே மூல இனமுண்டு; இவர்கள் மூல பாஷைகளாகச் சொல்வதற்கெல்லாமும்

பொதுவாக ஒரே மூல பாஷை உண்டு என்பது நம் கொள்கை. நவீன ஆராய்ச்சிகளும் அதில் கொண்டுவிட்டு உலக ஜன சமுதாயம் முழுக்க ஒன்று என்று நிரூபணமாக வாக்தேவி அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

திராக்ஷாராமா ஸ்ரீ பீமேச்வரர் சன்னிதி